

พฤติถีนักเรียนวัยรุ่นชายรักชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษา
วัยรุ่นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว

ว่าที่ร้อยตรีหญิงนพวรรณ อุ่นมาก

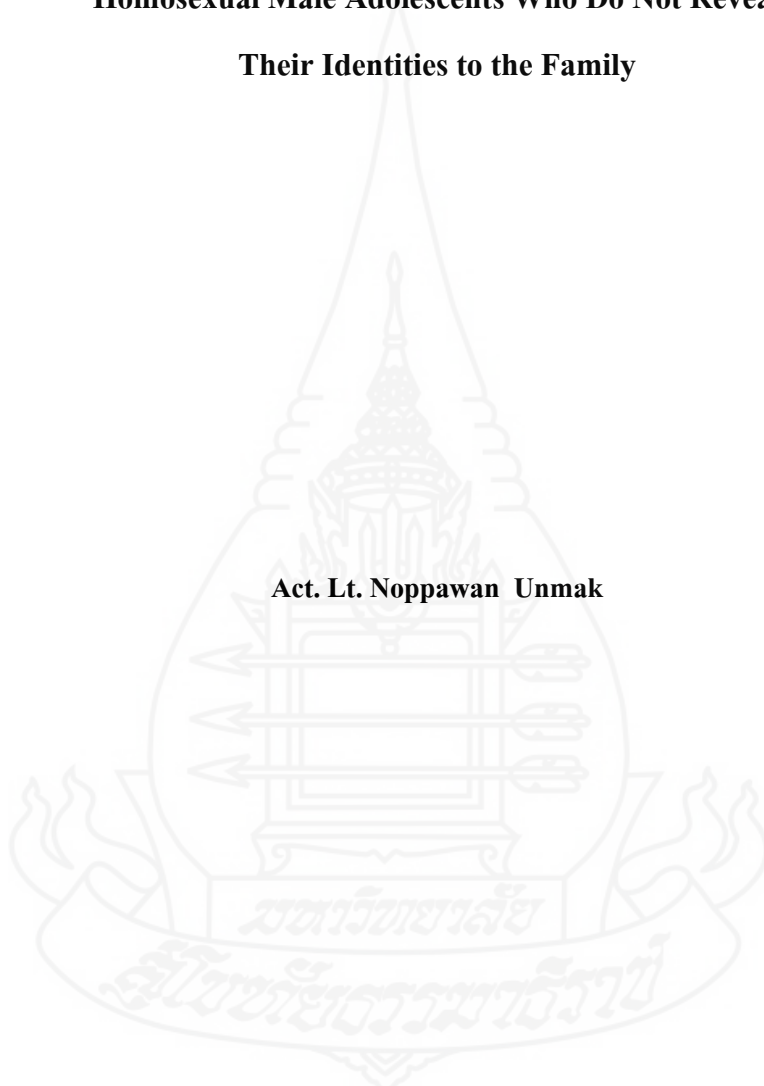

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2557

**Sexuality of Homosexual Male Adolescents in High School: A Case Study of
Homosexual Male Adolescents Who Do Not Reveal
Their Identities to the Family**

Act. Lt. Noppawan Unmak

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Guidance

School of Education Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2014

หัวข้อวิทยานิพนธ์ เพศวิถีของนักเรียนวัยรุ่นชายรักชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษา
วัยรุ่นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว
ชื่อและนามสกุล ว่าที่ร้อยตรีหญิงนพวรรณ อุ่นมาก
แขนงวิชา การแนะแนว
สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา 1. อาจารย์ ดร. นิรนาท แสนสา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วัลภา สบายยิ่ง

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2558

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร. ครรชิต แสนอุบล)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร. นิรนาท แสนสา)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วัลภา สบายยิ่ง)

ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา

(ศาสตราจารย์ ดร. สิริวรรณ ศรีพหล)

8-2

ชื่อวิทยานิพนธ์ เพศวิถีของนักเรียนวัยรุ่นชายรักชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษาวัยรุ่นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว

ผู้วิจัย ว่าที่ร้อยตรีหญิงนพวรรณ อุ่นมาก รหัสนักศึกษา 2562800462

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การแนะแนว)

อาจารย์ที่ปรึกษา (1) อาจารย์ ดร. นิรนาท แสนสา (2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วัลภา สบายยิ่ง

ปีการศึกษา 2557

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นมัธยมศึกษาตอนปลาย (2) รูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชายมัธยมศึกษาตอนปลาย และ (3) สภาพปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชาย

กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นชายรักชายมัธยมศึกษาตอนปลายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว จำนวน 9 ราย อายุ 16-18 ปี เก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการวิจัย แบ่งได้ 4 ประเด็นหลัก ดังนี้ (1) การเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย พบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักเริ่มต้นจากการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง เกิดความสงสัยในตัวตนของตนเองและพยายามคิดหาสาเหตุ แสวงหาข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจในตนเอง เพื่อให้เกิดการยอมรับในตนเอง ส่วนสาเหตุที่ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลหลักเข้าสู่กระบวนการชายรักชายไม่สามารถหาข้อสรุปที่ชัดเจนได้ (2) รูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชาย เกิดขึ้นในลักษณะของเพื่อนสนิทที่เป็นเพศเดียวกัน อยู่ใกล้ชิดกัน จนกระทั่งพัฒนาไปเป็นรูปแบบคนรัก และพัฒนาไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ โดยการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชายมีลักษณะไม่ต่างจากชายที่รักเพศตรงข้าม อีกทั้งพฤติกรรมป้องกันการโรคจากการมีเพศสัมพันธ์ จากข้อมูลผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่า มีวัยรุ่นชายรักชายเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว 4 คน จากผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 9 คน และมี 3 คน ไม่ได้ป้องกันตนเองขณะมีเพศสัมพันธ์คนรัก อีกทั้งผู้ให้ข้อมูลหลักยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันการโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (3) สภาพปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชายพบว่า วัยรุ่นชายรักชาย มีปัญหาการรับรู้ตัวตนของตนเองที่เริ่มต้นด้วยความสับสนในตนเอง ปัญหาการยอมรับตนเอง ปัญหาการปิดบังตนเองที่ไม่กล้าเปิดเผยต่อครอบครัว กลัวจะทำให้ครอบครัวผิดหวัง รับไม่ได้ และปัญหาการผิดหวังจากคนรักที่เป็นเพศเดียวกันกับตน แต่ไม่สามารถครองรักกันได้เนื่องจากบรรทัดฐานทางสังคม (4) จากสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น พบว่าผู้ให้ข้อมูลได้พบบทเรียนของการเป็นชายรักชายในเรื่องของข้อคิดในการดำเนินชีวิต มุมมองของการมีชีวิตอยู่ วิธีการทำฝันให้เป็นจริง การอยู่กับความจริงที่ไม่เป็นอย่างฝัน วัยรุ่นชายรักชายค้นหาวิธีการที่ใช้อยู่กับความจริง โดย การให้กำลังใจตนเอง

ผลจากการวิจัยนี้ เป็นประโยชน์ในการนำความรู้ที่ได้ไปเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการทำงาน และมาใช้ป้องกันการเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงชายรักต่างเพศมาเป็นชายรักเพศเดียวกัน และนำผลที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาโปรแกรมสำหรับให้บริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยา และจัดกิจกรรมแนะแนวได้อย่างเหมาะสม

คำสำคัญ ชายรักชาย เพศวิถี วัยรุ่น มัธยมศึกษาตอนปลาย

Thesis title: Sexuality of Homosexual Male Adolescents in High School: A Case Study of Homosexual Male Adolescents Who Do Not Reveal Their Identities to the Family

Researcher: Act. Lt. Noppawan Unmak; **ID:** 2562800462;

Degree: Master of Education (Guidance);

Thesis advisors: (1) Dr. Niranart Sansa; (2) Dr. Wunlapa Sabaiying, Assistant Professor;

Academic year: 2014

Abstract

The purposes of this research were to study (1) the entering into homosexuality process of adolescents in high school; (2) the relationship pattern of homosexual male adolescents in high school; and (3) the problem conditions and self-adjustment in living of homosexual male adolescents.

The research sample of key informants consisted of nine homosexual male adolescents in high school, aged 16 – 18 years, who did not reveal their identities to the family. Research data were collected by in-depth interviewing, and analyzed with content analysis in accordance with the qualitative research method.

Research findings could be categorized into four main issues as follows:

(1) Regarding the entering into homosexuality process, it was found that the key informants started with their self-perception. They were self-suspicious and tried to think of the causes of their homosexual feelings. They also tried to seek additional information in order to achieve self-understanding and self-acceptance. However, the factors that caused them to enter the homosexuality process were still not clearly identified and concluded. (2) The relationship pattern of homosexual male adolescents started with being close friends which lead to being intimate and developing into being lovers, and finally leading to having sexual relationship. The characteristics of sexual relationship between homosexual male adolescents were not different from those of sexual relationship between the opposite sexes. As for the disease prevention behaviors while having sexual relationship, it was found that out of the nine key informants, four of them had had sexual relationship with their lovers and three of whom did not do anything for disease prevention. Also, the key informants still lacked knowledge and understanding concerning the prevention of diseases caused by sexual relationship. (3) Regarding the problem condition and self-adjustment in living of homosexual male adolescents, it was found that homosexual male adolescents had the problem concerning self-perception that started with self-confusion, the problem concerning self-acceptance, the problem concerning self-concealment because they were afraid to let their family members know about their true identities which might cause the family members to be disappointed and do not accept them, and the problem of disappointment caused by their homosexual lovers because their openly living together was against the social norm. (4) From the above-mentioned problems, it was found that the key informants received their lessons from being homosexual males on the following: issues for thinking in living their lives, viewpoints concerning their lives, how to transform their dreams into reality, and living with reality that is different from their dreams. It could be concluded that homosexual male adolescents tried to find methods for living with their own reality by enhancing their own will powers.

Finding from this research would be useful in applying the obtained knowledge as basic information for concerned stakeholders to be used as guidelines in their work, as measures for prevention of normal heterosexual males from changing to homosexual males, and as consideration for application in developing programs on providing appropriate psychological counseling services and guidance activities.

Keywords: Homosexual male, Sexuality, Adolescent, High school

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้าซาบซึ้งและขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. นิรนาท แสนสา อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์หลัก ผู้ซึ่งคอยให้คำแนะนำ สอนสั่งข้าพเจ้า และเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้ามีไฟส่องทาง ไม่ละทิ้งงานไปกลางคัน จนข้าพเจ้าสามารถขมจีดความสามารถของตนเอง

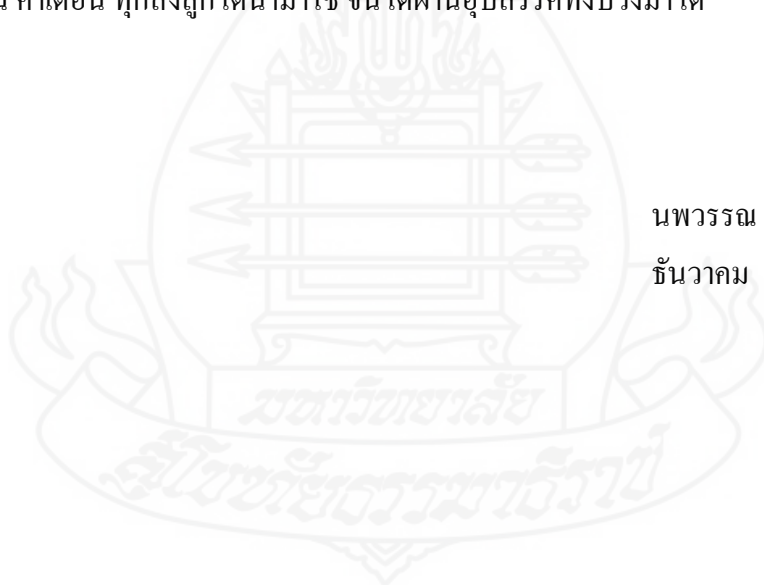
วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีอาจสำเร็จได้ หากขาดผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัย ให้ข้อมูลในการ เปิดประสบการณ์ต่างๆ หากไม่มีท่านเหล่านี้ งานวิจัยเล่มนี้ ก็มิอาจสมบูรณ์ได้

ขอขอบคุณกำลังใจจากเพื่อนๆ ที่ส่งมาให้ ขอขอบคุณมิตรภาพ รุ่น 3/57 ที่คอยกระตุ้น ชูค ดิ่ง ซึ่งกันและกัน และขอขอบคุณเด็กๆ ลูกศิษย์ตัวน้อยๆ ของข้าพเจ้า ที่คอยเป็นกำลังใจ และน้ำใจ อันบริสุทธิ์ที่อยากจะช่วยครูก่อนนี้ให้บรรลุเป้าหมายทางการศึกษา

และที่สุด ขอกราบขอบพระคุณ มารดา และบิดา ของข้าพเจ้าที่คอยเป็นกำลังใจ และ เชื่อมั่นในตัวของคุณคนนี้เสมอมา หากไม่มีท่านทั้งสอง ลูกคงมิอาจมีวันนี้ได้ คำสั่งทุกคำสอนของ ท่าน กำปั้น คำเตือน ทุกสิ่งลูกได้นำมาใช้ จนได้ผ่านอุปสรรคที่ทั้งปวงมาได้

นพวรรณ อุ๋นมาก

ธันวาคม 2558

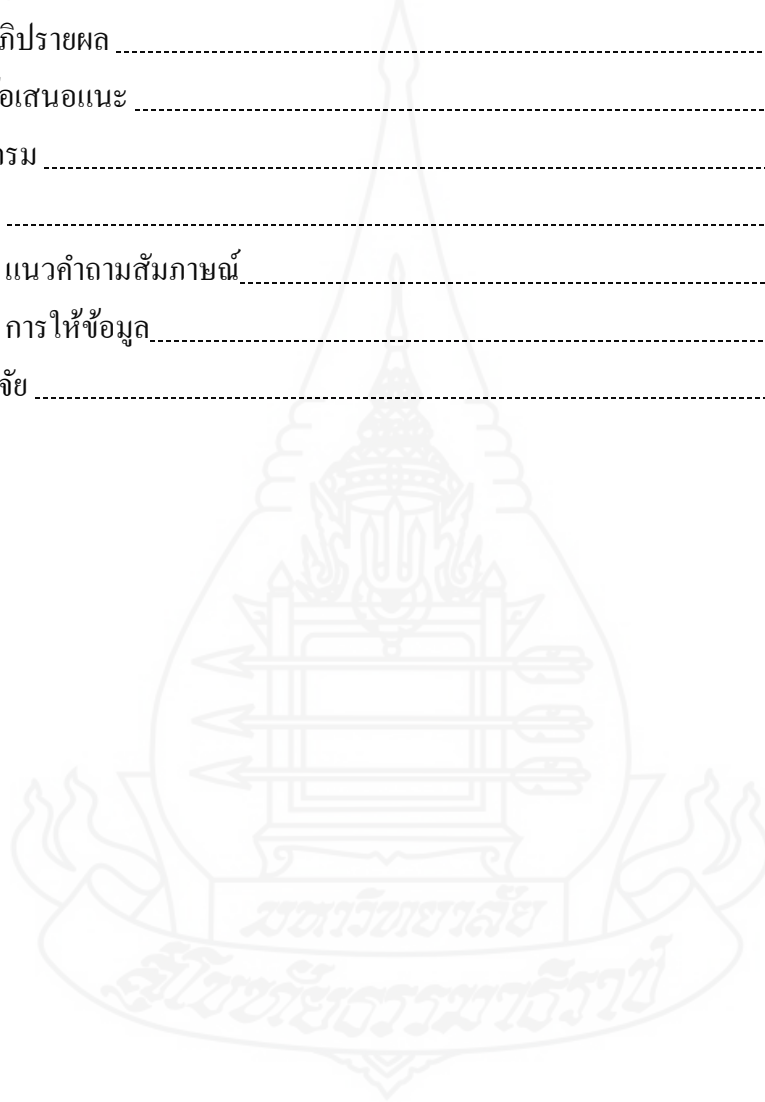

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	2
ประเด็นปัญหาในการวิจัย	3
ขอบเขตการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	5
แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	5
นิยามของชายรักชาย	30
การวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยา	35
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	48
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	55
ผู้ให้ข้อมูลหลัก	55
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	62
การเก็บรวบรวมข้อมูล	64
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	67
การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นมัธยมปลาย	75
รูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชาย (เพศวิถีของชายรักชาย)	91
สภาพปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชาย	109
บทเรียนของการเป็นชายรักชาย	118

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	124
สรุปการวิจัย	125
อภิปรายผล	128
ข้อเสนอแนะ	140
บรรณานุกรม	144
ภาคผนวก	148
ก แนวคำถามสัมภาษณ์	149
ข การให้ข้อมูล	151
ประวัติผู้วิจัย	159

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 แสดงข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลหลัก	57
ตารางที่ 3.2 วันที่สัมภาษณ์ และระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย	64

ญ

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 4.1 เพศวิถีของวัยรุ่นชายรักชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ไม่เปิดเผยตัวตน ต่อครอบครัว	73
ภาพที่ 4.2 การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นมัธยมปลาย	74
ภาพที่ 4.3 รูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชาย (เพศวิถีของชายรักชาย)	91
ภาพที่ 4.4 การเผชิญปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชาย	108
ภาพที่ 4.5 บทเรียนของการเป็นชายรักชาย	117

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมไทยยังคงมีความเข้าใจเกี่ยวกับเพศวิถีของชายรักชายน้อย อีกทั้งมีการแบ่งแยกบุคคลที่ไม่ใช่ชายจริงหญิงแท้ที่อยู่ ใครอบนอกกรอบถือว่าผิด แม้ในหลายปีที่ผ่านมา สถานการณ์ของประชากรไทยและสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากมาย ซึ่งมีสาเหตุหลายด้าน เช่น ความเหลื่อมล้ำทางสังคม ความคิดที่แตกต่างกันจนเกิดการขัดแย้ง ค่านิยมที่แตกต่างกัน และผลจากสถานการณ์นี้ได้ทำให้คนในสังคมต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ มากมาย ทั้งความไม่เป็นยุติธรรม การตัดสินใจจากมุมมองและค่านิยมของตน การถูกกีดกันออกจากกระบวนการจัดสรรทรัพยากรของสังคม และจากงานวิจัยของ กนกวรรณ ฐราวรรณ อาจารย์ประจำสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้ทำการวิจัยเรื่อง “รัฐไทยกับชีวิตคู่แบบเพศวิถีนอกขนบ” พบว่าแนวคิดที่รัฐไทยใช้กำกับความสัมพันธ์ทางเพศ และสถานภาพสมรสของสังคมไทย ซึ่งฝังรากลึกมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 เป็นแนวคิดที่ทำให้รัฐไทยมีแนวปฏิบัติต่อกันรักเพศเดียวกันเสมือนบุคคลที่มีความผิดปกติ ซึ่งเป็นสิ่งที่คนรักเพศเดียวกันทุกคนในสังคมไทยพบเจอในชีวิตประจำวัน ขณะที่การเคลื่อนไหวทางการเมือง เพื่อเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายที่เลือกปฏิบัติต่อกันรักเพศเดียวกันเป็นประเด็นที่นักต่อสู้เพื่อสิทธิความหลากหลายทางเพศกระทำมาโดยตลอด (บทความ: วรลักษณ์ ศรีไย, 2557) อีกทั้ง มีงานวิจัยที่พบว่าเยาวชนไทยติดเชื้อ HIV สูงถึงร้อยละ 70 เป็น ‘กลุ่มชายรักชาย’ เสี่ยงสุด (ยูนิเซฟหมวดหมู่รายงาน-สก็๊ปTags เชื้อเอชไอวี, 2557) ซึ่งเรื่องนี้ถือเป็นเรื่องที่ผู้ใหญ่ในสังคมควรให้ความสำคัญ และหาทางป้องกัน

วัยรุ่นถือเป็นวัยวิกฤติของมนุษย์ เนื่องจากวัยรุ่นที่มีความสับสนทางจิตใจมากที่สุด และวัยรุ่นเป็นวัยที่แสวงหาอัตลักษณ์แห่งตน อีกทั้งวัยรุ่นยังมีแรงขับทางเพศสูงจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย (นริสา และ จิระภา, 2554) โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัยรุ่นชายที่มีความโน้มเอียงทางเพศมีความสัมพันธ์แบบชายรักชาย เมื่อวัยรุ่นที่รักเพศเดียวกันมีความรัก ย่อมหนีไม่พ้นประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์ที่ขาดองค์ความรู้ที่ถูกต้อง (นริสา และ จิระภา, 2554) ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดปัญหาทางเพศสัมพันธ์ขึ้นได้

วัยรุ่นชายรักชายนั้นยังพบความลำบากในการเปิดเผยตนเอง ซึ่งปัญหาในการเปิดเผยตนเองว่ามีความโน้มเอียงทางเพศนั้น สามารถส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของชายรักชายที่ใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนประจำชายล้วน มีงานวิจัยที่พบว่า ความลำบากที่เกิดขึ้นในประสบการณ์การเปิดเผยตนเองนั้น มีความสัมพันธ์ทางลบกับการพัฒนาตัวตนของชายรักชาย (นพสิทธิ์ สิริจรูญชัย และ ณิชสุดา เต๋พันธ์, 2557) ในขณะที่ชายรักชายยังไม่เปิดเผยตนเองบางคนปกปิดตัวตนที่แท้จริงด้วยการวางตนเป็นชายรักหญิง ขณะที่ภายในจิตใจประสบกับความรู้สึกแปลกแยก โดดเดี่ยว (นพสิทธิ์ สิริจรูญชัย และ ณิชสุดา เต๋พันธ์, 2557) ชายรักชายจะรู้สึกลำบากใจมากขึ้น เมื่อกำลังจะเปิดเผยตนเองกับครอบครัว โดยเฉพาะพ่อแม่ มีงานวิจัยเชิงคุณภาพที่พบว่า การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองกับบุคคลอื่นเป็นที่รัก (เช่น พ่อแม่) มีความยากกว่าการเปิดเผยตนเองกับบุคคลแปลกหน้าเนื่องจากการเปิดเผยตนเองอาจเป็นการทำร้ายความรู้สึกของพ่อแม่ ถึงแม้ชายรักชายบางส่วนจะสามารถเปิดเผยตนเองกับพ่อแม่ได้สำเร็จ แต่มักมีผลที่ตามมาเป็นการตอบสนองทางลบจากพ่อแม่ ตัวอย่างเช่น ถูกพ่อแม่ปฏิเสธ กีดกัน ข่มขู่ว่าจะไล่ออกจากบ้านหากเป็นชายรักชาย ทั้งนี้ ผลทางลบดังกล่าวจะรุนแรงขึ้นสำหรับชายรักชายที่อยู่ในครอบครัวที่ขาดการเชื่อมต่อ ไม่ยืดหยุ่น และเผด็จการ ตามแนวคิดเรื่องพลวัตครอบครัว ส่วนชายรักชายที่ยังไม่เปิดเผยต่อครอบครัวนั้น ยังมีความกลัว กังวลใจ โดยบางคนเข้าหากลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน และปกปิดความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว ไม่เปิดใจที่จะพูดคุยถึงประเด็นดังกล่าว พร้อมทั้งระบุดังความรู้สึกสิ้นหวังหมดกำลังใจในการดำเนินชีวิต เนื่องจากรับรู้ถึงความรังเกียจที่พ่อแม่มีต่อชายรักชาย (นพสิทธิ์ สิริจรูญชัย และ อ. ดร. ณิชสุดา เต๋พันธ์, 2557)

ดังนั้น การศึกษาเพศวิถีของวัยรุ่นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว จะเป็นประโยชน์ต่อการเข้าใจถึงจิตใจ และเพศวิถีของวัยรุ่นชายรักชายที่เผชิญกับปัญหาต่างๆจากการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว อีกทั้งรับรู้ถึงปัญหาเพศวิถีของชายรักชาย และเพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาโปรแกรมสำหรับให้บริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่มีประสิทธิภาพ และสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการป้องกันการความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาการเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นมัธยมศึกษาตอนปลาย
- 2.2 เพื่อศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชายมัธยมศึกษาตอนปลาย
- 2.3 เพื่อศึกษาการเผชิญปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชาย

3. ประเด็นปัญหาในการวิจัย

- 3.1 กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นอย่างไร
- 3.2 รูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นอย่างไร
- 3.3 การเผชิญปัญหาและการปรับตัวใน การใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศมัธยมศึกษาตอนปลายมีอะไรบ้าง

4. ขอบเขตการวิจัย

4.1 **ขอบเขตด้านเนื้อหา** การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพที่ต้องการศึกษาถึงกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศ รูปแบบการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศ โดยที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว รวมไปถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินชีวิต

4.2 **ขอบเขตด้านประชากร** การวิจัยครั้งนี้ศึกษากับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็นวัยรุ่นชายรักร่วมเพศมัธยมศึกษาตอนปลายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว จำนวน 9 ราย อายุ 16 – 18 ปี ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดชลบุรี มีการเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกอย่างน้อย 1 คน แต่ยังไม่เปิดเผยตนเองกับบุคคลใดในครอบครัว สามารถสื่อสารด้วยการพูดภาษาไทยได้ และมีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 **ชายรักร่วมเพศ (GAY MEN)** คือ ชายที่ระบุตนเองว่ามีความโน้มเอียงทางเพศแบบไม่เพศเดียวกัน โดยยังคงอัตลักษณ์ทางเพศของเพศชายเอาไว้

5.2 **เพศวิถี หรือ วิถีทางเพศ ของรักเพศเดียวกัน** หมายถึง "รูปแบบความคงอยู่/หรืออารมณ์ทางเพศ หรือความสนใจด้านความรัก ต่อคนที่เป็นเพศเดียวกัน" และยังหมายถึง ความรู้สึกส่วนตัวต่ออัตลักษณ์และการเข้าสังคม โดยยึดจากความสนใจ พฤติกรรมการแสดงออกของพวกเขา และการเป็นสมาชิกของสังคมในกลุ่มสังคมเดียวกันของพวกเขา

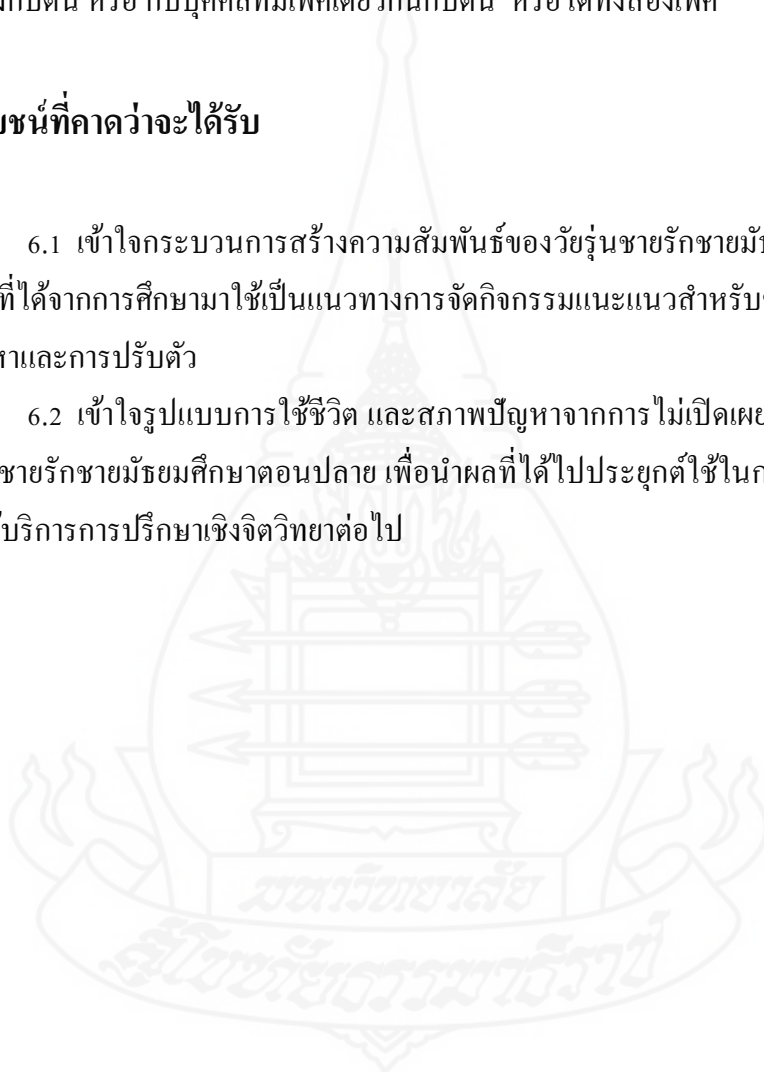
5.3 การไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว หมายถึง การมีความตั้งใจ การแสดงเจตนาและแสดงออกทางพฤติกรรมต่างๆ ต่อครอบครัวอย่างกลมกลืน โดยพยายามไม่ให้บุคคลในครอบครัวได้รับทราบถึงการเปลี่ยนแปลงในการเป็นชายรักชาย

5.4 ความโน้มเอียงทางเพศ (Sexual orientation) คือ ความรู้สึกอย่างลึกซึ้ง ทั้งทางอารมณ์ ความรักใคร่และทางเพศ ตลอดจนมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ใกล้ชิดแนบแน่นกับบุคคลอื่นที่มีเพศต่างกับตน หรือ กับบุคคลที่มีเพศเดียวกันกับตน หรือ ได้ทั้งสองเพศ

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 เข้าใจกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชายมัธยมศึกษาตอนปลาย และนำผลที่ได้จากการศึกษามาใช้เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมแนะแนวสำหรับชายรักต่างเพศที่ต้องเผชิญปัญหาและการปรับตัว

6.2 เข้าใจรูปแบบการใช้ชีวิต และสภาพปัญหาจากการไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัวของวัยรุ่นชายรักชายมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อนำผลที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาโปรแกรมสำหรับให้บริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาต่อไป

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องเพศวิถีของนักเรียนวัยรุ่นชายรักชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษา ชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัวนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและคัดเลือกเอกสาร บทความ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องในประเด็นสำคัญต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเพศวิถีของนักเรียนวัยรุ่นชายรักชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว โดยผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
2. นิยามของชายรักชาย
3. การวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยา
4. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ

กฤตยา อาชวนิจกุล (2554,อ้างถึงในภาควงศ์ เดชะอนันต์วงศ์,2555) ได้กล่าวถึงมโนทัศน์เกี่ยวกับเพศใน 3 นัย ได้แก่ (1) เพศสรีระ (sex) (2) เพศภาวะ (gender) และ (3) เพศวิถี (sexuality) คือ

1. เพศสรีระ (sex) เป็น ‘เพศ’ ที่หมายถึงสรีระร่างกาย นั่นก็คืออวัยวะที่บ่งบอกว่า เป็นเพศอะไร

2. เพศภาวะ (gender) เป็น ‘เพศ’ ที่หมายถึงภาวะแห่งเพศที่ถูกสร้างขึ้น โดยสังคม เพศภาวะที่เราคุ้นเคยและถูกขัดเกลาหลอมสร้างกันมา ก็คือ ความเป็นหญิงความเป็นชาย ดังนั้นในอีกแง่มุมหนึ่งเพศภาวะจึงเป็นเรื่องของบทบาทในเรื่องต่างๆ ที่สังคมกำหนดให้กับสถานะทางเพศ ซึ่งมักดูจากเพศสรีระ คือหญิง ชาย และหากสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงการกำหนดสถานะทางเพศว่า อาจมาจากองค์ประกอบอื่นๆ นอกเหนือจากเพศสรีระ สถานะทางเพศก็จะมีเพิ่มมากขึ้น เช่น เกย์ กระเทย ทอม ดี ฯลฯ อันจะนำไปสู่การกำหนดบทบาทเพศต่างๆ มากกว่าหญิงและชาย

3. เพศวิถี (sexuality) หมายถึง ‘วิถีชีวิตทางเพศ’ ที่ถูกหลอมสร้างจากค่านิยม บรรทัดฐาน และระบบวิธีคิด วิธีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาและการแสดงออกทางเพศ

ความคิดเกี่ยวกับคู่วัยผู้ใหญ่ในอุดมคติและกามกิจ' ซึ่งเป็นระบบความคิดและพฤติกรรมที่มีความหมายทางสังคมสัมพันธ์มิติทางการเมืองเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมที่กำหนดและสร้างความหมายให้แก่เรื่องเพศในหลากหลายแง่มุม

ชลิตาภรณ์ สงสัมพันธ์ (2550, อ้างถึงในภาควงศ์มิตติ เดชะอนันต์วงศ์, 2555) ได้ให้รายละเอียดถึงแง่มุมของเพศวิถี (sexuality) ว่ามี 6 มิติ ดังนี้

1. มิติของความปรารถนา การประพฤติกปฏิบัติ และอัตลักษณ์ (ecotic desires, practices and identity) เพศวิถีที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ คือ การนิยามตัวเองในทางเพศ ซึ่งเชื่อมโยงกับเพศภาวะ (gender) แต่อัตลักษณ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับที่นิยามตัวเองเพียงอย่างเดียว ยังขึ้นอยู่กับที่คนอื่นนิยามหรือมองว่าเราเป็นอย่างไรในทางเพศด้วย

2. มิติของรูปร่างท่าทาง และการแสดงตัว (appearances and display) เราอยาก让别人เห็นเราเป็นอย่างไรเราก็นำเสนอตัวเองอย่างนั้น อาจด้วยทรงผม หรือเสื้อผ้า เพื่อนำความเป็นเพศหญิง เพศชาย หรือเพศทางเลือกอื่นๆ

3. มิติของพฤติกรรม และกิริยามารยาท (behaviors and manners) ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นตัวตนในทางเพศ ซึ่งการกระทำแบบเดียวกันแต่อาจถูกตีความไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับบริบท ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจ หรือความรู้สึกที่เรามีต่อคนคนนั้น เป็นความรู้สึกส่วนตัว

4. มิติของการดึงดูดทางเพศ (attraction) สังคมวางกฎกติกาของความรัก ให้รักเฉพาะเพื่อนต่างเพศเท่านั้น แต่คนที่รักเพศเดียวกันก็ไม่ได้หลุดออกจากกติกาของการรักต่างเพศ เพราะคนที่รักเพศเดียวกัน ก็จะมีรักกับคนที่มิเพศภาวะเดียวกับเราเท่านั้น ดังนั้นจึงไม่มีใครหลุดออกจากกรอบนี้ ซึ่งถ้าหลุดจากกรอบนี้คือ สามารถสนใจหรือดึงดูดกับคนได้ทุกเพศ ทุกวัย นอกจากนี้ ความรักก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับที่เรารักต่างเพศเท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับ เชื้อชาติ ชนชั้น และอื่นๆ อีกด้วย

5. มิติของความสัมพันธ์ (relationship) กฎกติกาว่าด้วยการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างชาย – หญิงเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และวัฒนธรรม ซึ่งบางสังคมไม่มีกติกาของการจบความสัมพันธ์

6. มิติของเพศสัมพันธ์ (having sex) เพศวิถีมีการนิยามว่าอะไรคือการร่วมเพศ ทำอย่างไรจึงเรียกว่าการร่วมเพศ และการร่วมเพศที่ถูกต้องเป็นอย่างไร และที่ผิดปกติเป็นอย่างไร

ภาควงศ์มิตติ เดชะอนันต์วงศ์ (2555) ได้ศึกษาหลักการขอกยกยาคาร์ตา (The Yogyakarta Principles, 2006) ว่าด้วยการใช้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศในประเด็นวิถีทางเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศ ให้คำนิยามของคำดังกล่าวไว้ดังนี้ (O'Flaherty, 2007)

1. **วิถีทางเพศ (Sexuality)** หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งสามารถรู้สึกดึงดูดสนใจอย่างลุ่มลึกทั้งทางอารมณ์ ความรักใคร่ และทางเพศ และมีสัมพันธภาพทางเพศที่เต็มคำลึกซึ้งกับบุคคลซึ่งมีเพศสภาพที่แตกต่างไป หรือมีเพศสภาพเดียวกัน หรือมากกว่าหนึ่งเพศสภาพ

2. **อัตลักษณ์ทางเพศ (Gender Identity)** หมายถึง ประสบการณ์ทางเพศสภาพอันเป็นปัจเจกและสามารถรู้สึกได้ในส่วนลึกของแต่ละบุคคล ซึ่งอาจสอดคล้องหรือหรือไม่ก็ได้กับเพศซึ่งได้ระบุไว้เมื่อแรกเกิด รวมทั้งความรู้สึกของบุคคลในร่างกายตน (ซึ่งอาจรวมถึงการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์หรือระบบการทำงานของร่างกาย ด้วยวิถีทางการแพทย์ ศัลยกรรม หรือวิธีการอื่นใดหากเป็นการตัดสินใจเลือกโดยอิสระ) และการแสดงออกต่างๆ ทางเพศสภาพ รวมทั้งการแต่งกาย คำพูด และ กริยาท่าทางต่างๆ

3. **ความโน้มเอียงทางเพศ (Sexual Orientation)** หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งมีความรู้สึกดึงดูดอย่างลึกซึ้งทั้งทางอารมณ์ ความรักใคร่และทางเพศ และมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ใกล้ชิดแนบแน่นกับบุคคลอื่นที่มีเพศต่างกับตน หรือกับบุคคลเพศเดียวกันกับตน หรือได้ทั้งสองเพศ

จากการศึกษาแนวความคิดในเรื่องเพศนี้ผู้วิจัยมองว่าเพศวิถีของชายรักชายในสังคมได้มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ตามสภาพของสังคม การให้คำนิยามเพื่อให้สัมพันธ์กับเพศสภาพหรือพฤติกรรม ต่างมีการเคลื่อนไหวไปตามกาลเวลาเช่นกันซึ่งสอดคล้องกับ ภาควงศ์ เดชะอนันต์วงศ์ (2555) ได้สรุปถึงนัยที่สำคัญของเพศเอาไว้ว่า เพศวิถีมิใช่เรื่องหยุดนิ่ง แต่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ในแง่ปัจเจกบุคคล เพศวิถีจึงเป็นกระบวนการชีวิตที่ยาวนานของคนๆ หนึ่ง มีการเติบโตและเปลี่ยนแปลง เพื่อที่จะหาสมดุลภายในตัวเอง หรือการอดทนยอมรับต่อกรอบกติกาเรื่องเพศที่ปฏิบัติสัมพันธ์กับคนอื่น และสัมพันธ์กับเหตุการณ์ต่างๆ ในช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับที่ Bohan (1996) และ Cass (1996) ได้นำเสนอไว้ ส่วนในแง่ระบบสังคม ยังมีการเปลี่ยนแปลงเพศวิถีจึงมีที่ทิศทางตั้งอยู่บนกฎเกณฑ์ของการเมือง ศีลธรรมและแนวปฏิบัติเรื่องเพศหรือวัฒนธรรมทางเพศในแต่ละสังคม ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามปัจจัยต่างๆและกาลเวลา ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงอิสรภาพทางเพศวิถีของบุคคลนั้นส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับสังคมบริบทแวดล้อมด้วย (de Monteflores, 1993; Gonsiorek, 1995)

เกิดอัตลักษณ์ทางเพศ

Roger (ภาควงศ์ เดชะอนันต์วงศ์, 2555) ได้อธิบายว่า "ตน" สามารถแบ่งออกเป็นลักษณะต่างๆ ได้แก่ อัตมโนทัศน์ หรือ มโนภาพแห่งตน หรือความคิดรวบยอดของตน หรือ ตัวตนตามที่มองเห็น (self-concept) เป็นส่วนที่ตนมองเห็นภาพของตนเองที่บุคคลมีการรับรู้และมองเห็นตนเองในหลายแง่หลายมุมเช่น "ฉันเป็นผู้ชาย" "ฉันเป็นคนสวย" "ฉันเป็นคนโสด" "ฉันเป็นคนขี้"

เล่น" เป็นต้นและสิ่งที่บุคคลมองเห็นตัวเองนี้อาจไม่ตรงกับสิ่งที่ผู้อื่นมองเห็น หรือรับรู้ก็เป็นได้ซึ่ง Rogers ได้อธิบายตัวตนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ ตัวคนที่แท้จริง (real self) กับตัวตนตามอุดมคติ (idea self) (Rogers,1951,1961;Cloninger,2000;Hall,et al.,1998, สุภาพรรณ โคตรจรัส ,2552)

1. การรับรู้ตัวตนที่เป็นจริง (real self) หมายถึง การที่บุคคลมีความนึกคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามความจริงกับคนทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่เกิดขึ้นจากการทำงานภายในตัวบุคคล เช่น การทำงานของอวัยวะต่างๆของร่างกาย อารมณ์ความรู้สึก ความนึกคิด หรือสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นจากภายนอกตัวบุคคลซึ่งหมายถึง พฤติกรรมของบุคคลอื่น สิ่งแวดล้อม เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น รวมถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุคคลทั้งหมดจะถูกสะสมไว้ด้วยกลไกทางจิตซึ่งจะเก็บไว้ในส่วนของจิตใจ 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่งเป็นส่วนที่เราสามารถรับรู้ได้ (consciousness) และอีกส่วนเป็นส่วนที่เราไม่สำนึก (unconsciousness) หรือไม่สามารรถตระหนักได้ประสบการณ์ที่ถูดับบันทึกไว้ทั้งหมดนี้เรียกว่า สนามแห่งประสบการณ์ของบุคคล (experiential field) เพราะฉะนั้นความเป็นจริงของบุคคล คือ ความเป็นจริงตามการรับรู้ของบุคคล ไม่ใช่ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นตั้งแต่เกิด เช่น เด็กผู้ชายที่รับรู้ว่าเป็นผู้ชายก็ค่อยๆ พัฒนาไป เมื่อเขาเติบโตขึ้นก็จะค่อยๆ นับเอาเจตคติ รวมทั้งแบบแผนค่านิยมจากพ่อแม่ และ คนรอบข้าง สิ่งเหล่านี้ จะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้าง"คน"และเมื่อเกิดเหตุการณ์ความรู้สึกชอบเพศเดียวกันเกิดขึ้น ผู้ชายคนนั้นก็อาจเลือกที่ยอมรับเอาประสบการณ์เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในโครงสร้างของตนโดยเชื่อในอินทรีย์ของตนคือมีการรับรู้ตนตามเป็นจริง เป็นการยอมรับตนเองอย่างไม่มีเงื่อนไข หรือเลือกที่จะปฏิเสธประสบการณ์เหล่านั้นเพื่อเป็นไปตามค่านิยมของสังคมซึ่งเป็นการยอมรับตนเองอย่างมีเงื่อนไขก็เป็นได้

2. การรับรู้ตัวตนที่อยากจะเป็น (idea self) หมายถึง ภาพที่ตนเองอยากให้เป็น การที่บุคคลมีความต้องการที่อยากให้ผู้อื่นมีเจตคติในทางบวกและยอมรับในตนเอง (need for positive regard) ซึ่งความต้องการนี้จะขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ในความต้องการเป็นที่ยอมรับจากผู้อื่นอย่างมีเงื่อนไข (conditional positive regard) ดังนั้นสภาพที่ผู้อื่นประเมินเกี่ยวกับบุคคลนั้นจึงกลายเป็นเงื่อนไขของการตีค่าที่เกิดขึ้นกับ "คน" ของเขาด้วยจากความต้องการที่จะนับถือและเห็นคุณค่าในตนเองนี้ทำให้เขาเลือกที่จะรับรู้แต่เฉพาะประสบการณ์ที่สัมพันธ์สอดคล้องกับเงื่อนไขของการให้คุณค่านั้นๆซึ่งRogerได้ใช้คำว่าความไม่สอดคล้อง (incongruence) นั่นคือคนที่เป็จริงของบุคคลนั้นถูกคุกคามไม่เป็นไปตามอย่างที่ตนเองอยากให้เป็น ทำให้เกิดความไม่สอดคล้องกันในตัวบุคคลจะใช้กลไกป้องกันตนเอง เกิดความวิตก ตึงเครียด และนำไปสู่ปัญหาทางอารมณ์ จิตใจและบุคลิกภาพมากขึ้นทำให้บุคคลนั้นยอมรับตนเองอย่างมีเงื่อนไข เช่น ในบางกรณีของ ชายรักชายที่ยัง

ไม่สามารถยอมรับความเป็นชายรักชายของตนเองได้อย่างแท้จริงก็เลือกที่จะปิด พยายามปกปิดไม่แสดงออกให้ผู้อื่นรับรู้หรือกลัวว่าผู้อื่นจะรับรู้ถึงความเป็นชายรักชายของตนเอง เป็นต้น ผู้ที่ได้รับการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข คือ การยอมรับดังต่อไปนี้

1) เปิดรับประสบการณ์ต่างๆ (openess to experience) หมายถึง การยอมรับประสบการณ์ต่างๆ ทั้งดีและไม่ดี โดยไม่มีการปฏิเสธ ไม่ใช้กลไกป้องกันตนเอง ยอมรับประสบการณ์ต่างๆ เข้าสู่ชีวิตอย่างเต็มที่

2) ดำรงอยู่กับภาวะปัจจุบันในทุกสิ่งที่เกิดขึ้น (existential living) หมายถึง บุคคลที่เปิดรับประสบการณ์ที่เข้ามาตามที่เกิดขึ้น หลีกเลี่ยงการมโนคติหรือไม่ตัดสินใจล่วงหน้าถ้ายังไม่เกิดขึ้นซึ่งแสดงให้เห็นถึง "แนวโน้มน้ำที่เพิ่มขึ้นเพื่อที่จะดำรงอยู่อย่างเต็มที่ในแต่ละขณะ (Rogers, 1961 p.188)

3) เชื่อในอินทรีย์ตน (organismtic trusting) หมายถึง บุคคลนั้นเชื่อในประสบการณ์ภายในตนในแต่ละขณะเพื่อการตัดสินใจกระทำแต่ละอย่าง เพื่อดำรงความถูกต้องอย่างที่ตัวเองรู้สึก ไม่จำเป็นต้องฟังฟังจากอิทธิพลจากภายนอกมาบอกว่าสิ่งใดควรทำสิ่งใดไม่ควรทำ

4) เป็นอิสระ (experiential freedom) หมายถึง บุคคลนั้นเป็นอิสระในแต่ละขณะ เป็นอิสระที่จะเลือก พร้อมทั้งจะเผชิญกับผลลัพธ์ต่างๆ และพร้อมรับผิดชอบต่อการตัดสินใจในต่อกรกระทำของตนเองว่าจะกระทำหรือไม่กระทำสิ่งต่างๆ โดยไม่ขึ้นอยู่กับยอมรับหรือไม่ยอมรับจากผู้อื่น

5) มีความคิดสร้างสรรค์ (creativity) หมายถึง บุคคลนั้นพบแนวทางใหม่ในการดำรงชีวิตในแต่ละขณะ ไม่ใช้การดำรงชีวิตที่ถูกผูกมัดกับรูปแบบอดีตเดิมๆ หรือกังวลเกี่ยวกับอนาคตที่ยังมาไม่ถึง

นอกจากนี้ยังมีโมเดลอื่นที่ถูกรับเสนอ ดังที่ Troiden (1979, อ้างถึงในภาคภูมิ เดชะอนันต์วงศ์, 2555) ได้นำเสนอถึงโมเดลการเกิดอัตลักษณ์ทางเพศของเกย์ (A model of gay identity Acquisition) ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

1. การเกิดความรู้สึกว่าตนแตกต่างจากคนอื่น (Sensitization)
2. การแยกความรู้สึกและการกระทำออกจากเอกลักษณ์ (Dissociation)
3. การเปิดเผยตัว (Coming out)
4. การยึดมั่นผูกพัน (Commitment)

โมเดลอัตลักษณ์ทางเพศของเกย์ (Troiden, 1979; ภาคภูมิ เดชะอนันต์วงศ์, 2555)

ขั้นที่ 1 การเกิดความรู้สึกว่าตนแตกต่างจากคนอื่น (Sensitization) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ผู้ชายจะได้รับรู้ถึงความรู้สึก ที่เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นภายในตนเองและตนเองนั้นก็กำลังประสบอยู่ ซึ่งต่อมาในภายหลังประสบการณ์เหล่านี้จะเป็นข้อมูลสำคัญในการสนับสนุน การแปลความหมายให้แก่ความรู้สึกของตนเองว่าเขาคือบุคคลรักเพศเดียวกัน เช่น ในขณะที่เพื่อนๆ เพศชายด้วยกันมีความเพลิดเพลินอยู่กับการเล่นกีฬาในหมู่เด็กผู้ชาย แต่เขาอาจจะพอใจในการเล่น กับเด็กผู้หญิง หรือประสบการณ์ความรู้สึกอบอุ่น และตื่นเต้นเมื่ออยู่กับผู้ชายอื่นๆ ที่อายุมากกว่าแต่ขาดความสนใจที่จะเล่นสนุกกับเด็กผู้ชายวัยเดียวกัน การตระหนักรู้ว่าตนเองถูกดึงดูดสนใจในรูปร่างของเพศชาย หรืออาจจะถึงขั้นประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันเป็นต้น แต่ทั้งนี้ถึงแม้ว่าผู้ชายบางคนได้รับประสบการณ์ทางเพศแต่เขาอาจจะไม่พัฒนาเอกลักษณ์แบบรักเพศเดียวกันก็ เป็นได้ ซึ่งปรากฏการณ์เหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วจะไม่ได้เกิดขึ้นกับเด็กชายอื่นๆ ดังนั้นเขาจะเกิด ความรู้สึกแปลกแยก (alienation) จากกลุ่มเพื่อนและเริ่มที่จะตระหนักถึงแนวโน้มนำทางเพศของ ตนเองได้บ้าง แต่อาจจะไม่ชัดเจนมากนัก

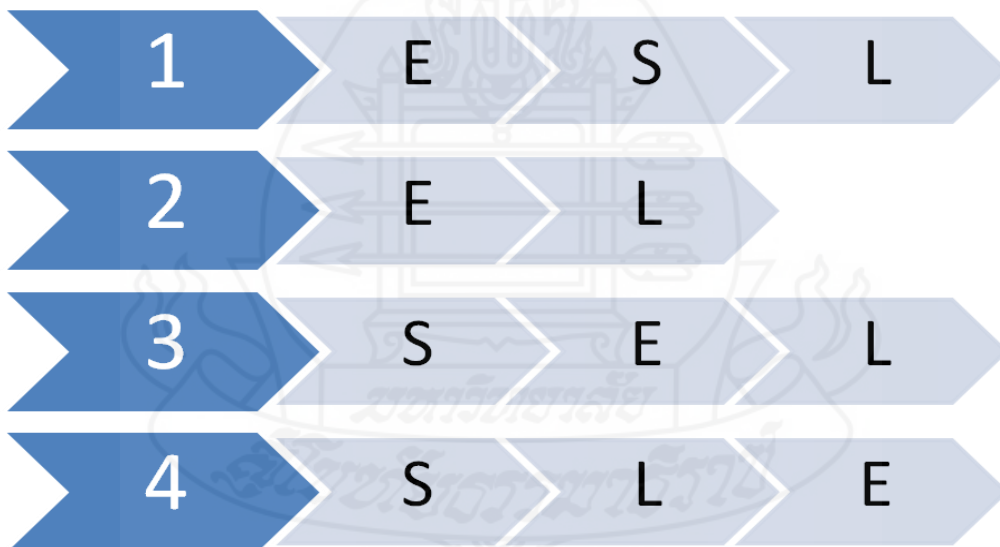
ขั้นที่ 2 การแยกแยะความรู้สึกและการกระทำออกจากเอกลักษณ์ (Dissociation) ขั้นตอนนี้ บุคคลต้องการที่จะแยกความรู้สึก และ/หรือการกระทำแบบรักเพศเดียวกันออกจาก เอกลักษณ์ของเขา นั่นคือ เป็นการแยกแยะระหว่างแนวโน้ม ทางเพศกับเอกลักษณ์ ความสงสัยว่า ตนเอง “อาจจะ” เป็นผู้รักเพศเดียวกันจะเริ่มต้นที่ขั้นตอนนี้ และจำได้ว่าในช่วงหนึ่งของชีวิต เขาได้ ผ่านระยะของการคิดว่าเขา “อาจจะ” เป็นเกย์ โดยไม่สามารถที่จะระบุถึงความเป็นผู้รักเพศเดียวกัน ให้กับตนเองอย่างแน่นอนได้

ขั้นที่ 3 การเปิดเผยตัว (Coming out) เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างใกล้ชิดกับโลกของ ชายรักชาย (Gay world) การนิยามให้กับตนเอง (Self-definition) แบบรักเพศเดียวกันเกิดขึ้นใน ขั้นตอนนี้ ซึ่งมักจะเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่วัฒนธรรมย่อยของสังคมรักเพศเดียวกัน (Homosexual subculture) ซึ่งจะสนับสนุนการให้คำนิยามความเป็นชายรักชายในทางบวก และเข้าใจว่าการรักเพศ เดียวกันเป็นทางเลือกหนึ่งของชีวิต

สำหรับชายรักชายบางคน การเปิดเผยตัวเองเป็นกระบวนการที่ดำเนินไปอย่างซับซ้อน สำหรับชายรักชายบางคนการเปิดตัวต่อตนเองอาจจะเริ่มและจบลงตรงขั้นตอนนี้ นั่นคือรับรู้ว่าคุณเองเป็นชายรักชายแล้วเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับกับตัวเอง ด้วยสาเหตุทางปัจจัยทางสังคมต่างๆ ที่ตนเองดำรงอยู่

ขั้นที่ 4 การยึดมั่นผูกพัน (Commitment) หมายถึง การหลอมเอกลักษณ์ทางเพศและอารมณ์แบบชายรักชายให้กับตนเองโดยเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความหมายที่สำคัญที่สุดและมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง ในขั้นตอนนี้จะเกิดขึ้นเมื่อ บุคคลยอมรับความเป็นคนรักเพศเดียวกันว่าเป็นวิถีของชีวิต (a way of life)

จากการศึกษาของ Weinberg (1986, ภาควิชาจิตวิทยา, มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย, 2555) ในมุมมองของจิตวิทยาสังคมที่ได้ทำการศึกษาผู้รักเพศเดียวกัน โดยแยกแยะระหว่างกิจกรรมทางเพศของบุคคลรักเพศเดียวกันที่เป็นการกระทำความสงสัยในความเป็นผู้รักเพศเดียวกันของตนเอง (Suspicious) และการประทับตราตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกัน หรือการเกิดเอกลักษณ์แบบรักเพศเดียวกัน และได้พบแบบแผนการเข้าสู่การนิยามตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกัน 4 แบบคือ

แบบแผนของการประทับตราตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกัน (Weinberg, 1978, ภาควิชาจิตวิทยา, มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย, 2555)

- โดยที่
- E = Engaged in activity (การเกี่ยวพันในกิจกรรมของผู้ที่รักเพศเดียวกัน)
 - S = Suspected himself to be homosexual (การสงสัยว่าตัวเองเป็นผู้รักเพศเดียวกัน)
 - L = Labeled self as homosexual (การระบุตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกัน)

รูปแบบที่ 1 กระบวนการที่บุคคลเข้าสู่กิจกรรมทางเพศเดียวกัน (E) ด้วยเหตุผลต่างๆ ที่แตกต่างกัน เช่นอยากทดลองเพื่อความสนุกสนาน สถานการณ์บังคับ หรือ แค่เพียงแลกเปลี่ยนกับเงิน ต่อมาจากการเรียนรู้ถึงนิยามใหม่จากบริบททางสังคม ทำให้เขาเริ่มสงสัยตนเองว่าพฤติกรรมที่ผ่านมานั้นจัดได้ว่าเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันหรือไม่ (S) และในที่สุดก็เริ่มมองตนเอง และให้ค่านิยามแก่ตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกันโดยสมบูรณ์ (L)

รูปแบบที่ 2 กระบวนการที่บุคคลเมื่อเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันแล้ว (E) ก็สรุปตนเองได้โดยไม่ต้องสงสัยว่าตนเองเป็นผู้ชอบเพศเดียวกัน (L) ซึ่งในรูปแบบนี้การที่บุคคลนั้นสามารถที่จะนิยามตนเองได้เช่นนั้น เกิดขึ้นได้ในหลากหลายปัจจัยเช่น รับรู้ข้อมูลจากหนังสือหรือคำบอกกล่าวที่เป็นตราประทับจากสังคม ซึ่งได้ให้ความหมายแก่พฤติกรรมของความเป็นผู้รักเพศเดียวกันไว้ เป็นปัจจัยเอื้อให้บุคคลได้เรียนรู้ถึงความหมาย ความเข้าใจ และรับความหมายนั้นมาไว้กับตน

รูปแบบที่ 3 กระบวนการที่บุคคลเริ่มต้นด้วยความสงสัยว่า ตนเองอาจเป็นผู้รักเพศเดียวกัน (S) ต่อมาเมื่อได้มีโอกาสเข้าสู่กิจกรรมทางเพศ และพบว่ากิจกรรมนั้นทำให้เกิดความพึงพอใจแก่ตน (E) ก็จะผลักดันให้บุคคลยอมรับตนเองว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกันในเวลาต่อมา (L)

รูปแบบที่ 4 กระบวนการที่บุคคลเริ่มต้นด้วยความสงสัยตนเอง ว่าเป็นผู้รักเพศเดียวกัน (S) เช่นเขาอาจจะเคยมีความพึงพอใจ มีความปรารถนาในชายหนุ่มที่มีเสน่ห์ในเพศเดียวกันกับตน โดยที่ไม่เคยมีพฤติกรรมแบบผู้รักเพศเดียวกันมาก่อนเลย แต่จากการนิยามและให้ความหมายโดยไม่ผ่านการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในบริบททางสังคมนำไปสู่การสรุปที่สามารถเชื่อได้แน่ว่าตนเองเป็นผู้รักเพศเดียวกัน จึงเกิดการให้นิยามตนเอง (L) และเริ่มเข้าสู่กิจกรรม และมีความสัมพันธ์แบบผู้รักเพศเดียวกันในที่สุด (E)

รูปแบบกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน

อรุณี สุทธิชัยนิมิต (2551) ได้ศึกษารูปแบบกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันตามลักษณะความสัมพันธ์ในรูปแบบความรักใคร่ (Romantic Attachments) ของ Eli Coleman (1982) แบ่งออกได้เป็น 5 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นก่อนการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน (Pre-coming out)

ในชั้นนี้เป็นชั้นที่บุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มสงสัยในเอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) และความสนใจทางเพศของตน (Sexual Orientation) ที่แตกต่างไปจากคนอื่น ดังนั้นในชั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจึงเริ่มทำการค้นหาตัวเอง โดยเริ่มรับข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับการรักเพศเดียวกัน ซึ่งชั้นนี้มีโอกาสที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะไม่ยอมรับตนเอง และพยายามปฏิเสธสิ่ง

ต่างๆ ที่ตนรับรู้ได้ ซึ่งถ้าอธิบายตามหลักทฤษฎีของ Freud ที่เกี่ยวกับกลไกการป้องกันตัว (Defense Mechanism) นั่นก็คือ การที่บุคคลไม่ยอมรับในเพศของตน ทำให้เกิดการปฏิเสธว่าไม่เป็นความจริง (Denial) การเก็บกดหรือเก็บซ่อน (Repression) โดยแสดงออกในการปฏิเสธตนเอง หรือเก็บกดไว้แล้วแสดงออกว่าตนชอบเพศตรงข้าม โดยการคบหาหรือมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม หรือแม้กระทั่งการแสดงความรังเกียจหรือกลัวบุคคลรักเพศเดียวกัน (Homophobia) ทั้งนี้เป็นเพราะบุคคลเกิดความขัดแย้ง (Conflict) เนื่องมาจากการค้นพบว่าตนเองมีพฤติกรรมขัดต่อขนบธรรมเนียม ความเชื่อ หรือค่านิยมทางสังคมที่ตนอยู่ เป็นต้น

2. การเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน (Coming out)

ขั้นต่อมา จะเกิดได้เมื่อบุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านั้นสามารถยอมรับใบสถานภาพทางเพศของตนได้เสียก่อน กล่าวคือ บุคคลรักเพศเดียวกันนั้นๆ รับรู้ เข้าใจ และยอมรับว่าตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันและมีความชอบในบุคคลที่มีเพศเดียวกันกับตน เมื่อเป็นได้ดังนี้แล้ว บุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านั้นจะมีความต้องการที่จะบอกกับคนอื่นๆ ถึงตัวตนของตนเอง ซึ่งสิ่งที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะต้องเผชิญคือ การได้รับการปฏิเสธหรือผลของการตอบรับทางลบการบุคคลที่ตนเลือกและตัดสินใจที่จะบอก และหากได้รับการปฏิเสธหรือการตอบรับในทางลบจะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ต่ำลง แต่หากเป็นไปในทางกลับกันจะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น ทั้งนี้บุคคลที่บุคคลรักเพศเดียวกันมีแนวโน้มที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันคือเพื่อนสนิทที่พวกเขาไว้ใจ

3. การค้นหาและการทดลอง (Exploration Experimentation)

ในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจะเริ่มค้นหาทดลองในสิ่งที่เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจะมีโอกาสได้รู้จักกับบุคคลรักเพศเดียวกันด้วยกันมากขึ้น ทำให้เข้าใจตนเองและเกิดเอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) ของตน และหากมีผลตอบรับทางสังคมในทางบวกก็มีความเป็นไปได้ที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะพัฒนาเอกลักษณ์ทางเพศของตนไปในทางที่ดี

4. การสร้างความสัมพันธ์ครั้งแรก (First Relationships)

สำหรับขั้นนี้เป็นขั้นที่บุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มต้นมีความรัก ความสัมพันธ์กับคู่ของตนที่เป็นเพศเดียวกัน ซึ่งจะมีการคาดหวังถึงความมั่นคง มีคำมั่นสัญญาเป็นข้อตกลงในความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Committed Relationship) ซึ่งไม่จำเป็นว่าการมีความรักความสัมพันธ์กับคู่รักในครั้งนี้จะเป็นการมีความรัก และความสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายของบุคคลรักเพศเดียวกัน

5. การบูรณาการ (Intergration)

ขั้นนี้เป็นการประสานกันของเอกลักษณ์ทั้งภายนอกที่บุคคลในสังคมรับรู้ (Public) และเอกลักษณ์ภาพในที่เป็นตัวเอง (Private) ของบุคคลนั้นๆ ในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจะสร้างความสัมพันธ์ที่มั่นคง ซื่อสัตย์ และจริงใจต่อกันมากขึ้นกว่าในขั้นการสร้างความสัมพันธ์ครั้งแรก (First Relationships)

รูปแบบการเผชิญปัญหา

อรุณี ศุทธิชัยนิมิต (2551) ได้รวบรวมแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเผชิญปัญหาเอาไว้ว่า การเผชิญปัญหา (Coping Effort) หมายถึง สิ่งที่บุคคลกระทำเพื่อรับมือต่อความต้องการทั้งภายใน (Internal demand) และภายนอก (External demand) ซึ่งเต็มไปด้วยความเครียดและอารมณ์ บุคคลที่มีการแก้ปัญหาที่ดีจะส่งผลต่อการปรับตัวในที่ดีต่อไป (Lazarus, 1976) การเผชิญปัญหาแบ่งโดยทั่วไปได้ 2 รูปแบบคือ (Lazarus , & Susan, 1984)

1. การเผชิญปัญหาโดยการมุ่งเน้นที่อารมณ์ (Emotional-Focused Coping) – นับเป็นกระบวนการทางปัญญากระบวนการหนึ่ง ซึ่งใช้เพื่อลดความทุกข์หรือความโศกเศร้าทางอารมณ์ วิธีการที่กลุ่มบุคคลที่แก้ปัญหาโดยมุ่งที่อารมณ์ส่วนใหญ่เลือกใช้ ได้แก่ การหลีกเลี่ยง หลีกหนี การกลบเกลื่อนปัญหา การเลือกสนใจ การเปรียบเทียบในเชิงบวก การใช้ผลทางบวกปิดบังผลทางลบ ซึ่งวิธีเหล่านี้นับได้ว่าเป็นวิธีที่ยังเพิ่มความเครียดให้กับตนเอง และจะมีคนส่วนน้อยในกลุ่มนี้ที่เลือกใช้วิธีการเพิ่มระดับความทุกข์หรือความโศกเศร้าให้กับตนเอง กล่าวคือ บุคคลเหล่านี้จำเป็นต้องมีความรู้สึกรู้สีก่อนหรือเศร้าก่อนที่ตนจะสามารถรู้สึกดีขึ้นได้ เช่น การตำหนิตนเอง การลงโทษตนเอง หรือในบางรายอาศัยการสร้างความสำเร็จให้ตัวเองเพื่อเป็นแรงขับเคลื่อนในการเผชิญปัญหา

วิธีการแรกสำหรับการเผชิญปัญหาในลักษณะนี้ คือ มุ่งปรับเปลี่ยนความกลัวหรือเป้าหมายในสถานการณ์ให้เป็นที่ไปตามการประเมินทางปัญญาซ้ำอีกครั้ง (Cognitive Reappraisals) โดยที่การปรับเปลี่ยนขึ้นอยู่กับตัวชี้แนะที่ตนตีความหมายตามความเป็นจริงหรือการตีความหมายบิดเบือนจากความจริง

สำหรับวิธีที่สองเป็นวิธีการเผชิญปัญหาในลักษณะที่ไม่ได้มุ่งปรับเปลี่ยนที่ความหมายเหตุการณ์ แต่ใช้วิธีการอื่นๆ เช่น การเลือกสนใจ การหลีกเลี่ยง เช่นนี้แล้วความหมายในเหตุการณ์จะยังคงอยู่เพียงแต่อยู่เพียงบางส่วนหรือถูกกำจัดออกบางส่วนในช่วงเวลาหนึ่ง

วิธีสุดท้ายนั้นเป็นวิธีการเผชิญปัญหาผ่านการกระทำ เช่น การออกกำลังกาย การดื่มเครื่องดื่มมีเมาน์ การระบายอารมณ์ และการหาที่พึ่งพิงทางอารมณ์

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ไม่ว่าจะเป็นการเผชิญปัญหาแบบใดนับได้ว่าเป็นการหลอกตัวเอง เพราะการเผชิญปัญหานั้นจะมุ่งเน้นไปในทางการคาดหวังและมองสิ่งต่างๆ ในแง่ดี การปฏิเสธทั้งความจริงและสิ่งที่เป็นภัย การปฏิเสธที่จะรับรู้สิ่งเลวร้าย เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม บุคคลที่มีความตระหนักรู้ในสิ่งที่ตนทำจะไม่สามารถหลอกตัวเองได้ เป็นผลสำเร็จ ในขณะที่เดียวกันบุคคลที่หลอกตัวเองได้สำเร็จมักจะหลอกตัวเองได้เฉพาะในยามที่ตนไร้ซึ่งจิตสำนึกเท่านั้น และการหลอกตัวเองจากสิ่งที่ตนหรือสังคมคาดไว้อย่างเป็นทางการนั้น อาจนำไปสู่การบิดเบือนซึ่งจะมีผลกระทบกับตนเองจนมีลักษณะของอาการทางจิตได้

2. การเผชิญปัญหาโดยการมุ่งเน้นที่ตัวปัญหา (Problem-Focused Coping) – การเผชิญปัญหาโดยมุ่งไปที่ตัวปัญหามีลักษณะคล้ายกับการแก้ปัญหา (Problem solving) คือ การเผชิญปัญหาโดยการมุ่งเน้นที่ตัวปัญหาจะครอบคลุมถึงสาเหตุที่มาของปัญหาต่างๆ แล้วจึงแก้ไข ซึ่งจะกระทำโดยการแก้ไขให้ตรงจุดของปัญหา เลือกสรรวิธีการที่เป็นไปได้ในการแก้ไข ไตร่ตรองถึงผลดีผลเสียที่จะตามมาอย่างถี่ถ้วนแล้วจึงเลือกวิธีการที่เหมาะสมที่สุดก่อนลงมือกระทำจริง

การมุ่งเน้นที่ตัวปัญหานั้นหากแบ่งตาม Kahn et al. (1964, อ้างถึงใน Lazarus et al., 1984) จะแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ มุ่งการแก้ไขปัญหาไปที่สิ่งแวดล้อมและมุ่งแก้ไขปัญหาที่ตัวเราเอง โดยวิธีการจะมุ่งเน้นไปที่แรงจูงใจหรือการปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญา เช่น เพิ่มแรงปรารถนา (Shifting the level of aspiration) ลดสิ่งที่ข้องเกี่ยวกับตนเอง (Reducing ego involvement) มองหาหนทางเลือกอื่นๆ เพื่อเพิ่มความพึงพอใจ (Finding alternative channels of gratification) พัฒนามาตรฐานใหม่ของพฤติกรรม (Developing new standards of behavior) หรือเรียนรู้ทักษะและกระบวนการใหม่ๆ (Learning new skills and procedures) เป็นต้น ส่วนการมุ่งเน้นการจัดการปัญหาที่ตัวเองนั้น Kahn ไม่นับว่าเป็นวิธีการแก้ปัญหา (Problem-solving) แต่หมายถึงการช่วยเหลือบุคคลให้จัดการหรือแก้ไขกับปัญหา ซึ่งวิธีการนับเป็นการประเมินทางปัญญาซ้ำ (Cognitive reappraisal) วิธีหนึ่งเช่นกัน

ดังนั้นการเผชิญปัญหาทั้ง 2 ลักษณะ (อรุณี สุทธิชัยนิมิต, 2551) มักจะพบว่าในผู้หญิงมักเผชิญปัญหาโดยมุ่งเน้นที่อารมณ์ เช่น ระบายความไม่สบายใจให้ผู้ใกล้ชิดฟัง ส่วนผู้ชายมักเผชิญปัญหาโดยมุ่งเน้นที่ตัวปัญหา และหากแบ่งตามเชื้อชาติก็พบว่าชาวยุโรปมักเผชิญปัญหาโดยมุ่งเน้นที่ตัวปัญหามากกว่าชาวเอเชีย (Duffy, & Atwater, 2005) จากงานศึกษาพบอีกว่า การเผชิญปัญหาโดยมุ่งจัดการกับปัญหามีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy/Independence) (Pruneri, & Furlani, 2005)

การศึกษาเพศวิถี

สิตลา ประดิพัทธ์กุลชัย (2551) ได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเพศวิถีไว้ว่า เพศวิถีในความหมายที่พื้นฐานที่สุด หมายถึง วิถีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศ หรือที่เรียกไว้ในกฎหมายล้านนาดั้งเดิมว่า “ตั้นหาอาลัย” ในแต่ละระบบสังคมนั้นความปรารถนาทางเพศของปัจเจกบุคคลเป็นมากกว่าพฤติกรรมตามธรรมชาติ ว่าใครนอนกับใคร ที่ไหน อย่างไร แต่หมายรวมถึงความปรารถนาที่ดี ที่เหมาะสม การเกี่ยวพาราสี มโนนึกเกี่ยวกับนางและชายในอุดมคติ ฯลฯ ความปรารถนาทางเพศเป็นเรื่องของการสร้างความหมายทางสังคม เป็นเป้าหมายของการควบคุมทางสังคมและการเมือง และเป็นพื้นฐานของการขอมงานของการต่อสู้ในระดับปัจเจก ฉะนั้น เพศวิถีจึงเป็นสิ่งที่สลับซับซ้อน ดังที่แคโรล แวนซ์ ได้เขียนไว้ “ในความหมายที่แท้จริงแล้ว เพศวิถีเป็นสิ่งที่สลับซับซ้อนประกอบด้วยความหลากหลายของความหมาย อารมณ์ ความรู้สึก การรับรู้ และปฏิสัมพันธ์เชื่อมโยง

วิถีทางเพศของปัจเจกแต่ละคน เป็นเป้าหมายแห่งการควบคุมโดยวิธีการที่หลากหลายขึ้นอยู่กับกาลเทศะ ที่ต้องควบคุมก็โดยข้อเท็จจริงที่ว่าความสัมพันธ์ทางเพศบางรูปแบบเท่านั้นที่จะก่อให้เกิดการสืบพันธุ์ ความสัมพันธ์แบบนั้นก็คือระหว่างหญิงและชาย ที่เรียกกันว่า “รักต่างเพศ” (heterosexuality) และแม้แต่ “รักต่างเพศ” เองก็มีหลากหลายรูปแบบ เช่น รักต่างวัย รักนอกสมรส รักเล่น รักข้ามชั้น ฯลฯ สังคมแต่ละสังคมต่างกำหนดว่าในบริบทและความนิยมของสังคม “รักต่างเพศ” แบบใดเป็นสิ่งที่เหมาะสมดีงาม ควรเชิดชูให้เป็นสถาบันที่รัฐจะให้การรับรอง และให้รางวัลเป็นสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ทางสังคมและการเมืองแก่ผลผลิตของ “รักต่างเพศ” ที่เหมาะสม รางวัลเหล่านี้ก็เช่น เงินช่วยเหลือเลี้ยงดูบุตร การศึกษาฟรี บริการสาธารณสุขที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ค่าลดหย่อนภาษี เป็นต้น

การศึกษาเพศวิถีของชายรักชาย ตามที่คนส่วนใหญ่ในสังคมเข้าใจกัน คือ การศึกษามนุษย์ที่มีความโน้มเอียงทางจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกที่จะสนใจคนเพศเดียวกัน คนต่างเพศหรือทั้งสองอย่าง Sexuality จึงเป็นเรื่องทางอารมณ์มากกว่าจะเป็นกิจกรรมทางเพศ (อ้างถึง ดร.นฤพนธ์ คิ้ววิเศษ) ทว่าในมุมมองของนักทฤษฎีญาณวิทยาวิพากษ์มองว่าเพศวิถีศึกษา (อ้างถึง พิมพวัลย์ บุญมงคล ; รายงานการประชุมประจำปีเพศวิถีศึกษาในสังคมไทย ครั้งที่ 1; คั่นคืน 19 มกราคม 2558) คือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้แสวงหาความรู้ (นักวิจัย) กับสิ่งที่ถูกเรียนรู้ และแนวคิดและทฤษฎีที่นักวิจัยใช้การออกแบบการวิจัย ตลอดจนการเก็บข้อมูลงานสนาม การวิเคราะห์ข้อมูล และการนำเสนอผลการวิจัย แต่ปัจจุบันนี้ในประเทศไทยขาดการพัฒนาแนวคิดและทฤษฎีจากงานศึกษาด้านเพศวิถีในบริบทสังคมไทย ทฤษฎีทางสังคมศาสตร์ที่ใช้อยู่มีความเป็นตะวันตกสูง อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะความต้องการผลศึกษาวิจัยที่รวดเร็ว เพื่อตอบสนองต่อการแก้ปัญหาเรื่องเอดส์

จึงขาดการให้เวลาในการวิเคราะห์ตีความเชิงทฤษฎี เพศวิถีศึกษาต้องอยู่บนพื้นฐานแนวคิดด้านมิติเชิงบวกในการศึกษาเพศวิถี โดยไม่ละเลยการศึกษาประเด็นความปรารถนาทางเพศ สุขภาพ ความหลุดพ้นในเรื่องเพศ ในฐานะที่เป็นปัจจัยหรือมิติที่ส่งผลต่อประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศของผู้คนในสังคมไทย เพศวิถีศึกษาต้องก้าวข้ามการศึกษาแค่พฤติกรรมทางเพศ และปัจจัยด้านประชากรและสังคมอันได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้ อายุ การศึกษา ฯลฯ เพราะเรื่องเพศของผู้คนในสังคมไทยเป็นมากกว่าการมีเซ็กซ์ หรือพฤติกรรมทางเพศแต่เป็นเรื่องของการให้ความหมาย ความเชื่อ การให้คุณค่าเรื่องเพศ ความรู้สึก ความปรารถนาทางเพศ อัตลักษณ์และรสนิยมเรื่องเพศของผู้คนในสังคมไทยทั้งในพื้นที่ส่วนตัวและการแสดงออกในที่สาธารณะและถูกกำหนดโดยปัจจัยด้านการเมือง สังคมและวัฒนธรรม เศรษฐกิจ

ทฤษฎีการคัดเลือกตามธรรมชาติ (Natural Selection) ของ ชาร์ล ดาร์วิน (อ้างถึง ดร. นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ) ได้กล่าวไว้ว่าเราสามารถสังเกตได้ว่าการแสดงออกทางเพศ ของกลุ่มรักร่วมเพศ นั้นเกิดความผิดปกติจากแนวคิดทางเพศ ไม่ว่าจะด้วยยีน หรือ จิตวิทยาก็ตาม แต่ก็นำมาซึ่งการยุติการสืบสายพันธุ์ของแต่ละบุคคล ดังนั้นจึงอาจพูดได้ว่าเป็นการคัดเลือกตามธรรมชาติอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นความผิดปกติที่ทำให้เกิดการคัดเลือกสายพันธุ์ที่เข้มแข็งให้มีการสืบต่อเชื้อสายต่อไป

ทฤษฎีมานุษยวิทยา (อ้างถึง ดร. นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ) ได้กล่าวไว้ว่า สิ่งสำคัญที่การศึกษาทางมานุษยวิทยาได้มอบให้ในการศึกษา Homosexual ในปัจจุบัน คือการชี้ให้เห็นบริบททางสังคมและการนำเสนอภาพของโฮโมเซ็กชวล นิยามเกี่ยวกับความรักของคนเพศเดียวกันขึ้นอยู่กับความรู้ท้องถิ่นเป็นสำคัญ มีพฤติกรรมที่คล้ายๆ กัน แต่อาจมีความหมายต่างกัน บริบทที่ต่างกัน

จากการศึกษาทฤษฎีพบว่านิยามเกี่ยวกับความรักของคนเพศเดียวกันขึ้นอยู่กับความรู้ท้องถิ่นเป็นสำคัญ พฤติกรรมที่คล้ายๆ กันอาจมีความหมายต่างกัน บริบทที่ต่างกัน และอาจพูดได้ว่าเป็นการคัดเลือกตามธรรมชาติอีกรูปแบบหนึ่ง

นายเตโช ชัยวุฒิ (2554) ได้อธิบายความโน้มเอียงทางเพศว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกต้องการความรัก ความผูกพันและความใกล้ชิดอย่างลึกซึ้ง ความสัมพันธ์นี้ยังรวมถึงความรู้สึกทางกายภาพที่นอกเหนือจากเรื่องทางเพศ ที่นอกเหนือไปจากพฤติกรรมทางเพศ

ความโน้มเอียงทางเพศในวัยผู้ใหญ่มักจะเริ่มเกิดขึ้นในช่วงวัยเด็กตอนกลางจนถึงวัยรุ่นตอนต้น อาจเกิดขึ้นได้โดยไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ บุคคลที่ไม่เคยมีความรักก็อาจสามารถรับรู้ความโน้มเอียงทางเพศตนได้ บางคนเคยมีกิจกรรมทางเพศ ไม่ว่าจะไปกับบุคคลเพศเดียวกันหรือบุคคลต่างเพศ ก่อนที่จะรู้ความโน้มเอียงทางเพศของพวกเขาอย่างชัดเจน แต่อคติและการเลือก

ปฏิบัติทำให้การยอมรับอัตลักษณ์ทางเพศของบุคคลเหล่านี้เกิดขึ้นได้ยาก จึงอาจกล่าวได้ว่ากระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศของผู้รักเพศเดียวกันและผู้รักทั้งสองเพศเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนที่ยังไม่มีข้อสรุปที่แน่ชัดทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้บุคคลพัฒนาความโน้มเอียงทางเพศ ทั้งการรักต่างเพศ การรักเพศเดียวกัน และการรักทั้งสองเพศ แม้ว่าจะมีการวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาถึงอิทธิพลของความเป็นไปได้ทางด้านพันธุกรรม , ด้านฮอร์โมน ด้านพัฒนาการ ด้านสังคมและด้านวัฒนธรรมต่อความโน้มเอียงทางเพศแต่ไม่ก็พบผลที่ทำให้สามารถสรุปได้ว่าความโน้มเอียงทางเพศจะถูกกำหนดโดยปัจจัยหนึ่งโดยเฉพาะหรือปัจจัยใดๆร่วมกัน ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าทั้งปัจจัยทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่างก็มีอิทธิพลอย่างซับซ้อนที่ส่งผลให้คนส่วนใหญ่ไม่มีหรือมีโอกาสน้อยที่จะมีประสบการณ์ที่ต้องเลือกเกี่ยวกับความโน้มเอียงทางเพศของพวกเขา

สาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ศาสตราจารย์ นพ. วิทยา นาควัชระ (อ้างถึงในไชยศิริ บุญยกุลศรีรุ่ง 2553) กล่าวว่าสาเหตุการเกิดรักร่วมเพศนั้น ยังคงเป็นสิ่งที่หาข้อสรุปอันแท้จริงไม่ได้(Unknown) จึงมีแนวความเชื่อหลากหลายกันออกไป โดยประมวลแนวคิดไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์

การเป็นรักร่วมเพศนั้น อาจเกิดจากการชะงักงันของขั้นตอนการพัฒนาการอายุ กล่าวคือ ชั้น phallic stage ในช่วงอายุประมาณ 4-5 ปี ในช่วงนี้เด็กจะมีความรู้สึกต้องการทางเพศมีความรักและอยากใกล้ชิดกับพ่อแม่ที่เป็นเพศตรงข้าม โดยที่ที่เด็กชายและหญิงจะมีความรู้สึกอิจฉาพ่อแม่ที่เป็นเพศเดียวกันกับตน ซึ่งเรียกว่า ปม ออดิปุส (odipus complex) แต่ในที่สุดเด็กจะผ่านขั้นนั้นมาได้ แต่ถ้าเด็กมีความรักฝังตรึงอยู่กับพ่อแม่ที่ต่างเพศกับตนและยังประพฤติดัวเลียนแบบ จะทำให้บอบบาททางเพศตนสับสน

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

อธิบายถึงการเรียนรู้พฤติกรรมทางเพศ เป็นกระบวนการเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมอื่นๆ กล่าวคือ เด็กจะเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงด้วยเงื่อนไขการเสริมแรง และการลงโทษ จากการศึกษาและการกระทำตาม ซึ่งจะเกิดในช่วงวัยเด็ก เช่นการที่เด็กชายได้รับคำชมเมื่อแต่งตัวหรือเล่นละครโรงเรียนเป็นบทเด็กผู้หญิงว่าน่ารัก สวย

Bandura (1986) กล่าวว่า สังคมได้หล่อหลอมการแบ่งแยกบุคคลเป็นเพศใดเพศหนึ่งมาตั้งแต่กำเนิดแล้ว เช่นเด็กชายสวมกางเกง เด็กหญิงสวมกระโปรง หรือการเล่นและของเล่นที่ผู้ปกครองจัดหามาให้ก็จะแตกต่างกันตามเพศ ตัวเด็กก็จะเรียนรู้ถึงความคาดหวังของสังคมและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนให้เป็นที่ยอมรับโดยการสังเกตตัวแบบ (model) ทั้งด้านพฤติกรรม วาจา สัญลักษณ์และสัมผัส จากการเลียนแบบและการได้รับแรงเสริม เด็กจะเรียนรู้บทบาท ทางเพศ

ผ่านกระบวนการทางสังคม จากครอบครัวไปสู่สังคมภายนอก จากตัวแบบที่มีมาอย่างต่อเนื่องในบ้าน โรงเรียน สภาพแวดล้อมทั่วไป หนังสือ การอ่าน และการแพร่ภาพของสื่อมวลชน

3. ทฤษฎีประสบการณ์

ปัญหาที่ได้รับจากครอบครัวอาจมีส่วนทำให้เกิดรกร่วมเพศในตัวบุคคล เช่น การที่มารดาให้ความใกล้ชิด สนับสนุน และคุ้มครองลูกมากเกินไป ทำให้เด็กมีความอ่อนแอไม่สมชาย ส่งเสริมให้เด็กต่อต้านบิดาโดยไม่รู้ตัว อีกทั้งมารดามีอำนาจข่มขู่พ่อ หรือพ่อประพฤติตัวเป็นแบบฉบับที่ไม่ดีในการเป็นตัวอย่างที่จะเลียนแบบ ทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศในเวลาต่อมา

Bieber และคณะ ศึกษาพบว่าความสัมพันธ์ของมารดาที่ใกล้ชิด ให้ความสนับสนุนกับลูกมากเกินไป จะทำให้ลูกมีความอ่อนแอไม่สมกับความเป็นชาย และหากมารดาใช้เวลาอยู่กับลูกชายนานๆจะเป็นการส่งเสริมให้ลูกชายต่อต้านบิดาโดยไม่รู้ตัว ส่วนความสัมพันธ์กับบิดาจะค่อนข้างห่างเหิน บิดาไม่ค่อยมีเวลาให้กับลูก ลูกจะรู้สึกเกลียดและกลัวบิดา (1967:968-969) อ้างถึงใน ผกาศัตยธรรม,2516:3-4) โดย ซากิรีและ โรบินส์พบว่า 84% ของกลุ่มชายรกร่วมเพศที่เขาศึกษาตอบว่า พ่อไม่เคยสนใจเขาเลย (อ้างอิงถึงใน ไพบูลย์ จาตุรปัญญา 2531:40)

4. แนวคิดความเป็นคนสองเพศปนกันอยู่ (bisexuality)

อธิบายถึงสาเหตุการเกิดรกร่วมเพศว่า บุคคลมีความเป็นสองเพศอยู่ในตัวที่เป็นชายแท้และหญิงแท้ไม่สนใจเพศเดียวกันเลยมีเป็นส่วนน้อย ส่วนใหญ่มักจะปนๆกันอยู่ กล่าวคือ ผู้ชายก็จะมีความเป็นหญิงปนและในผู้หญิงก็จะมีความเป็นชายปนอยู่ ถ้าหากมีโอกาสแสดงความรู้สึกของอีกเพศหนึ่งออกมาได้ก็จะแสดงออกมา พบได้มากในกลุ่มเด็กประจำ กองทหาร หรือ บางประเทศที่ไม่อนุญาตให้มีเพศสัมพันธ์ง่ายๆ เช่น ตะวันออกกลาง คนที่มีความเป็นชายแท้ (puremale) หรือหญิงแท้ (pure female) นั้นมีน้อยมาก

5. ทฤษฎีความหลงรักตัวเอง (narcissism)

ในแต่ละคนจะมีความหลงรักตัวเองอยู่ โดยเฉพาะพวกที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมากๆเมื่อเริ่มตระหนักว่าความที่ตนเองหลงรักตัวเองนั้นคงต้องลดลง เพราะสังขารไม่ให้ หรือกำลังวังชาเสื่อมถอย ก็อยากจะหาตัวแทนของความหล่อ ความเก่ง หรือความแข็งแรงมาใกล้ชิด เช่น ในยุคประวัติศาสตร์ ทางยุโรปจะถือว่าการที่ผู้ชายที่ร่ำรวยจะมีแฟนเป็นเด็กหนุ่มเพศเดียวกันได้ คนสูงอายุกว่าก็รักสรีระของเด็กหนุ่มเพื่อให้ได้ความรู้สึกว่าตัวเองเป็นเจ้าของความงานนั้น แม้แต่คนที่ไม่หล่อไม่รวยก็ต้องการคนหล่อไว้เป็นคู่รักเพื่อชดเชยความบกพร่องของตน

Masters และ johndon (1979 อ้างถึงใน ไชยศิริ บุญยกุลศรีรุ่ง 2553) ได้ศึกษาพวก รกร่วมเพศ และรักต่างเพศและสรุปลักษณะของรกร่วมเพศดังนี้

1. ไม่มีรูปแบบของความแตกต่างที่เด่นชัดระหว่างรกร่วมเพศ และรักต่างเพศ

2. เราสามารถที่จะระบุและรับรู้ความเป็นรักร่วมเพศของบุคคลได้ ก็เฉพาะแต่พฤติกรรมที่เปิดเผย หรือต่อเมื่อเขาเปิดเผยตัวเท่านั้น

3. รักร่วมเพศเป็นรูปแบบหนึ่งของการปฏิบัติสัมพันธ์ทางเพศ ที่บุคคลสามารถเข้าหรือออกจากความสัมพันธ์แบบนี้ได้ทุกเมื่อ ตลอดชีวิตของเขา

4. ผู้รักร่วมเพศจะมีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นเพศเดียวกัน ในขณะที่ผู้รักต่างเพศจะตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นเพศตรงข้าม

5. รักร่วมเพศจะมีแนวทางเลือกคู่ครองของตนเอง และมีความต้องการทางเพศเช่นเดียวกับรักต่างเพศ

6. สำหรับรักร่วมเพศที่มีคู่แน่นอน พวกเขาจะได้รับความพึงพอใจจากการร่วมรักมากกว่ารักต่างเพศ

6. สาเหตุทางชีววิทยา

สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ ซึ่งจากการศึกษาที่น้องฝาแฝดที่เป็นแฝดทั้งคู่อัน โดย Dean Halmer นักพันธุศาสตร์ระดับโมเลกุล แห่งสถาบันสุขภาพแห่งชาติ รัฐแมริแลนด์ สหรัฐอเมริกา พบว่าอาจจะเกิดจากพันธุกรรมที่โครโมโซมตำแหน่ง Xq28 (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2557) อย่างไรก็ตาม นักวิทยาศาสตร์เองก็ยังคงเกี่ยวข้องกับยีนตัวนี้อยู่เช่นกัน ซึ่งงานวิจัยใหม่นั้นพบว่าผลที่ออกมาขัดแย้งกับผลการศึกษาดังกล่าว และไม่สามารถสรุปได้อย่างชัดเจน (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2557)

จากงานวิจัยของนริสา วงศ์พนารักษ์ พบว่ามีหลายสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน การพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีชายรักเพศเดียวกัน มีขั้นตอนที่เกิดอย่างต่อเนื่อง คือ เริ่มรู้สึกถึงความแตกต่างไปจากคนอื่น เกิดความสงสัยและไม่แน่ใจในตนเอง จากนั้นจึงพยายามแสวงหา ข้อมูลและเข้ากลุ่มกับคนที่มิลักษณะเดียวกันจนมั่นใจในตนเองและจึงเปิดเผยต่อคนอื่นต่อไป

ดร.อมรวิษัช นาคทรพรพ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยนโยบายการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เปิดเผยว่า นิสิตคณะครุศาสตร์ได้แก่ น.ส.กรพินธ์ ธีระโกเมน น.ส.กัญจน์ ศิริสุข น.ส.เกศริน ลินนะ น.ส.ชนิดา เลิศศรัทธา น.ส.ชนวรรณ ภูเจริญยศ และ น.ส.วิรัชพร อารีศิริ เสนองงานวิจัยเรื่อง “รักควา..ในรั้วขาว” เกี่ยวกับเรื่องชายรักชาย หรือเกย์ และหญิงรักหญิง หรือเลสเบียน ซึ่งจิตแพทย์ได้ระบุว่ากลุ่มรักร่วมเพศ หรือ Homosexual เกิดจากกรรมพันธุ์ ความไม่สมดุลทางฮอร์โมน และมนุษย์ทุกคนมีความสามารถที่จะมีพฤติกรรมทางเพศได้กับเพศเดียวกัน หรือเพศตรงข้าม ขึ้นอยู่กับ ประสบการณ์บางอย่างที่ได้รับในช่วงเป็นเด็ก หรือวัยรุ่น โดยเฉพาะประสบการณ์ตรง จากครอบครัว ซึ่งทฤษฎีหลังเป็นทฤษฎีที่ได้รับความเชื่อถือมากที่สุด โดยในกลุ่ม

ของ ชายรักชายเรียกว่าเกย์ แบ่งเป็น เกย์คิง เกย์ควีน และ เกย์โบท กะเทย หรือ ตุ๊ด และ เสือโป ส่วน กลุ่มหญิงรักหญิง แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เลสเบียน และ ทอม-ดี้ (ไทยรัฐ2545:ค้นคืน 17 มกราคม 2558)

โดยทั่วไปคนมักคิดว่า ผู้ชายที่เป็นรักร่วมเพศจะต้องมีลักษณะกระเดียดมาทาง ผู้หญิง หรือผู้หญิงก็มีลักษณะคล้ายผู้ชาย แต่ความจริงแล้วไม่มีลักษณะภายนอกใดๆ ที่จะบ่งบอกว่า ใครนิยมเรื่องเพศแบบนี้ ความเข้าใจผิดอีกประการหนึ่งคือ คิดว่าผู้ที่นิยมรักร่วมเพศ มักจะใช้เด็ก เป็นเครื่องมือ แต่ผลของการศึกษายืนยันว่า ไม่ใช่เช่นนั้น ผู้ที่ใช้เด็กเป็นเครื่องมือบ้ำบัดความใคร่มัก เป็นคน ที่มีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงกันข้ามมากกว่าจะเป็นผู้ชายที่นิยมรักร่วมเพศ โดยในส่วนนี้คน ส่วยใหญ่จึงมักมองว่า การเป็นเกย์เป็นเรื่องของทางสรีระวิทยา

7. ทฤษฎีญาณวิทยา

ทฤษฎีที่อธิบายสาเหตุของการเป็นเกย์มีหลากหลาย ทฤษฎีญาณวิทยา (Epistemology) (อ้างถึง ดร.นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ) (ค้นคืน 22 กันยายน 2557) เป็นทฤษฎีหนึ่งที่น่าสนใจ โดยญาณวิทยา คือ การศึกษาระบบและทฤษฎีของความรู้ โดยตั้งคำถามเกี่ยวกับ โครงสร้างของความรู้ ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องของการสร้าง การผลิต ข้อจำกัด บริบท เวลา สถานที่ และการนำความรู้ไปใช้ ญาณวิทยาเป็นสาขาหนึ่งของวิชาปรัชญา จึงทำให้เกิดการสำรวจตรวจสอบสิ่งที่ เรียกว่า “ความรู้” การศึกษาดังกล่าวมิได้มุ่งจะนิยามว่าความรู้คืออะไร แต่ต้องการที่จะพินิจ พิเคราะห์ถึงที่มาของความรู้ ซึ่งเป็นเรื่องของความคิดและสติปัญญา ในทางปรัชญาการถามว่า “ความรู้” “ความจริง” คืออะไรเป็นเรื่องของการตัดสินใจ เป็นระบบคุณค่าที่มีใช้แค่การตรวจวัดเชิง กายภาพหากแต่เป็นการตระหนักรู้จากภายใน เช่นถามว่า อะไรที่ทำให้ความรู้เป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือ ใน วงวิชาการด้านปรัชญามีข้อถกเถียงกันว่าทฤษฎีของความรู้นั้นต้องเป็นวิทยาศาสตร์ แต่นักปรัชญา บางสำนักโต้แย้งว่าญาณวิทยานั้นตายไปแล้ว ทว่าสิ่งที่ทำให้ญาณวิทยามีพลังก็คือ วิธีการตั้งข้อ สงสัย (Scepticism) ซึ่งเดการ์ตได้วางรากฐานไว้ตั้งคริสต์ศตวรรษที่ 17 ซึ่งเป็นช่วงที่คริสตจักรมี อำนาจมากและศาสนาก็ครอบงำการสร้างความรู้ของมนุษย์ เดการ์ตพยายามปฏิเสธความคิดแบบ ศาสนาและเสนอแนวทางการแสวงหาความรู้แบบใหม่ที่สนใจสิ่งที่พิสูจน์ได้ แต่นักวิชาการในยุค หลังวิจารณ์ว่าวิธีการตั้งข้อสงสัยแบบเดการ์ตเพื่อที่จะสร้างสิ่งที่ตรวจวัดได้ซึ่งศาสนาไม่สามารถทำ ได้ แต่สิ่งที่เดการ์ตเชื่อว่าเป็นความรู้ใหม่แบบวิทยาศาสตร์นั้น เป็นเพียงการครอบงำชนิดใหม่ที่เข้า มาแทนที่ศาสนา อย่างไรก็ตามวิธีการตั้งข้อสงสัยแบบเดการ์ตก็ทำให้ระบบเหตุผลเติบโตขึ้นและ เป็นฐานความคิดสำคัญในญาณวิทยาและปรัชญาแบบตะวันตก นักวิชาการบางคนเชื่อว่าปรัชญา แบบตะวันตกเป็นแค่เพียงธรรมเนียมทางวัฒนธรรมแบบหนึ่ง ในสังคมอื่นๆก็จะมีวิธีการทาง ปรัชญาของตัวเองซึ่งอาจต่างไปจากตะวันตก

วิทยา แสงอรุณ (แม่ครับผมเป็นเกย์ : 20,2548) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเป็นเกย์ในหนังสือแม่ครับผมเป็นเกย์ไว้ว่า “หลายคนเชื่อว่า สาเหตุการเป็นเกย์เกิดมาจากการเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือการอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีผู้หญิงเป็นจำนวนมาก แต่ผมไม่เชื่อสาเหตุเหล่านั้น เพราะสำหรับตัวผมเอง ตั้งแต่จำความได้ ผมก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว เด็กผู้ชายคนอื่นชอบเล่นฟุตบอล ต่อยตีหรือเล่นอะไรที่ใช้กำลังรุนแรง แต่ผมไม่ชอบ ผมชอบอะไรที่สุภาพอ่อนโยน ละมุนละไม” ซึ่งจากข้อความดังกล่าว เป็นกรณีศึกษาที่อธิบายสาเหตุของการเป็นเกย์ได้ว่า ไม่ได้เกิดจากสาเหตุทางการเลี้ยงดู หรือจากสภาพแวดล้อมที่ตนเองอยู่แต่อย่างใด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีญาณวิทยาที่ศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นเกย์ในอีกรูปแบบหนึ่ง โดย ดร.นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ (ค้นคืน 22 กันยายน 2557) ว่ายังไม่มียุทธวิธีใดสามารถอธิบายการเป็นเกย์ได้อย่างชัดเจน

มีทฤษฎีบางทฤษฎีกล่าวว่า รักร่วมเพศเกิดจากความเจ็บปวดทางจิตใจ (<http://www.siamspeed.com>, ค้นคืน 6/08/2558) ความคิดอคติแบบนี้ เกิดจากการที่ผู้ป่วยซึ่งเป็นโรคจิตอาจมีอาการรักร่วมเพศร่วมด้วย หรืออาการนี้อาจทำให้เกิดปัญหาทางจิตใจตามมา นอกจากนั้นคนพวกนี้ยังเชื่อว่าตนเองป่วยทางจิตหรือได้รับการประณามจากสังคมเช่นนั้นด้วย

ตามธรรมชาติที่ทุกคนรวมทั้งมนุษย์มักชอบกระทำการสิ่งที่ทำให้ตนเองมีความสุขซักๆ ซากๆ ในขณะที่เดียวกันก็พยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ทำให้ตนเจ็บปวด เช่นเดียวกับผู้ที่นิยมรักร่วมเพศมิใช่เพราะเขาเกลียดมนุษย์ต่างเพศ การวิจัยของกินเซย์ (สุพร เกิดสว่าง, 2546) แสดงให้เห็นว่าผู้ที่นิยมรักร่วมเพศ อาจแต่งงานกับบุคคลต่างเพศและมีลูกได้อย่างปกติ พร้อมทั้งการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกัน

รักร่วมเพศมี 2 แบบ คือ รักร่วมเพศแท้ ซึ่งหมายถึงพวกที่มีการปฏิบัติทางเพศ เฉพาะกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันเท่านั้น และรักสองเพศ (bisexual) ซึ่งหมายถึง พวกที่มีกิจกรรมทางเพศกับบุคคลทั้งเพศเดียวกันและเพศตรงกันข้าม ในที่นี้ขอเสนอเฉพาะรักร่วมเพศชาย

จากการวิจัยโดยแบบสอบถามของ กินเซย์ (สุวิทนา อารีพรพรค, 2557) เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของผู้ชายในปี ค.ศ.1948 ซึ่งยังเป็นที่ยึดถือกันอยู่ในปัจจุบันนี้พบว่า

1. ผู้ชายจำนวนร้อยละ 37 มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันแน่ชัด อย่างน้อยหนึ่งครั้ง ในช่วงระหว่างวัยรุ่นถึงวัยชรา
2. ผู้ชายจำนวนร้อยละ 10 มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ เป็นเวลาอย่างน้อย 3 ปี ในช่วงอายุระหว่าง 16 ถึง 55 ปี
3. ผู้ชายจำนวนร้อยละ 4 มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันตั้งแต่วัยรุ่น เป็นต้นมา
4. ผู้ชายจำนวนร้อยละ 18 มีประสบการณ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน และเพศตรงกันข้าม

การปฏิบัติทางเพศของพวกกรักร่วมเพศ ชายก็เหมือนการร่วมเพศระหว่างชายกับหญิง ต่างกันตรงที่ไม่ได้ร่วมเพศด้วยองคชาตกับช่องคลอดเท่านั้น ผู้ชายจะเริ่มต้นการกอดจูบ ลูบคลำ ใช้ปากและลิ้นหรือมือกับอวัยวะเพศของอีกฝ่ายหนึ่งและร่วมเพศทางทวารหนักหรือ ทางระหว่างขา บางรายอาจมีความวิปริตทางเพศอย่างอื่นร่วมด้วย เช่น การพอใจที่ทำให้อีกฝ่ายเจ็บหรือตัวเองเจ็บ ชอบสะสมเครื่องใช้บางอย่างของเพศตรงกันข้าม เช่น ชุดชั้นในหรือถุงน่อง ชอบแอบดูผู้อื่นร่วมเพศกัน ชอบมีเพศสัมพันธ์หมู่ หรือเพศสัมพันธ์กับเด็ก (เพศเดียวกัน) บางรายความวิปริตเหล่านี้รุนแรงมาก จนถึงเป็นคดีอาชญากรรมก็มี (สุวทนา อารีพรพรค,2557)

กรักร่วมเพศชายจะมีบทบาททางเพศ 3 อย่าง คือ เป็นฝ่ายกระทำ เป็นฝ่ายถูกระกระทำ หรือแบบผสม แต่การร่วมเพศทางทวารหนักค่อนข้างจะมีลักษณะแน่นอนว่าฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายกระทำ หรือฝ่ายถูกระกระทำ อย่างไรก็ตามกรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่มักมีบทบาททางเพศแบบผสม คือ จะเป็นแบบใดก็ได้ ตามที่คู่ของตนแต่ละคนพอใจ และมีส่วนน้อยเท่านั้นที่มีบทบาทเป็นหญิงหรือชายแน่นอน พวกที่ชอบมีบทบาทเป็นหญิงเราเรียกว่า คิวิน ลักษณะที่สังเกตได้คือ ท่าทางกระตือรือร้น กระชดกระช้อย ซึ่งมักจะเกินกว่ากิริยาของหญิงทั่วๆ ไปด้วยซ้ำ ส่วนอีกพวกที่มีบทบาทเป็นชายเราเรียกว่า เกย์ ลักษณะที่บอกได้คือ การมีรูปร่างใหญ่ ออกหนา และเป็นนักเพาะกาย รูปร่างของพวกเกย์นี้จะช่วยกระตุ้นอารมณ์เพศ ของคู่ที่ต้องการลักษณะของความเป็นชาย หรือความเป็นพ่อซึ่งเขาไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดในวัยเด็ก (สุวทนา อารีพรพรค,2557)

การร่วมเพศทางทวารหนักจะไม่มีอันตรายถ้ารู้จักกระทำอย่างถูกต้อง โดยใช้ครีมหล่อลื่น และใช้นิ้ววนก่อนที่จะสอดอวัยวะเพศเข้าไป แต่อย่างไรก็ตามเพศสัมพันธ์แบบนี้ยังเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ในบางประเทศ แม้ว่าจะกระทำระหว่างชายกับหญิงก็ตาม (สุวทนา อารีพรพรค,2557)

ผู้ชายบางคนนิยมการมีเพศสัมพันธ์ กับคนแปลกหน้าเป็นครั้งเป็นคราว ดังนั้นเขาจึงต้องพยายาม ค้นหาบุคคลประเภทเดียวกันตามสถานเริงรมย์ต่างๆ หรือตามห้องพักผู้ชาย ในเมืองใหญ่ๆ จะมีเกย์บาร์ ซึ่งเป็นสถานที่สำหรับพบปะสังสรรค์ของพวกผู้ชายเหล่านี้ แต่ก็จะไม่เพียงพอสำหรับพวกกรักร่วมเพศ ปัจจุบันพวกเขาจึงพยายามหาวิธีให้พวกตนได้พบปะกันอย่างสะดวก โดยการก่อตั้งสมาคม หรือศูนย์กลางของพวกตนขึ้น (สุวทนา อารีพรพรค, 2557)

แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

สตีลา ประดิพัทธ์กุลชัย (2551) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับ ทัศนคติ (Attitude) ว่าเป็นค่านิยมที่เชื่อว่าบุคคลนั้นคิดและรู้สึกอย่างไรกับคนรอบข้าง วัตถุ หรือสิ่งแวดล้อม ตลอดจนสถานการณ์ต่างๆ โดยทัศนคตินั้นมีรากฐานมาจากความเชื่อที่อาจส่งผลถึงพฤติกรรมในอนาคตได้ ทัศนคติจึงเป็นเพียงความพร้อมที่จะตอบสนองสิ่งเร้าและเป็นมิติของการประเมินเพื่อแสดงว่าชอบหรือไม่ชอบต่อประเด็นหนึ่งๆ ซึ่งถือเป็นการสื่อสารภายในบุคคลที่มีผลมาจากการรับสารอันจะมีผลต่อ

พฤติกรรม (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2533 อ้างถึงในสิตลา ประดิพัทธ์กุลชัย, 2551) จากการศึกษาความหมายของคำว่า “ทัศนคติ” จากนักวิจัยหลายท่าน ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายของคำว่า “ทัศนคติ” ได้ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจบุคคลหลังจากที่ได้รับข่าวสารข้อมูลหรือความรู้ต่างๆ แล้วเกิดความรู้สึกต่างๆ กันออกไปจากข้อมูลที่ได้รับ ซึ่งหลังจากเกิดทัศนคติแล้วจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมตามมาจากทัศนคตินั้น

องค์ประกอบของทัศนคติ 3 ประการคือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ความนึกคิด (The Cognitive Component) เป็นส่วนที่เป็นความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ทัวไปทั้งสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ หากบุคคลมีความรู้หรือความคิดว่าสิ่งใดดีก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น หากมีความรู้มาก่อนว่าสิ่งใดไม่ดีก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (The Affective Component) เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ซึ่งมีผลแตกต่างกันไปตามบุคลิกภาพของคนนั้นเป็นลักษณะที่เป็นค่านิยมของแต่ละคน

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (The Behavioral Component) คือการแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด และความรู้สึก

ส่วนประกอบทางด้านความคิด ความรู้ ความเข้าใจ จึงนับได้ว่าเป็นส่วนประกอบขั้นพื้นฐานของทัศนคติและส่วนประกอบนี้จะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความรู้สึกของบุคคล อาจออกมาในรูปแบบต่างกันทั้งในทางบวกและทางลบซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ของความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อวัตถุ หรือปรากฏการณ์นั้นๆ เป็นสิ่งสำคัญ

แพรภัทร ยอดแก้ว (www.gotoknow.org/posts_... , คืบคืบ 1/08/58) กล่าวว่าทัศนคติหรือเจตคติ (Attitude) มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Aptus แปลว่า โน้มเอียง ซึ่งนักวิชาการแต่ละท่านได้ให้ความหมายของทัศนคติ ไว้อย่างแตกต่างกันตามทรรศนะของตน ดังนี้

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร (2545: 138) ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ คือสภาวะความพร้อมทางจิตที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มของพฤติกรรมบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ สถานการณ์ต่างๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง และสภาวะความพร้อมทางจิตนี้จะต้องอยู่นานพอสมควร

สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ (2541: 64) ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ คือ ผลผสมผสานระหว่างความนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้ และความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด คนใดคนหนึ่ง สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งๆ ซึ่งออกมาในทาง

ประเมินค่าอันอาจเป็นไปได้ในทางยอมรับหรือปฏิเสธก็ได้ และความรู้สึกเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งขึ้น

ฟงส์ หรดา (2540: 42) ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ คือ ความรู้สึก ทำที่ ความคิดเห็น และพฤติกรรมของคนงานที่มีต่อเพื่อนร่วมงาน ผู้บริหาร กลุ่มคน องค์กรหรือสภาพแวดล้อมอื่นๆ โดยการแสดงออกในลักษณะของความรู้สึกหรือทำที่ในทางยอมรับหรือปฏิเสธ

Newstrom และ Devis (2002: 207) ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ คือ ความรู้สึกหรือความเชื่อ ซึ่งส่วนใหญ่ใช้ตัดสินว่า พนักงานรับรู้สภาวะแวดล้อมของพวกเขาอย่างไร และผูกพันกับการกระทำของพวกเขา หรือมีแนวโน้มของการกระทำอย่างไร และสุดท้ายมีพฤติกรรมอย่างไร

Hornby, A S . (2001: 62) “Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English” ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ คือ วิถีทางที่คุณคิดหรือรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือคนใดคนหนึ่ง และวิถีทางที่คุณประพฤติต่อใครหรือคนใดคนหนึ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคุณคิดหรือรู้สึกอย่างไร

Gibson (2000: 102) ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ คือ ตัวตัดสินพฤติกรรม เป็นความรู้สึกเชิงบวกหรือเชิงลบ เป็นสภาวะจิตใจในการพร้อมที่จะส่งผลกระทบต่อ การตอบสนองของบุคคลนั้น ๆ ต่อบุคคลอื่น ๆ ต่อวัตถุหรือต่อสถานการณ์ โดยที่ทัศนคตินี้สามารถเรียนรู้หรือจัดการได้โดยใช้ประสบการณ์

Schermerhorn (2000: 75) ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ คือ การวางแนวความคิด ความรู้สึก ให้ตอบสนองในเชิงบวกหรือเชิงลบต่อคนหรือต่อสิ่งของ ในสภาวะแวดล้อมของบุคคลนั้นๆ และทัศนคตินั้นสามารถที่จะรู้หรือถูกตีความได้จากสิ่งที่คนพูดออกมาอย่างไม่เป็นทางการ หรือจากการสำรวจที่เป็นทางการ หรือจากพฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้น

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น แพรภักทร ยอดแก้ว (2558) สรุปว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดหรือความเชื่อ และแนวโน้มที่จะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมของบุคคล เป็นปฏิกิริยาโต้ตอบ โดยการประมาณค่าว่าชอบหรือไม่ชอบ ที่จะส่งผลกระทบต่อ การตอบสนองของบุคคลในเชิงบวกหรือเชิงลบต่อบุคคล สิ่งของ และสถานการณ์ ในสภาวะแวดล้อมของบุคคลนั้นๆ โดยที่ทัศนคตินี้ สามารถเรียนรู้ หรือจัดการได้โดยใช้ประสบการณ์ และทัศนคตินั้นสามารถที่จะรู้หรือถูกตีความได้จากสิ่งที่คนพูดออกมาอย่างไม่เป็นทางการ หรือจากการสำรวจที่เป็นทางการ หรือจากพฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้น

แพรวภัทร ยอดแก้ว (ค้นคืน 1/08/58) กล่าวถึงลักษณะของทัศนคติว่า นักจิตวิทยาได้ศึกษาในความหมายที่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงควรกล่าวถึงลักษณะรวม ๆ ของทัศนคติที่ทำให้เกิดความเข้าใจทัศนคติให้ดีขึ้น (ศักดิ์ไทย, 2545: 138) ซึ่งลักษณะของทัศนคติ สรุปได้ดังนี้

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้
2. ทัศนคติมีลักษณะที่คงทนถาวรอยู่นานพอสมควร
3. ทัศนคติมีลักษณะของการประเมินค่าอยู่ในตัว คือ บอกลักษณะดี – ไม่ดี ชอบ – ไม่ชอบ เป็นต้น
4. ทัศนคติทำให้บุคคลที่เป็นเจ้าของพร้อมที่จะตอบสนองต่อที่หมายของทัศนคติ
5. ทัศนคติบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคล บุคคลกับสิ่งของและบุคคลกับสถานการณ์ นั่นคือ ทัศนคดีย่อมมีที่หมายนั่นเอง

แพรวภัทร ยอดแก้ว (ค้นคืน 1/08/2558) ยังกล่าวอีกว่าองค์ประกอบของทัศนคติ นั้นมีแบบ ทัศนคติแบบ 3 องค์ประกอบ ทัศนคติแบบ 2 องค์ประกอบ และทัศนคติแบบ 1 องค์ประกอบ (ธีระพร, 2528: 162 - 163) ดังนี้

1. ทัศนคติมี 3 องค์ประกอบ แนวคิดนี้จะระบุว่า ทัศนคติมี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) ประกอบด้วยความเชื่อ ความรู้ ความคิดและความคิดเห็น 2) องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) หมายถึงความรู้สึกชอบ - ไม่ชอบ หรือท่าทางที่ดี - ไม่ดี 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง แนวโน้มหรือความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติ มีนักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งทัศนคติออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ Kretch, Crutchfield, Pallachey (1962) และ Triandis (1971)
2. ทัศนคติมี 2 องค์ประกอบ แนวคิดนี้จะระบุว่า ทัศนคติมี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) 2) องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) มีนักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งทัศนคติออกเป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ Katz (1950) และ Rosenberg (1956, 1960, 1965)

3. ทัศนคติมีองค์ประกอบเดียว แนวคิดนี้จะระบุว่า ทัศนคติมีองค์ประกอบเดียว คือ อารมณ์ความรู้สึกในทางชอบหรือไม่ชอบที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด นักจิตวิทยาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ได้แก่ Bem (1970) Fishbein และ Ajzen (1975) Insko (1976)

Sharon และ Saul (1996: 370 อ้างถึงแพรวภัทร ยอดแก้ว (ค้นคืน 1/08/2558)) กล่าวว่า ทัศนคติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้าน ความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive Component) หมายถึง ความเชื่อเชิงการประเมินเป้าหมาย โดยอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อ จินตนาการ และการจำ

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกในทางบวก หรือลบ หรือทั้งบวก และลบต่อเป้าหมาย

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง แนวโน้มของพฤติกรรม หรือ แนวโน้มของการแสดงออกต่อเป้าหมาย

Gibson (2000: 103,อ้างถึงแพททริค ยอดแก้ว (ค้นคืน1/08/2558)) กล่าวว่า ทักษะคิดเป็นส่วนที่ยึดติดแน่นกับบุคลิกภาพของบุคคลเรา ซึ่งบุคคลเราจะมีทัศนคติที่เป็นโครงสร้างอยู่แล้วทางด้านความรู้สึก ความเชื่อ อันใดอันหนึ่ง โดยที่องค์ประกอบนี้จะมีความสัมพันธ์ซึ่งกัน และกัน ซึ่งหมายความว่า การเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบหนึ่งทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในอีกองค์ประกอบหนึ่ง ซึ่งทัศนคติ 3 องค์ประกอบ มีดังนี้

1. ความรู้สึก (Affective) องค์ประกอบด้านอารมณ์หรือความรู้สึก ของทัศนคติ คือ การได้รับการถ่ายทอด การเรียนรู้มาจากพ่อ แม่ ครู หรือกลุ่มของเพื่อนๆ

2. ความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive) องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจของทัศนคติ จะประกอบด้วย การรับรู้ของบุคคล ความคิดเห็น และความเชื่อของบุคคล หมายถึง กระบวนการคิด ซึ่งเน้นไปที่การใช้เหตุผล และตรรกะ องค์ประกอบที่สำคัญของความรู้ ความเข้าใจ คือ ความเชื่อในการประเมินผลหรือความเชื่อที่ถูกประเมินผลไว้แล้วโดยตัวเองประเมิน ซึ่งความเชื่อเหล่านี้จะแสดงออกมาจากความประทับใจในการชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งบุคคลเหล่านั้นรู้สึกต่อสิ่งของ หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

3. พฤติกรรม (Behavioral) องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจของทัศนคติจะหมายถึง แนวโน้มหรือความตั้งใจ (intention) ของคนที่จะแสดงบางสิ่งบางอย่างหรือที่จะกระทำ (ประพฤติ) บางสิ่งบางอย่างต่อคนใดคนหนึ่ง สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในทางใดทางหนึ่ง เช่น เป็นมิตร ให้ความอบอุ่น ก้าวร้าว เป็นศัตรู เป็นต้น โดยที่ความตั้งใจนี้อาจจะถูกวัด หรือประเมินออกมาได้จากการพิจารณาองค์ประกอบทางด้านพฤติกรรมของทัศนคติ

Schermerhorn (2000: 76, อ้างถึงแพททริค ยอดแก้ว ค้นคืน1/08/2558) กล่าวว่า ทัศนคติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้าน ความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive Component) คือ ทัศนคติที่จะสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้ และข้อมูลที่บุคคลคนหนึ่งมี ซึ่งความเชื่อ จะแสดงให้เห็นถึงความคิดของคน หรือสิ่งของ และข้อสรุปที่บุคคลนั้นมีต่อบุคคลหรือสิ่งของนั้นๆ เช่น งานของฉันขาดความรับผิดชอบ เป็นต้น

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) คือ ความรู้สึกเฉพาะอย่างซึ่งเกี่ยวข้องกับผลกระทบส่วนบุคคล ซึ่งได้จากสิ่งเร้าหรือสิ่งที่เกิดก่อนทำให้เกิดทัศนคตินั้นๆ เช่น ฉันไม่ชอบงานของฉัน เป็นต้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) คือ ความตั้งใจที่จะประพฤติในทางใดทางหนึ่ง โดยมีรากฐานมาจากความรู้สึกเฉพาะเจาะจงของบุคคล หรือทัศนคติของบุคคล เช่น ฉันกำลังไปทำงานของฉัน เป็นต้น

Katz (อ้างอิงแพรวภัทร ยอดแก้ว (ค้นคืน1/08/2558)) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของทัศนคติที่สำคัญ 4 ประการ ดังนี้

1. หน้าที่ในการปรับตัว (Adjustment function) ทัศนคติช่วยให้เราปรับตัวเข้าหาสิ่งที่ทำให้ได้รับความพึงพอใจหรือได้รางวัลขณะเดียวกันก็หลีกเลี่ยงต่อสิ่งที่ไม่ปรารถนา ไม่พอใจหรือให้โทษ นั่นคือยึดแนวทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองมากที่สุด และหลีกเลี่ยงสิ่งที่เป็นโทษให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด ซึ่งช่วยในการปรับตัวของแต่ละบุคคลให้เข้ากับสภาพแวดล้อมต่างๆ เพื่อให้บุคคลเหล่านั้นเกิดความพอใจ คือ เมื่อเราเคยมีประสบการณ์ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาก่อน และเราได้ประสบกับสิ่งนั้นอีก เราจะพัฒนาการตอบสนองของเราในทิศทางที่เราต้องการ

2. หน้าที่ในการป้องกันตน (Ego – defensive function) ทัศนคติช่วยปกป้องภาพลักษณ์แห่งตน (ego or self image) ต่อความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ และแสดงออกมาเป็นกลไกที่ป้องกันตนเอง ใช้ในการปกป้องตัวเองโดยการสร้างความนิยมนับถือตนเอง หลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ไม่พอใจ หรือสร้างทัศนคติขึ้นมาเพื่อรักษาหน้า

3. หน้าที่ในการแสดงออกของค่านิยม (Value expressive function) ในขณะที่ทัศนคติที่ปกป้องตนเอง ได้สร้างขึ้นเพื่อปกป้องภาพลักษณ์ของตนเอง หรือเพื่อปิดบังทัศนคติที่แท้จริงไม่ให้ปรากฏ แต่ ทัศนคติที่ทำหน้าที่แสดงออกถึงค่านิยมจะพยายามแสดงลักษณะที่แท้จริงของตนเองทำหน้าที่ให้บุคคลแสดงค่านิยมของตนเอง เป็นการแสดงออกทางทัศนคติที่จะสร้างความพอใจให้กับบุคคลที่แสดงทัศนคตินั้นออกมา เพราะเป็นการแสดงค่านิยมพื้นฐานที่แต่ละบุคคลพอใจ

4. หน้าที่ในการแสดงออกถึงความรู้ (Knowledge function) มนุษย์ต้องการเกี่ยวข้องกับวัตถุต่างๆ รอบข้าง ดังนั้น จึงต้องแสวงหาความมั่นคง ความหมาย ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น ทัศนคติจะเป็นสิ่งที่ใช้ประเมิน และทำความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม และเป็นมาตรฐานเพื่อเปรียบเทียบ หรือเป็นขอบเขตแนวทางสำหรับอ้างอิงเพื่อหาทางเข้าใจ ให้สามารถเข้าใจโลกและสิ่งแวดล้อมได้ง่ายๆขึ้น เพราะคนเราได้รับรู้แล้วครั้งหนึ่งก็จะเก็บประสบการณ์เหล่านั้นๆ ไว้เป็นส่วนๆ เมื่อเจอสิ่งใหม่จะนำประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมมาเป็นกรอบอ้างอิงว่าสิ่งใด

ควรรับรู้ สิ่งใดควรหลีกเลี่ยง ซึ่งทัศนคติช่วยให้คนเราเข้าใจสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัวเรา โดยเราสามารถตีความ หรือประเมินค่าสิ่งที่อยู่รอบตัวเราได้

ประเภทของทัศนคติ

การแสดงออกทางทัศนคติสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดาร์ณี (อ้างถึงแพรภัทร ยอดแก้ว (ค้นคืน1/08/2558)) คือ

1. ทัศนคติในทางบวก (Positive Attitude) คือ ความรู้สึกต่อสิ่งแวดล้อมในทางที่ดี หรือยอมรับ ความพอใจ เช่น นักศึกษาที่มีทัศนคติที่ดีต่อการโฆษณา เพราะวิชาการโฆษณาเป็นการให้บุคคลได้มีอิสระทางความคิด

2. ทัศนคติในทางลบ (Negative Attitude) คือ การแสดงออก หรือความรู้สึกต่อสิ่งแวดล้อมในทางที่ไม่พอใจ ไม่ดี ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย เช่น นิดไม่ชอบคนเลี้ยงสัตว์ เพราะเห็นว่าทารุณสัตว์

3. การไม่แสดงออกทางทัศนคติ หรือมีทัศนคติเฉยๆ (Negative Attitude) คือ มีทัศนคติเป็นกลางอาจจะเพราะว่าไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นๆ หรือในเรื่องนั้นๆ เราไม่มีแนวโน้มทัศนคติอยู่เดิมหรือไม่มีแนวโน้มทางความรู้ในเรื่องนั้นๆ มาก่อน เช่น เรามีทัศนคติที่เป็นกลางต่อผู้ไม่ใครเวฟ เพราะเราไม่มีความรู้เกี่ยวกับโทษหรือคุณของผู้ไม่ใครเวฟมาก่อน

แพรภัทร ยอดแก้ว (ค้นคืน1/08/2558) มองว่าการแสดงออกของทัศนคตินั้น เกิดจากการก่อตัวของทัศนคติที่สะสมไว้เป็นความคิดและความรู้สึก จนสามารถแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา ตามทัศนคติต่อสิ่งนั้น การก่อตัวของทัศนคติ (The Formation of Attitude) การเกิดทัศนคติแต่ละประเภทนั้น จะก่อตัวขึ้นมา และเปลี่ยนแปลงไปได้เนื่องจากปัจจัยหลายประการด้วยกัน ซึ่งในความเป็นจริง ปัจจัยต่างๆ ของการก่อตัวของทัศนคติ ไม่ได้มีการเรียงลำดับตามความสำคัญแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะแต่ละปัจจัยจะมีความสำคัญมากกว่าหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การอ้างอิงเพื่อก่อตัวเป็นทัศนคตินั้น บุคคลดังกล่าวได้เกี่ยวข้องกับสิ่งของ หรือแนวความคิดที่มีลักษณะแตกต่างกันไปอย่างไร ซึ่ง Newsom และ Carrell ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดทัศนคติ และอธิบายว่าการเกิดทัศนคติประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก ได้แก่

1. พื้นฐานของแต่ละบุคคลหรือเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ (Historical Setting) หมายถึง ลักษณะทางด้านชีวประวัติของแต่ละคน ได้แก่ สถานที่เกิด สถานที่เจริญเติบโต สถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองที่ผ่านมาจะเป็นตัวหล่อหลอมบุคลิกภาพของบุคคล และเป็นปัจจัยนำไปสู่การเกิด ทัศนคติของคนนั้นๆ

2. สิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social environment) ได้แก่ การปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ที่มีต่อกัน และกัน เช่น การเปิดรับข่าวสาร กลุ่ม และบรรทัดฐานของกลุ่ม สภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับบุคคล และประสบการณ์

3. กระบวนการสร้างบุคลิกภาพ (Personality Process) และสิ่งที่เกิดขึ้นมาก่อน (Predispositions) เป็นกระบวนการขั้นพื้นฐานในการสร้างทัศนคติของแต่ละบุคคล

2. นิยามของชายรักชาย

เรื่องราวของชายรักชายนั้น มีการกล่าวถึงมานานแล้ว ซึ่งในแต่ละสังคม แต่ละสมัยมีการกล่าวถึง หรือมีการให้คำนิยามไว้หลายลักษณะ ซึ่งหากผู้ที่ไม่ได้ศึกษาพฤติกรรมของชายรักชายอย่างจริงจัง มักจะเกิดความเข้าใจผิด เกี่ยวกับคำเรียกหรือคำศัพท์ที่ใช้เรียกชายรักเพศเดียวกัน เพื่อให้เข้าใจตรงกัน ในบทนี้ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอคำศัพท์และความเป็นมาของคำศัพท์เกี่ยวกับชายรักชาย

คำว่า Homosexual หรือ รักเพศเดียวกัน ได้เริ่มใช้ครั้งแรกโดยการบัญญัติขึ้นโดย นายแพทย์ Bankert ชาวฮังการี ในปี 1869 ซึ่งในขณะนั้นที่ประเทศเยอรมันเป็นศูนย์กลางของการรณรงค์ต่อสู้เพื่อผู้ที่นิยมรักเพศเดียวกัน ในภายหลังได้มีการให้ความหมายของกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันหรือ homosexual ว่าเป็นบุคคลที่มีความปรารถนา ความสนใจและพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลที่มีเพศเดียวกันกับตน (อรุณี สุทธิชัยนิมิต, 2551)

Homosexual (ศาสตราจารย์ เกียรติคุณ นายแพทย์สุพร เกิดสว่าง, 2546) ใช้เป็นคำนามและคำคุณศัพท์ ถ้าเป็นคำนามหมายถึง คนที่มีความรักหรือความปรารถนาทางเพศกับเพศเดียวกัน ตรงกับคำไทยว่า คนรักร่วมเพศ ถ้าเป็นชายก็เรียก Male homosexual หรือชายรักร่วมเพศ หรือ Gay นที ชีระโรจน์พงษ์ ได้กล่าวว่า คำ “รักร่วมเพศ” ใช้กันมาจนเป็นที่คุ้นเคยในวงการแพทย์ แต่กลุ่มรักร่วมเพศไม่ชอบคำนี้ เนื่องจากอาจทำให้เข้าใจผิดว่ากลุ่มนี้เป็นคนรักที่จะ “ร่วมเพศ” ผิดจากความหมายที่ต้องการคือ “คนรักเพศเดียวกัน” (อ้างถึงศาสตราจารย์ เกียรติคุณ นายแพทย์สุพร เกิดสว่าง, 2546)

John Eastburn Boswell (2005: ออนไลน์) ศาสตราจารย์นักวิชาการประวัติศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเยล ซึ่งมีความสนใจศึกษาวิจัยด้านชายมีเพศสัมพันธ์กับชาย และได้เขียนหนังสือวิชาการและบทความเกี่ยวกับชายมีเพศสัมพันธ์กับชายที่ได้รับการยอมรับและเป็นเอกสารที่ใช้อ้างอิงหลายเล่ม ได้ให้ความหมายของคำว่า “รักเพศเดียวกัน” (Homosexuality) ว่าเป็นปรากฏการณ์ทางกามารมณ์รวมถึงกิจกรรมทางเพศระหว่างคนเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะ เป็นผลมาจากความ

พึงพอใจอย่างรู้ตัว หรือจากความต้องการจากจิตใต้สำนึก หรือเกิดจากสถานการณ์จำเป็นก็ตาม ไม่สำคัญว่าชายผู้นั้นจะระบุว่าตนเองเป็นชายแท้หรือไม่หากมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกันก็ถือว่าเป็นคนรักเพศเดียวกันทันที (การวิเคราะห์ความจำเป็นในการสื่อสารภาพลักษณ์ ของอุยงอนามัย ในกลุ่มชายมี เพศสัมพันธ์กับชาย,1)

รักร่วมเพศ (อังกฤษ: homosexuality) (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2557) หมายถึง พฤติกรรมทางเพศหรือความสนใจของคนในเพศเดียวกันหรือรสนิยมทางเพศ ในเรื่องรสนิยมทางเพศหมายถึง "มีเพศสัมพันธ์หรือความรักในทางโรมานติกพิเศษกับบุคคลในเพศเดียวกัน" และยังหมายถึง "ความรู้สึกส่วนตัวและการแสดงออกทางสังคมโดยยึดจากความชอบ พฤติกรรมที่พวกเขาแสดงออก และการเป็นสมาชิกในกลุ่มสังคมเดียวกันของพวกเขา" รักร่วมเพศ, ไบเซ็กชวล และรักร่วมเพศ ถือเป็นกลุ่มคนหลัก 3 ประเภทของรสนิยมทางเพศ สัดส่วนของประชากรที่เป็นกลุ่มคนรักเพศเดียวกันค่อนข้างยากที่จะประเมิน แต่ส่วนใหญ่จากการที่ศึกษาในปัจจุบันอัตราอยู่ที่ร้อยละ 2-7 แต่อย่างไรก็ตามจากการสำรวจในกลุ่มคนชาวอเมริกัน พบว่ามีกลุ่มคนรักเพศเดียวกันร้อยละ 12

อรุณี สุทธิชัยนิมิตร (2551) ได้ศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับเอาไว้ว่าบุคคลรักเพศเดียวกันนั้นมีมาตั้งแต่สมัยอดีตกาลนับแต่อาณาจักรโรมันยังคงเรื่องอำนาจ และ ในสมัยกรีกยังถือว่าความรักในลักษณะของบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นความรักที่สูงส่งกว่าบุคคลรักต่างเพศ (heterosexual) ต่อมาเมื่อคริสตจักรเรื่องอำนาจ ศาสนาคริสต์เห็นว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันนั้นเป็นสิ่งที่ขัดต่อธรรมชาติและเป็นข้อห้ามของศาสนา พฤติกรรมรักเพศเดียวกันจึงถูกกีดกันและไม่เป็นที่ยอมรับในเวลาต่อมา (สุวัทนา อารีพรค, 2524) แต่ในปัจจุบันได้มีบุคคลรักเพศเดียวกันมากขึ้นและสังคมให้การยอมรับ ทำให้สังคมมีโอกาสได้พบเห็นบุคคลกลุ่มรักเพศเดียวกันมากขึ้น เพราะบุคคลเหล่านี้จะแทรกซึมอยู่ในทุกชนชั้น สาขาอาชีพ ตั้งแต่วัยเรียนไปจนวัยทำงาน และเคยมีผู้ทำการสำรวจมาแล้วว่าจำนวนของพวกรักเพศเดียวกันนั้น มีอยู่ถึง 10% ของจำนวนประชากรทั้งหมด (ภัทรพรรณ ขุนทอง, 2547 อ้างถึงใน อรุณี สุทธิชัยนิมิตร, 2551) และจะเกิดในชายมากกว่าหญิง ในสัดส่วน 3 ต่อ 1 (สุวัทนา อารีพรค, 2524 อ้างถึงใน อรุณี สุทธิชัยนิมิตร, 2551)

คำว่า homosexual หรือรักเพศเดียวกันนั้น ได้เริ่มใช้ครั้งแรกโดยการบัญญัติขึ้นโดย นายแพทย์ Bankert ชาวฮังการี ในปี 1869 ซึ่งในขณะนั้นที่ประเทศเยอรมันเป็นศูนย์กลางของการณรงค์ต่อสู้เพื่อผู้ที่นิยมรักเพศเดียวกัน ในภายหลังได้มีการให้ความหมายของกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันหรือ homosexual ว่าเป็นบุคคลที่มีความปรารถนา ความสนใจและพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลที่มีเพศเดียวกับตน (“Random House Unabridged Dictionary”, 2006; Miffin, 2006; ราชบัณฑิตยสถาน, 2548; Colman, 2001; Sutherland, 1995 อ้างถึงใน อรุณี สุทธิชัยนิมิตร, 2551)

บุคคลรักเพศเดียวกันจะมีองค์ประกอบหลักสำคัญด้วยกัน 3 ส่วนซึ่งแตกต่างจากบุคคลรักต่างเพศคือ ความสนใจทางเพศต่อเพศเดียวกัน (Sexual Orientation), พฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behavior) และ เอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) (“Why are people called homosexual or gay, and what does it mean?”, n.d. อ้างถึงใน อรุณี สุทธิชัยนิมิตร, 2551) ซึ่งทั้ง 3 องค์ประกอบที่กล่าวมานี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดชีวิตตั้งนั้นเมื่อทำการสังเคราะห์องค์ประกอบหลักและความหมายจากผู้ที่ทำให้คำนิยามของกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันดังกล่าวแล้วสามารถนิยามโดยสังเขปได้ว่า บุคคลรักเพศเดียวกัน หรือ homosexual คือกลุ่มบุคคลที่มีความสนใจทางเพศ (Sexual Orientation) เช่น การกอด การจูบกับบุคคลเพศเดียวกัน ทั้งนี้บุคคลรักเพศเดียวกันอาจมีหรือไม่มีประสบการณ์ในการมีพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลรักต่างเพศก็ได้ เนื่องจากในบุคคลรักเพศเดียวกันบางคนอาจคบหากับบุคคลรักต่างเพศเพื่อปกปิดสถานภาพที่แท้จริงของตนต่อพ่อแม่หรือต่อสังคมแต่อย่างไรก็ตาม บุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านี้จะต้องระบุได้ว่าตนมีเอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) เป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน (อรุณี สุทธิชัยนิมิตร, 2551)

Frydenberg, & Lewis (1993) ยังได้จัดแบ่งรูปแบบการเผชิญปัญหาจากวิธีการที่มีลักษณะคล้ายกัน ได้เป็น 3 กลุ่มคือ

1. รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตน (Solving the Problem หรือ Problem-Focused) ได้แก่ การแก้ปัญหา การผ่อนคลายทางด้านร่างกาย การทำงานและสัมฤทธิ์ผล การคบเพื่อนสนิท การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม การมุ่งเน้นในด้านบวก และการแสวงหาความเปลี่ยนแปลงเพื่อผ่อนคลาย
2. รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการปัญหา โดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่นๆ (Refence to Others) ได้แก่ การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม การแสวงหาการสนับสนุนทางด้านจิตใจ การแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ และการรวมกลุ่มจัดการกับปัญหา
3. รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (Non-Productive Coping หรือ Avoidance) ได้แก่การมีความกังวล การมีความคิดที่เป็นความปรารถนา การไม่รับรู้ปัญหา การไม่เผชิญปัญหา การเก็บปัญหาไว้คนเดียว การตำหนิตนเอง

และจากงานวิจัยของอันธิกา แจกเกอลิน ไคลน์ (2548) (อ้างถึงใน อรุณี สุทธิชัยนิมิตร, 2551) ที่ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ กระบวนการเปิดเผยตนเองของบุคคลรักเพศเดียวกัน พบว่าการปรับตัวและการแก้ปัญหาเพื่อให้พ้นจากความเครียดที่บุคคลรักเพศเดียวกันต้องเผชิญจากการปิดบังสถานภาพของตน มีลักษณะคล้ายวงกลม 2 วงที่ทับซ้อนกันอยู่ คือ

1. วงใน (Internal Spheres) คือ การเอาชนะความเกลียดตนเอง และผลทางลบอื่นๆ ของการกลัวพฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่นำมาสู่ตนเอง วิธีแก้ปัญหาคือ การยอมรับในตนเอง (Self-acceptance) ให้ได้

2. วงนอก (External Spheres) คือการเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันให้ผู้รอบรู้

จากการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะพบว่า การให้เหตุผลในการไม่เปิดเผยสถานภาพเพศเดียวกันของบุคคลรักเพศเดียวกันออกมาในลักษณะเดียวกันคือ ไม่เปิดเผยเนื่องจากตนรับรู้ว่าการยอมรับไม่ได้ จึงเลือกที่จะปิดบังและเลือกใช้ชีวิตความเป็นรักเพศเดียวกันอย่างหลบซ่อน

- บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน (Peer's Norm)

มนุษย์นับได้ว่าเป็นสัตว์สังคมจึงเป็นไปได้ยากที่จะหลีกเลี่ยงการอยู่ร่วมกับผู้อื่น Hewitt (1976) (อ้างถึง อรุณี สุทธินิมิตรชัย, 2551) ได้เขียนไว้ในหนังสือเกี่ยวกับการอยู่ในสังคมของมนุษย์หรือบุคคลว่า บุคคลทุกคนจำเป็นจะต้องมีเอกลักษณ์ เนื่องจากเอกลักษณ์แสดงถึงความเป็นตัวตนของตนเอง และเอกลักษณ์ดังกล่าวนี้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. เอกลักษณ์ทางสังคม (Social Identity) ซึ่งจะปรับเปลี่ยนไปตามบทบาทหรือสังคมที่ตนมีส่วนร่วมอยู่ เช่น เมื่ออยู่กับพ่อแม่บุคคลจะมีเอกลักษณ์การเป็นลูก เมื่ออยู่โรงเรียนบุคคลจะมีเอกลักษณ์การเป็นนักเรียน เมื่ออยู่กับเพื่อนบุคคลจะมีเอกลักษณ์ในการเป็นเพื่อน

2. เอกลักษณ์ส่วนตัว (Personal Identity) มักหมายถึงการสร้างเสริมความรู้สึกให้ตนเองเพื่อให้ได้ยังจุดมุ่งหมายที่ตนเองต้องการ และมักเกี่ยวข้องกับความเป็นตัวเองมากกว่าการรวมเข้ากับสังคม เช่น การอยากมีชื่อเสียง การต้องการความเป็นตัวของตัวเอง

เอกลักษณ์ทั้ง 2 ลักษณะจะแสดงบทบาทหรือความสำคัญแตกต่างกันตามความรู้ของบุคคลและแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ที่บุคคลเผชิญ เช่น หากบุคคลให้ความสำคัญกับครอบครัวมากกว่าบุคคลนั้นอาจจะให้เวลากับการอยู่กับครอบครัวมากกว่าความสำเร็จด้านการทำงานของตนเอง ในทางกลับกันหากบุคคลเห็นว่าความสำเร็จด้านการทำงานสำคัญกว่าสิ่งอื่นบุคคลอาจจะทุ่มเทเวลาให้กับการงานจนกระทั่งไม่มีเวลาให้กับครอบครัวแต่จากการที่บุคคลมีเอกลักษณ์มากกว่า 1 เอกลักษณ์ในการอยู่ในสังคมจึงทำให้เกิดความขัดแย้งของตัวตน (Conflicting Selves) ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญให้บุคคลต้องปรับตัวไปตามสถานการณ์ที่พบ เช่น บุคคลรักเพศเดียวกันไม่แสดงออกถึงสถานภาพรักเพศเดียวกันเมื่ออยู่กับครอบครัวแต่แสดงออกเมื่ออยู่กับเพื่อน ทั้งนี้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นไม่เพียงแต่เป็นความขัดแย้งระหว่างสังคมเท่านั้น แต่สามารถเกิดขึ้นภายในสังคมเดียวกันได้ เช่น พ่อแม่ต้องการให้บุคคลรักเพศเดียวกันแต่งงานกับบุคคลต่างเพศ แต่บุคคลรักเพศ

เดียวกันไม่สามารถทำตามความคาดหวังของพ่อแม่ได้ Hewitt ยังกล่าวต่อไปว่าการที่บุคคลจะเลือกปฏิบัติตัวอย่างใดในสถานการณ์ที่เกิดความขัดแย้งในเอกลักษณ์ของตนขึ้นอยู่กับปัจจัยหลักคือ แรงกระตุ้น (Motivation) (Hewitt, 2000) นอกจากนี้ตามแนวคิดของนักจิตวิทยาสังคมได้อธิบายถึงพฤติกรรมของบุคคลซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับบรรทัดฐานของสังคมที่มนุษย์อาศัยอยู่ ว่าการที่บุคคลจะเลือกทำสิ่งใดนั้นมีเหตุผลสำคัญประการหนึ่งคือ ความปรารถนาในสิทธิ (The Desire to be Right) ซึ่งหมายถึงการที่บุคคลอ้างอิงหรือใช้การกระทำหรือความคิดเห็นของบุคคลอื่นในสังคมเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติของตนเอง ซึ่งถึงแม้บุคคลจะไม่สามารถบอกได้ว่าสิ่งที่ตนทำนั้นถูกหรือผิด แต่นับเป็นการเพิ่มความมั่นใจในการตัดสินใจเพื่อกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยความสามารถของตน

จากแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัยจึงนำมาสรุปโดยเชื่อมโยงเข้ากับการศึกษาวิจัยนี้และพบว่า การที่บุคคลรักเพศเดียวกันไม่สามารถเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันกับครอบครัวได้ทำให้เกิดความขัดแย้งทางเอกลักษณ์ขึ้น เนื่องจากการอยู่กับครอบครัวจำเป็นต้องสร้างเอกลักษณ์การเป็นบุคคลรักต่างเพศ ในขณะที่เดียวกันเมื่อบุคคลรักเพศเดียวกันอยู่ในสังคมเพื่อนต่างเพศหรือสังคมบุคคลรักเพศเดียวกันจึงมีเจตคติทางบวกหรือมีประสบการณ์ทางบวกเกี่ยวกับการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันจึงเกิดเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลรักเพศเดียวกันเกิดการปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมเพื่อเปิดเผยสถานะภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว

คำศัพท์ต่าง ๆ เกี่ยวกับชายรักเพศเดียวกัน

1. เพศวิถีหรือ Sexuality (อ้างอิง ดร.นฤพนธ์ ต้วงวิเศษ) (กันคืน 22 กันยายน 2557) เป็นคำที่เพิ่งเกิดขึ้นในช่วงกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 คนที่พูดถึงเพศวิถีครั้งแรกคือคาร์ล เฮนริช อุลริช ชาวเยอรมัน โดยใช้คำว่า sexual orientation ปัจจุบันคำว่า sexuality ถูกมองว่าเป็นการสร้างทางสังคม ที่อธิบายว่ามนุษย์จะมีความโน้มเอียงทางจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกที่จะสนใจคนเพศเดียวกัน คนต่างเพศหรือทั้งสองอย่าง Sexuality จึงเป็นเรื่องทางอารมณ์มากกว่าจะเป็นกิจกรรมทางเพศ

2. เกย์ (ศาสตราจารย์ เกียรติคุณ นายแพทย์สุพร เกิดสว่าง, 2546) ยืมจากภาษาอังกฤษคือ "GAY" ซึ่งแปลว่าร่าเริง สดใส มีชีวิตชีวา กลุ่มชายรักชายเรียกตัวเองว่า "เกย์" เพื่อบ่งบอกถึงความหมายที่ดีของชายรักร่วมเพศ

3. เกย์คิง หมายถึง ชายที่มีรสนิยมทางเพศในเพศเดียวกัน (Homosexual) ในรูปแบบเป็นฝ่ายชาย หรือ ฝ่ายรุก

4. เกย์ควีน หมายถึง ชายที่มีรสนิยมทางเพศในเพศเดียวกัน (Homosexual) ในรูปแบบเป็นฝ่ายหญิง หรือ ฝ่ายรับ. เกย์ควีน--ชายที่ออกท่าทางคั่งคั่ง--มักจะเป็นฝ่ายรับเสมอยามอยู่บนเตียง อาจเป็นฝ่ายรุกก็ได้ (เช่นนั้น จะเรียกว่า สาวเสียบ)

5. เกย์ คิวิง หมายถึง ชายที่มีรสนิยมทางเพศในเพศเดียวกัน ทั้งในรูปแบบเป็นฝ่ายชาย และหญิง หรือได้ทั้งรุกและรับ. ในปัจจุบัน ได้นำคำว่า Both หมายถึง ทั้งคู่ มาใช้
6. เลิโอบ มาจากคำว่า Bisexual หมายถึง ชายที่มีรสนิยมทั้งสองเพศ คือ ได้ทั้งผู้ชาย และหญิง. ใน Bisexual ยังแบ่งประเภทย่อยได้อีก เช่น เป็นฝ่ายรุกกับเพศหญิง และเป็นฝ่ายรับกับเพศชาย เป็นต้น
7. ไตรเซ็กชวล (Trisexual) หมายถึง พวกที่มีรสนิยมทางเพศตั้งแต่สามเพศขึ้นไป

3. การวิจัยแนวปรากฏการณ์วิทยา

ประวัติความเป็นมา

มหาวิทยาลัยเที่ยงคืน (2551, คั่นคืน 28/07/2558) หน่วยงานไม่แสวงหาผลประโยชน์ กล่าวว่าโดยทั่วไป ปรากฏการณ์วิทยา จากสารานุกรม Wikipedia ในหัวข้อ phenomenology เป็นการเสนอความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศาสตร์ "ปรากฏการณ์วิทยา" ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นฐานข้อมูลในการวิเคราะห์ปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในทางวัตถุ และเหตุการณ์ต่างๆ ได้ โดยนำเอาแนวคิด และวิธีการปรากฏการณ์วิทยา ไปใช้เพื่อค้นหาแก่นแท้ของความจริงที่อยู่เบื้องหลัง หรือลึกลงไปได้เนื้อหาของปรากฏการณ์ ระเบียบวิธีข้างต้นสามารถใช้ควบคู่ไปกับทฤษฎีวิพากษ์ (Critical theory) และทฤษฎีรื้อสร้าง(Deconstruction) เพื่อเข้าถึงความจริงซึ่งเป็นแก่นแท้ หรือรากเหง้าของสิ่งที่เผชิญอยู่ตรงหน้า บทแปลและเรียบเรียงนี้ เป็นเรื่องที่ต้องใช้ความคิดไตร่ตรองด้วยความพยายาม บางส่วนต้องอ่านทบทวนหลายครั้ง และทำบันทึกความเข้าใจควบคู่กันไป จึงจะสามารถเก็บความและกระจ่างในความรู้ที่บรรดานักปรัชญานำเสนอได้ อีกทั้งผู้อ่านจะพบกับคำศัพท์เฉพาะทางเกี่ยวกับปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งผู้แปลและเรียบเรียงพยายามใช้คำไทยมาบรรจุควบคู่กับคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ แต่อย่างไรก็ตาม คำไทยที่นำมาประยุกต์ใช้อาจไม่ตรงกับความหมายหรือแนวคิดเดิมทางปรัชญาที่นำเสนอ ทำให้ผู้อ่านอาจเข้าใจคลุมเครือหรือคลาดเคลื่อนไปจากสาระสำคัญเดิมได้

สมเกียรติ ตั้งนโม (คั่นคืน 28/07/2558) ได้กล่าวถึง ปรากฏการณ์วิทยาเอาไว้ว่า สำหรับผู้คนจำนวนมาก คำว่า "phenomenology" หรือ "ปรากฏการณ์วิทยา" เป็นคำยากคำหนึ่ง ในงานเขียนตำรา และสารานุกรมต่างๆ เกี่ยวกับปรากฏการณ์วิทยา, ซึ่งได้บรรจุแหล่งอ้างอิงมากมาย รวมถึงบันทึกรายละเอียดในสาขาวิชา และผู้คนในแวดวง ตลอดทั้งแนวโน้มนิยมหลายหลากเข้ามาด้วย ฯลฯ โดยปรากฏการณ์วิทยามี 4 หัวข้อด้วยกัน คือ

1. ลักษณะการยอมรับอย่างกว้างๆ 7 ประการเกี่ยวกับการศึกษาเรื่องปรากฏการณ์วิทยา

งานวิจัยที่ปฏิบัติกันในด้านปรากฏการณ์วิทยา ส่วนใหญ่แล้ว มีลักษณะที่เป็นไปในเชิงบวกและเชิงลบ ดังต่อไปนี้

1.1 บรรดานักปรากฏการณ์วิทยาทั้งหลายมีแนวโน้มคัดค้าน หรือต่อต้านการยอมรับเนื้อหาสาระต่างๆ ที่ไม่อาจสำรวจตรวจสอบได้ และรวมถึงระบบที่ยิ่งใหญ่ต่างๆ (grand systems) ที่สร้างขึ้นในความคิดแบบคาดเดา (speculative thinking) ซึ่ง ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อมูล

1.2 บรรดานักปรากฏการณ์วิทยาทั้งหลายมีแนวโน้มคัดค้าน หรือต่อต้านลัทธิธรรมชาตินิยม (รวมถึง ลัทธิวัตถุนิยม และปฏิฐานนิยมด้วย) ซึ่ง โลกทัศน์ดังกล่าวเจริญงอกงามขึ้นจากวิทยาศาสตร์ธรรมชาติสมัยใหม่และเทคโนโลยี ที่ได้แผ่ขยายจากยุโรปเหนือมานับตั้งแต่ยุคเรอเนสซองส์ (ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ)

1.3 กล่าวในเชิงบวก, บรรดานักปรากฏการณ์วิทยาทั้งหลายมีแนวโน้มมุ่งสู่ความรู้ความเข้าใจที่มีเหตุผลถูกต้อง (และรวมถึงการประเมินและการปฏิบัติบางอย่าง) ด้วยการอ้างอิงถึงสิ่งที่ Edmund Husserl เรียกว่า Evidenz (หลักฐาน) ซึ่งเป็นการรับรู้เกี่ยวกับเนื้อหาสาระในตัวของมันเอง ที่ได้เปิดเผยออกมาอย่างชัดเจน และในหนทางที่เพียงพอสำหรับบางสิ่งตามชนิดของมัน

1.4 บรรดานักปรากฏการณ์วิทยาทั้งหลายมีแนวโน้มเชื่อว่า ไม่เพียงวัตถุต่างๆ ในโลกธรรมชาติและวัฒนธรรม แต่ยังรวมถึงวัตถุต่างๆ ในเชิงอุดมคติ, อย่างเช่น จำนวนตัวเลขทั้งหลาย, และกระทั่งความสำนึกเกี่ยวกับชีวิตในตัวของมันเอง เป็นสิ่งซึ่งสามารถทำให้ชัดเจนได้ และด้วยเหตุนี้จึงสามารถรับรู้ได้

1.5 บรรดานักปรากฏการณ์วิทยาทั้งหลายมีแนวโน้มยึดถือว่า การสืบสวนควรเพิ่มความสนใจลงไปยังสิ่งที่อาจได้รับการเรียกว่า "การเผชิญหน้า" (encountering) ดังที่มันถูกกำกับให้มุ่งตรงไปยังวัตถุต่างๆ และ ในเชิงที่เกี่ยวข้องกับ "วัตถุทั้งหลายดังที่พวกมันถูกพบ" (ระบบคำศัพท์นี้เน้นไปที่ปัญหาในลักษณะทวิลักษณ์ และวิธีการศึกษาในลักษณะสะท้อนกลับ)

1.6 บรรดานักปรากฏการณ์วิทยาทั้งหลายมีแนวโน้มในการยอมรับบทบาทของการอธิบาย ในกรณีเกี่ยวกับความเป็นสากล, สิ่งที่ตั้งอยู่ก่อน (a priori) หรือ "ลักษณะการอธิบายแบบที่ปรากฏเป็นจริง ในฐานะที่มาก่อนการอธิบายโดยอาศัยมูลเหตุ, วัตถุประสงค์, หรือพื้นฐานต่างๆ

1.7 บรรดานักปรากฏการณ์วิทยาทั้งหลายมีแนวโน้มที่จะถกเถียงกันในเรื่องของการ epoche, ปรากฏการณ์วิทยาเหนือธรรมชาติ (transcendental phenomenology) และในเรื่อง การลดทอน (reduction - lead back)

2. ในช่วง 100 ปี ของปรากฏการณ์วิทยาที่แพร่ขยายสู่นานาชาติและหลายสาขาวิชา

ปรากฏการณ์วิทยาเริ่มต้นขึ้นในการไต่ตรองเชิงปรัชญาของ Edmund Husserl (กัณ คีน 28/07/2558) ในเยอรมนี ช่วงระหว่างกลางทศวรรษที่ 1890 และด้วยเหตุนี้ นับถึงปัจจุบันมันจึงมี อายุมากกว่า 100 ปี ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 ปรากฏการณ์วิทยาได้แพร่กระจายไปในญี่ปุ่น, รัสเซีย, และสเปน และแพร่จากงานทางปรัชญาไปสู่สาขาวิชาจิตเวชศาสตร์

2.1 ช่วงระหว่างทศวรรษที่ 1920 ปรากฏการณ์วิทยาได้แผ่ไปถึงออสเตรเลีย, ฝรั่งเศส, ฮังการี, เนเธอร์แลนด์และฟลานเดอร์ส, โปแลนด์, สหรัฐอเมริกา และมีการวิจัยทางด้าน ศาสตร์การสื่อสาร (communicology) (ในขณะนั้นเรียกว่า symbolism) ศีรษะศาสตร์ งานทางดนตรี และศาสนา

2.2 ช่วงระหว่างทศวรรษที่ 1930 ปรากฏการณ์วิทยาได้แพร่ขยายไปสู่เชกโกสโลวาเกีย, อิตาลี, เกาหลี, ยูโกสลาเวีย และงานวิจัยทางด้านสถาปัตยกรรม, วรรณคดี, และการละคร หลัง สงครามโลกครั้งที่ 2 ปรากฏการณ์วิทยาได้แผ่ขยายไปยังโปรตุเกส, ประเทศแถบสแกนดิเนเวีย, แอฟริกาใต้, และยังมีงานวิจัยทางด้านชาติพันธุ์, เพศสภาพ, การเมือง, และภาพยนตร์

2.3 ในช่วงทศวรรษที่ 1960 และ 1970 ปรากฏการณ์วิทยาได้แพร่ขยายไปยัง แคนาดา, จีน, และอินเดีย ส่วนงานวิจัยทางปรากฏการณ์วิทยาในช่วงดังกล่าว เกี่ยวข้องกับ นาฏกรรม การรำรำ(dance), ภูมิศาสตร์, กฎหมาย, และจิตวิทยา

2.4 ช่วงทศวรรษที่ 1980 และ 1990 ปรากฏการณ์วิทยาได้แพร่ไปยังสหราชอาณาจักร และมีงานวิจัยเกี่ยวข้องกับนิเวศวิทยา, ชาติพันธุ์วิทยา, การแพทย์และการพยาบาล ใน ทักษะเกี่ยวกับพัฒนาการอย่างต่อเนื่องของปรากฏการณ์วิทยา ที่แพร่สู่สาขาวิชาต่างๆ เช่นเดียวกับที่ มันแผ่ขยายความรู้ข้ามโลก อาจกล่าวได้ว่า ปรากฏการณ์วิทยาเป็นขบวนการทางปรัชญาที่มี นัยสำคัญมากที่สุดในคริสต์ศตวรรษที่ 20

3. แนวโน้มและขั้นตอนต่างๆ ในพัฒนาการปรากฏการณ์วิทยาเชิงปรัชญา

ปัจจุบัน บทบาทสำคัญต่อเนื่อง 4 ประการของปรากฏการณ์วิทยา (นั่นคือ ปรากฏการณ์วิทยาแนวสังคมนิยม, ปรากฏการณ์วิทยาแนวประกอบสร้าง, ปรากฏการณ์วิทยาแนวอัตถิ ภาวนิยม, ปรากฏการณ์วิทยาแนวอัตถปริวรรตศาสตร์ [การตีความ]) บางครั้งไปซ้อนทับกับ แนวโน้มและขั้นตอนพัฒนาการทางปรัชญาต่างๆ ซึ่งสามารถจำแนกได้ในรอบศตวรรษ และรวมถึง ความเคลื่อนไหวในลักษณะหลากหลายทางวิชาการ (multidisciplinary movement) ของมันที่ เรียกว่าปรากฏการณ์วิทยา, เหล่านี้มีประเด็นที่ขยายออกไปในปัญหาต่างๆ ที่ไปเกี่ยวข้องกับเรื่อง กว้างๆ ต่อไปนี้คือ

ขบวนการปรากฏการณ์วิทยา เริ่มต้นขึ้น โดย Husserl (ค้นคืน 28/07/2558) ในงานเขียนเรื่อง *Logische Untersuchungen (Logical Investigations)* (1900-1901) งานชิ้นนี้มีชื่อเสียงมากที่สุดเพราะมันได้ไปโจมตีแนวคิดจิตวิทยานิยม (psychologism) ซึ่งเป็นความพยายามที่ดูซับเรื่องตรรกะเข้ามาสู่จิตวิทยาเชิงประจักษ์. นอกจากนี้เรื่องตรรกะ งานชิ้นนี้ยังสะท้อนความสนใจในคณิตศาสตร์, ภาษา, การรับรู้, และแบบฉบับอันหลากหลายของ "การนำเสนอใหม่อีกครั้ง" (re-presentation) (ยกตัวอย่างเช่น ความคาดหวัง, จินตนาการ, และความทรงจำ) และยังอธิบายว่า วัตถุต่างๆ ในเชิงอุดมคติ อาจได้รับการสร้างขึ้นมาให้ปรากฏและรับรู้ได้อย่างไร เนื่องจากการสะท้อนของมัน, ทำให้ปรากฏ, และการอธิบายถึงการเผชิญหน้าต่างๆ กับวัตถุทั้งหลายที่ประสบ, การเริ่มต้นของปรากฏการณ์วิทยา บางครั้ง ได้รับการสร้างอัตลักษณ์ขึ้นในฐานะที่เป็น "ปรากฏการณ์วิทยาเชิงพรรณนา" ถ้านี่คือลำดับ ดังนั้น มันจึงแผ่กิ่งก้านใหญ่ทั้ง 4 ขยายสาขาออกไปจากตัวมันในฐานะที่เป็นต้นไม้ของปรากฏการณ์วิทยา (the tree of phenomenology) ที่เจริญงอกงามดังต่อไปนี้

3.1 ปรากฏการณ์วิทยาแนวสัจนิยม (Realistic phenomenology) เน้นการค้นหาแก่นสารที่เป็นสากลของวัตถุ / สสารต่างๆ อย่างหลากหลาย, รวมไปถึงกิจกรรมมากมายของมนุษย์, แรงกระตุ้น, และตัวตนต่างๆ. ในแนวโน้มนี้นี้ Adolf Reinach ได้เพิ่มเติมปรัชญาเกี่ยวกับกฎหมายเข้ามาในวาระปรากฏการณ์วิทยา. Max Scheler เพิ่มเรื่องจริยศาสตร์, ทฤษฎีคุณค่า, ศาสนา และมานุษยวิทยาเชิงปรัชญาเข้ามา. ส่วน Edith Stein ได้เพิ่มปรัชญาเกี่ยวกับมนุษยศาสตร์ และเมื่อไม่นานมานี้ได้รับการจำแนกเป็นงานทางด้านประสาทภาพ และ Roman Ingarden ได้เพิ่มเรื่องสุนทรียศาสตร์, สถาปัตยกรรม, ดนตรี, วรรณคดี, และภาพยนตร์เข้ามา Alexander Pfander, Herbert Spiegelberg, และปัจจุบัน Karl Schuhmann และ Barry Smith ถือเป็นผู้นำรุ่นต่อมาในการสืบทอดเกี่ยวกับปรากฏการณ์วิทยาแนวสัจนิยมนี้ ซึ่งเฟื่องฟูรุ่งเรืองในเยอรมนีตลอดช่วงทศวรรษ 1920 จนกระทั่งทุกวันนี้

3.2 ปรากฏการณ์วิทยาแนวประกอบสร้าง (Constitutive phenomenology) เป็นรากฐานตำราเรื่อง *Ideen zu einer reinen Phenomenologie und phenomenologischen Philosophie I* ของ Husserl ในปี 1913. ผลงานชิ้นนี้ได้ขยายขอบเขตของเขาไปสู่ปรัชญาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ ซึ่งได้สืบทอดต่อมาในนักคิดรุ่นหลังๆ โดย Oskar Becker, Aron Gurwitsch, และ Elisabeth Straker, แต่ส่วนใหญ่ได้รับการใส่ใจเกี่ยวกับการสะท้อนถึงวิธีการทางปรากฏการณ์วิทยา, โดยเฉพาะระเบียบวิธีเกี่ยวกับ epoche (การหยุดภาพ-แว่นลอย) ทางปรากฏการณ์วิทยาเหนือธรรมชาติ และคติลดทอน (reduction) กระบวนการนี้เกี่ยวข้องกับการยอมรับการแว่นลอยสถานะก่อนกำหนดของชีวิตสำนึก ในฐานะบางสิ่งที่ดำรงอยู่ในโลก และได้รับการแสดงออกเพื่อที่จะทำให้เกิดรากฐานการเห็นพ้องต้องกันอย่างมั่นคง คงที่ที่สุดสำหรับโลก และเป็นวิทยาศาสตร์เชิงบวกเกี่ยวกับมัน. การใช้

ประโยชน์เกี่ยวกับวิธีการนี้ได้วางปรากฏการณ์วิทยาแนวประกอบสร้างลงใน ขนบจารีตสมัยใหม่ที่ ย้อนกลับไปอย่างน้อยที่สุดถึง Kant และได้ให้อัตลักษณ์ในงานที่เหลือของ Husserl นอกจากนี้ที่ กล่าวถึงแล้ว, Alfred Schutz, J.N. Mohanty, Thomas M. Seebom, และ Robert Sokolowski ได้ วิพากษ์วิจารณ์ และยังคงสืบทอด "ปรากฏการณ์วิทยาแนวประกอบสร้าง" นี้ต่อมา

3.3 ปรากฏการณ์วิทยาแนวอัตถิภาวนิยม (Existential phenomenology) บ่อยครั้ง ได้รับการติดตามร่องรอยย้อนกลับไปถึง Sein und Zeit ในปี 1927 ของ Martin Heidegger, ซึ่งเป็น โครงการเกี่ยวกับการนำเอาวิธีการวิเคราะห์มนุษย์มาใช้ในฐานะที่เป็นหน ทางสู่ภววิทยารากฐาน (fundamental ontology) ซึ่งผันไปจากภววิทยาอาณาบริเวณต่างๆ (regional ontologies) ที่ถูกอธิบาย โดย Husserl Hannah Arendt, ซึ่งได้รับอิทธิพลจาก Karl Jaspers (เช่นเดียวกับ Heidegger), ดูเหมือน จะเป็นนักปรากฏการณ์วิทยาอัตถิภาวนิยมคนแรกหลังจาก Heidegger. มีการให้เหตุผลด้วยว่า ปรากฏการณ์วิทยาอัตถิภาวนิยม ปรากฏขึ้นในญี่ปุ่น โดย Miki Kyoshi และ Kuki Shuzou ในงาน ช่วงต้นๆ ของพวกเขา ราวปลายทศวรรษที่ 20. แต่อย่างไรก็ตาม แกมมุมแบบที่สามและขั้นตอนใน ขนบจารีตของขบวนการทางความคิดดังกล่าว เกิดขึ้นในฝรั่งเศสเป็นส่วนใหญ่. Emmanuel Levinas ในช่วงแรกได้ตีความทั้ง Husserl และ Heidegger พร้อมกันและได้ช่วยนำเสนอปรากฏการณ์วิทยาสู่ ฝรั่งเศส. ในช่วงเวลาดังกล่าว มีนักคิดหลายคนประกอบด้วย Gabriel Marcel และได้รับการนำ ในช่วงทศวรรษที่ 1940s และ 1950s โดย Simone de Beauvoir, Maurice Merleau-Ponty, และ Jean-Paul Sartre แนวโน้มลำดับที่สามนี้ได้ถูกนำไปเกี่ยวข้องกับหัวข้อต่างๆ อย่างเช่น การกระทำ, ความ ขัดแย้ง, ความปรารถนา, ความมีขอบเขตจำกัด(finitude), การกตัญญู, และความตาย. Arendt มีส่วน สนับสนุนเรื่องของทฤษฎีการเมือง และปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับชาติพันธุ์. Beauvoir ได้ยกประเด็น ปัญหาเกี่ยวกับเพศสภาพและคนสูงอายุนั้นมา, Merleau-Ponty ยังคงมีการนำเอาจิตวิทยาเกสทท์ (Gestalt psychology) มาใช้อย่างต่อเนื่อง ในการอธิบายเกี่ยวกับการรับรู้ และเรื่อรปร่างที่ดำรงอยู่ (ร่างที่มีชีวิต), และ Sartre ได้เพ่งความสนใจหรือโฟกัสลงไปในเรื่องอิสรภาพและงานทาง วรรณกรรม

3.4 ปรากฏการณ์วิทยาแนวอัตถปริวรรตศาสตร์ (Hermeneutical phenomenology หรือปรากฏการณ์วิทยาแนวตีความ) ส่วนใหญ่เกิดขึ้นมาจากวิธีการที่เริ่มต้นขึ้นในงานของ Heidegger เรื่อง Sein und Zeit, ซึ่งกล่าวถึงการดำรงอยู่ของมนุษย์เป็นเรื่องการตีความ (interpretative) การแสดงออกถึงแนวโน้มนำลำดับที่สี่นี้ ครั้งแรกปรากฏอยู่ในงานของ Hans-Georg Gadamer ในเรื่อง Platons dialektische Ethik (1931), และมันปรากฏตัวขึ้นมาอีกครั้งในช่วงแนวคิด สังคมนิยมแนวชาตินิยมของเยอรมนี (Germany's National-Socialist period) ด้วยงานของเขาเรื่อง Wahrheit und Methode (1960). ส่วนผู้นำความคิดนี้คนอื่นๆ ประกอบด้วย Paul Ricoeur, Patrick

Heelan, Don Ihde, Graeme Nicholson, Joseph J. Kockelmans, Calvin O. Schrag, Gianni Vattimo, และ Carlo Sini ประเด็นดังกล่าวที่ได้มีการพูดถึงในปรากฏการณ์วิทยาแนวตีความ รวมถึงเรื่องเกี่ยวกับทั้งหมดที่ถูกเพิ่มเติมเข้ามาสู่วาระนี้ ถือเป็นแนวโน้มและขั้นตอนพัฒนาซึ่งมีมาตั้งแต่ช่วงแรกๆ สิ่งที่แตกต่างกันออกไปคือ การเน้นในเรื่องการตีความหรือวิธีการในการแปลความหมาย. แนวโน้มนี้ยังได้รวมเอาบรรดานักวิชาการจำนวนมากทางด้านประวัติศาสตร์ปรัชญา และได้มีอิทธิพลอย่างกว้างขวางต่อมนุษยศาสตร์ ขณะที่ ปรากฏการณ์วิทยาแนวสังคมนิยมและแนวประกอบสร้างเกิดขึ้น และเจริญเฟื่องฟูในเยอรมนี ก่อนและหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 และ ปรากฏการณ์วิทยาแนวอัตถิภาวนิยมได้แพร่กระจายออกจากฝรั่งเศสหลังสงครามโลก ครั้งที่ 2, ปรากฏการณ์วิทยาแนวตีความ(hermeneutical phenomenology) ได้ปรากฏตัวขึ้นมาและมีการติดตามอย่างกระตือรือร้นมากในสหรัฐอเมริกา ช่วงระหว่างทศวรรษที่ 1970 และ 1980

4. ปรากฏการณ์วิทยาในคริสต์ศตวรรษที่ 21

โดยการล่มสลายของสหภาพโซเวียตและการติดต่อมายาวนานมากกับจารีตต่างๆ ของยุโรปตะวันออกเกี่ยวกับปรากฏการณ์วิทยา เช่นเดียวกับความสนใจที่องกามมาตลอดในละตินอเมริกาและเอเชีย อันที่จริงกับประเทศส่วนใหญ่ของโลก และในท้ายสุดกับการเพิ่มขึ้นมาอย่างต่อเนื่องในการเดินทางระหว่างประเทศและการพัฒนาการของเครื่องมือสื่อสาร อย่างเช่นอินเทอร์เน็ต ประกอบกับปรากฏการณ์วิทยาแนวอรรถปริวรรตศาสตร์(ตีความ) ที่เฟื่องฟูในสหรัฐอเมริกา ซึ่งเปิดทางให้กับยุคแห่งโลกของปรากฏการณ์วิทยา(planetary period of phenomenology)

สมเกียรติ ตั้งนโม (ค้นคืน 28/07/2558) กล่าวว่าเป็นเรื่องยากที่จะกล่าวถึง รูปลักษณ์ทางปรัชญาปรากฏการณ์วิทยาที่ได้ก้าวสู่ทศวรรษแรกของศตวรรษที่สอง ผลงานตามแนวโน้มทั้ง 4 ที่ได้อย่างชัดเจนแล้ว แต่บางทีการเน้นหนักไปทางด้านมานุษยวิทยาเชิงปรัชญา (philosophical anthropology) และประเด็นปัญหาที่สัมพันธ์กัน อย่างเช่น นิเวศวิทยา, เพศสภาพ, ชาติพันธุ์วรรณา, ศาสนา, และเทคโนโลยี เช่นเดียวกับการไปเกี่ยวข้องกับเรื่องของสุนทรียศาสตร์อย่างต่อเนื่อง รวมถึงหัวข้อจริยศาสตร์, ปรัชญาเกี่ยวกับมนุษย์และวิทยาศาสตร์ธรรมชาติต่างๆ, และรัฐศาสตร์ ถือเป็นแนวโน้มสำคัญของปรากฏการณ์วิทยาในคริสต์ศตวรรษที่ 21

สมเกียรติ ตั้งนโม (ค้นคืน 28/07/2558) กล่าวอีกว่าปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenology) มีด้วยกัน 3 ความหมายที่สำคัญในประวัติศาสตร์ปรัชญา คือ ความหมายแรกอยู่ในงานเขียนต่างๆ ของ G.W.F. Hegel, ส่วนความหมายที่สองมีอยู่ในงานเขียนต่างๆ ของ Edmund Husserl in 1920, และในความหมายที่สาม นำมาจากงานของ Husserl ช่วงที่เขาเขียนงานต่างๆ ให้กับ Martin Heidegger ในฐานะผู้ช่วยวิจัยในราวปี ค.ศ. 1927 โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. สำหรับ G.W.F. Hegel, ปรัชญาการณวิทยา(phenomenology) คือวิธีการศึกษาทางปรัชญาแนวหนึ่ง ซึ่งเริ่มต้นด้วยการสำรวจเกี่ยวกับปรากฏการณ์ต่างๆ (สิ่งที่นำเสนอตัวมันเองกับเราในประสบการณ์สำนึก) ในฐานะเป็นเครื่องมือหนึ่งที่จะจับจวบหรือยึดกุมความสมบูรณ์แท้จริง ตรรกวิทยา ภาววิทยา(ontology) และหัวใจปรัชญาที่อยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์เหล่านั้น ที่เรียกว่า "ปรัชญาการณวิทยาภาษาวิธี" หรือ "dialectical phenomenology"

2. สำหรับ Edmund Husserl, ปรัชญาการณวิทยา คือ การศึกษาในลักษณะสะท้อนเกี่ยวกับแก่นแท้สำนึกจากประสบการณ์/ความคิดของบุคคล หนึ่ง. ปรัชญาการณวิทยาจะหยิบเอาประสบการณ์ในลักษณะสัจพจน์ของปรากฏการณ์ต่างๆ (สิ่งที่นำเสนอตัวมันเองกับเราในลักษณะสะท้อนเชิงปรัชญาการณวิทยา) ในฐานะจุดเริ่มต้นและพยายามที่จะถอดหรือดึงมันออกมาจากรูปการณแก่นแท้ต่างๆ ของประสบการณ์ทั้งหลาย และแก่นหรือสาระของสิ่งที่เราพบเห็น. เมื่อทำให้รูปการณแก่นแท้ต่างๆ ของประสบการณ์ที่เป็นไปได้มีลักษณะย้อนกลับไปถึงรากแล้ว อันนี้จึงถูกเรียกว่า "ปรัชญาการณวิทยาเหนือธรรมชาติ(อูตรภาพ)" หรือ "transcendental phenomenology". ทักษะของ Husserl วางอยู่บนพื้นฐานแง่มุมต่างๆ ในงานของ Franz Brentano และได้รับการพัฒนายิ่งขึ้น ไปโดยบรรดานักปรัชญาทั้งหลาย อย่างเช่น Maurice Merleau-Ponty, Max Scheler, Edith Stein, Dietrich von Hildebrand และ Emmanuel Levinas

3. Martin Heidegger เชื่อว่าวิธีการศึกษาของ Husserl ได้มองข้ามรูปลักษณ์โครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ของประธานและกรรมของประสบการณ์ (สิ่งที่เขาเรียกมันว่า"ภาวะ-ความเป็นอยู่"ของพวกมัน / their"being") และได้ขยับขยายการสืบสวนปรัชญาการณวิทยา เพื่อตีวงหรือโอบล้อมความเข้าใจและประสบการณ์ของเราเกี่ยวกับภาวะ-ความเป็นอยู่-ธาตุแท้(Being)ในตัวของมันเอง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ "ปรัชญาการณวิทยา" กลายเป็นวิธีการศึกษา(อย่างน้อยที่สุด ในฐานะก้าวแรกของวิชา) เกี่ยวกับภาวะ นั่นคือ ภาววิทยา(ontology) ซึ่ง ภาววิทยา(Ontology) คือการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดต่างๆ ของ "ความเป็นจริง"(reality) และธรรมชาติของภาวะ-การดำรงอยู่-ธาตุแท้ "(being) ภาววิทยา คือการศึกษาเกี่ยวกับ "ภาวะ"หรือ "การดำรงอยู่" (being or existence) และได้ก่อรูปต่างๆ อันเป็นพื้นฐานของสาระสำคัญเกี่ยวกับอภิปรัชญา (metaphysics - เนื้อพิสิกส์ / เนื้ออภิปรัชญา) มันเป็นการแสวงหาคำอธิบายหรือจัดวางหมวดหมู่พื้นฐาน (basic categories) และความสัมพันธ์ของภาวะหรือการดำรงอยู่เพื่อกำหนดนิยามแก่นแท้ที่ปรากฏเป็นจริงต่างๆ (entities) และแบบฉบับต่างๆ ของแก่นแท้ที่เป็นจริงทั้งหลาย (types of entities) ภายในกรอบหรือโครงสร้างของมันเอง ในฐานะวิชาทางปรัชญา ส่วนใหญ่แล้ว "ภาววิทยา" เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในความแม่นยำเที่ยงตรงของคำต่างๆ (the precise utilization of words) ในฐานะคำอธิบายถึงแก่นแท้/ธาตุแท้ที่เป็นจริงต่างๆ (as descriptors of entities or realities). ภาววิทยาใดๆ ก็ตาม จะต้องให้

คำอธิบายเกี่ยวกับสิ่งซึ่งคำต่างๆ อ้างถึงแก่นแท้ที่เป็นจริงนั้นๆ ซึ่งจะต้องไม่เป็นการอธิบายถึงมูลเหตุ และสิ่งที่เป็นผลลัพธ์หมวดหมู่ต่างๆ. เมื่อมีการประยุกต์ใช้กระบวนการนี้กับคำนามต่างๆ อย่างเช่น อิเล็กตรอน, พลังงาน, สัญญา, ความสุข, เวลา, ความจริง, ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล(causality), และพระเป็นเจ้า, ภาววิทยาจะกลายเป็นรากฐานสำหรับสาขาทางปรัชญาจำนวนมาก

ปรากฏการณ์วิทยา Phenomenology

รทฎ สาดราวุธ (คั่นคั่น 29 กรกฎาคม 2558) ได้กล่าวถึงปรากฏการณ์วิทยาว่า คือกิจกรรมในการแสวงหาความจริง ตามรากศัพท์กรีกเดิมคือ ความรัก (philos) และความรู้ (sophia) หรือที่เราเข้าใจว่า ความรัก (แบบเป็นมิตร) ในความรู้ เมื่อกิจกรรมทางปรัชญาคือการแสวงหาความจริง ย่อมสามารถถามต่อไปได้ว่าความจริงที่ปรัชญาค้นหาคือความจริงแบบใด หากมองย้อนกลับไปปรัชญากรีก หรือปรัชญายุคกลาง เราจะพบว่าความจริงที่ปรัชญาค้นหาคือ ความจริงแบบองค์รวม หรือเป็นความรู้แบบองค์รวม (knowledge of the whole) การกล่าวเช่นนี้เท่ากับเป็นการบอกว่าความจริงที่เราสามารถหาได้ด้วยประสบการณ์ยังไม่สามารถเป็นความจริงแบบองค์รวมได้ กิจกรรมการหาความจริงของปรัชญายุคโบราณพยายามไปให้พ้นขอบเขตของประสาทสัมผัสเพื่อเข้าถึงความจริงสูงสุด เช่น ความจริงที่มีลักษณะเป็นสากล (universality) เป็นวัตถุวิสัย (objectivity) หรือแม้แต่เป็นอูตรภาวะ (transcendence) ทำให้ปรัชญาเริ่มต้นค้นหาความจริงในเชิงอภิปรัชญาก่อนที่จะไปสู่การถกเถียงเรื่องอื่นๆ ต่อไป เช่น จริยศาสตร์หรือการเมือง

ปรากฏการณ์วิทยาพยายามค้นหาความจริง แต่ความจริงที่ปรากฏการณ์วิทยาแสวงหานั้นอยู่ใน “โลกที่ปรากฏต่อหน้า” (immanence) หาได้ก้าวพ้นผ่านประสบการณ์ ไปสู่โลกของแบบ หรือแม้แต่พระเจ้า อันเป็นความจริงสูงสุดที่รองรับยืนยัน โลกปรากฏแต่อย่างไรไม่ ดังชื่อของปรัชญาของสำนักนี้ได้ระบุไว้ว่า จุดยืนในการหาความจริงวางอยู่บนฐานที่เรียกว่า “ประสบการณ์” ในความหมายที่กว้างที่สุด ในแง่นี้ ปรากฏการณ์วิทยา (phenomenology) คือสำนักทางปรัชญาที่เน้นการหาความจริงในปรากฏการณ์ (phenomena)

พจนานุกรมเชิงสารานุกรมอย่าง Larousse อธิบายปรากฏการณ์วิทยาว่า เป็นวิธีการทางปรัชญาที่มีเป้าประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างเชิงอูตรระของสำนึก และสาระของสัจ โดย การย้อนกลับไปข้อมูลที่มิอยู่ในสำนึก แม้ว่าสารานุกรมนี้จะมิใช่สารานุกรมทางปรัชญา แต่หากเรารู้ว่าสารานุกรมฉบับนี้เป็นประตูด่านแรกสำหรับผู้ไม่รู้จักปรัชญา เราก็คงสามารถกล่าวต่อไปได้ว่า การเข้าใจความพยายามทางปรัชญาของปรากฏการณ์วิทยา ย่อมต้องอยู่ในเครือข่ายของการศึกษาเรื่องสำนึกเป็นแกนกลาง ในที่นี้จะเสนอว่า โดยหลักแล้วความพยายามของปรากฏการณ์วิทยาคืออะไรในกระแสปรัชญาตะวันตก โจทย์หลักคือการหาธรรมชาติของสำนึก อันเป็นโจทย์ที่งอกเงยมาจากบริบททางปรัชญาในสมัยนั้น การศึกษาปรากฏการณ์วิทยา ในรูปแบบนี้จะทำให้เราเข้าใจ

ปรัชญาอย่างต่อเนื่องและมีนัยยะสำคัญ กล่าวคือ การทำปรัชญามีใช่เพียงการหาความคล่องจงทางเหตุผล หรือแม้แต่การหาความสมเหตุสมผลภายในคำอธิบายเชิงเนื้อหา หากแต่ความพยายามทางปรัชญาหนึ่งๆ ต้องถูกอธิบายด้วยบริบท การอธิบายความคิดหนึ่ง โดยไม่ละเลยบริบททำให้เราเข้าใจต่อไปได้ว่า ที่มาที่ไปของความคล่องจงทางเหตุผลและเนื้อหาของนักปรัชญาคณหนึ่งๆ มีที่มาที่ไปอย่างไร

รชฎ สาตราวุธ (คั่นคั่น 29 กรกฎาคม 2558) ได้นำเสนอความคิดของปรากฏการณ์วิทยาว่า โดยจะอธิบายตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ปรากฏการณ์วิทยาคืออะไร

เราไม่อาจนิยามได้อย่างแน่ชัดว่าปรากฏการณ์วิทยาคืออะไรกันแน่ เพราะนักปรัชญาในสายความคิดนี้มีวิธีการมองและวิธีการเข้าหาปัญหาแตกต่างกัน แต่เราสามารถเข้าใจจุดร่วมที่นักปรัชญาแต่ละท่านมีส่วนร่วมกันได้ จุดร่วมนี้คือการมองว่าปรากฏการณ์วิทยา คือ การศึกษาสำนึกจากแง่มุมของมนุษย์ในฐานะประธานบุรุษที่หนึ่ง ตัวอย่างเช่น ในช่วงเทศกาลคริสต์มาส เด็กๆ รอคอยของขวัญอย่างใจจดใจจ่อ เด็กๆ สามารถจินตนาการไปว่า อยากได้ของขวัญอย่างโน้นอย่างนี้ อยากพูดคุยกับซานตาคลอส และคิดอยู่เสมอว่าซานตาคลอสมีจริงและใจดี ในแง่นี้ “ประสบการณ์” เรื่องซานตาคลอสเป็นการสำนึกถึงซานตาคลอส ตัวซานตาคลอสเองไม่มีจริงในเชิงประสบการณ์ แต่เด็กสามารถมีความรู้สึกร่วมและรู้สึกถึงได้

จากตัวอย่างนี้เราจะพบว่า ซานตาคลอสในโลกสัมผัสได้มีอยู่จริง หากแต่เด็กๆ ก็สามารถมีความรู้สึกร่วม เข้าใจความหมาย และใช้ชีวิตไปกับสิ่งที่เราสำนึกถึงอย่างซานตาคลอสได้ในแง่ประสบการณ์หรือสำนึกของมนุษย์ที่ทำให้ชีวิตมนุษย์มีความหมายไม่ใช่เพียงประสบการณ์เชิงประจักษ์ หากแต่เป็นทั้งประสบการณ์ ความฝัน อารมณ์ และจินตนาการ ในความหมายที่กว้างที่สุดด้วย

การศึกษาสำนึกในรูปแบบนี้เป็นเป้าหมายในการศึกษาของปรากฏการณ์วิทยา กระนั้นก็ตามการกระทำดังกล่าวมิใช่การศึกษาแบบจิตวิทยา เนื่องจากปรากฏการณ์วิทยามุ่งศึกษาสำนึกจากมนุษย์แบบบุรุษที่หนึ่งไม่ใช่บุรุษที่สาม กล่าวคือ วิทยาศาสตร์ธรรมชาติอย่างจิตวิทยาศึกษาธรรมชาติของจิตที่เป็น “สากล” “เป็นกลาง” โดยลุ่มเอาตัวอย่างในเชิงประจักษ์ แล้วเริ่มต้นกระบวนการศึกษาจากตัวอย่างเชิงประจักษ์นั้น เมื่อได้คำอธิบายที่เป็นกลางแล้วจึงสามารถอธิบายจิตมนุษย์จากคำอธิบายนั้น ในแง่คำอธิบายที่เป็นกลางนี้คือคำอธิบายที่มาจาก “บุรุษที่สาม” ที่ไม่มีอยู่จริง ไม่ใช่ประสบการณ์ในความหมายที่กว้างที่ได้มาจากประสบการณ์บุรุษที่หนึ่ง ที่รวมเอาจินตนาการและอารมณ์เป็นส่วนหนึ่งด้วย

การศึกษาสำนึกนี้มีเงื่อนไขที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ เราต้องเข้าใจว่าสำนึกไม่อาจศึกษาได้เดี่ยวๆ กล่าวคือ เราต้องศึกษาสำนึกในฐานะที่สำนึกต้องพุ่งไปสู่อะไรบางอย่าง ดังที่ฮุสเซอร์ลกล่าวไว้ว่า การสำนึกคือการสำนึกถึงอะไรบางอย่าง เราเรียกกระบวนการที่สำนึกพุ่งไปสู่อะไรบางอย่างนี้ว่า “การพุ่งไปของเจตสำนึก” (intentionality) และเรียกวัตถุหรือสิ่งที่เราสำนึกว่า “วัตถุของการพุ่งไปของเจตสำนึก” (intentional object)

โดยสรุป แม้ว่าเราจะไม่สามารถนิยามได้อย่างแน่ชัดว่าปรากฏการณ์คืออะไร แต่เราสามารถเข้าใจปรากฏการณ์วิทยาผ่านความพยายามทางปรัชญาของปรัชญากระแสนี้ กล่าวคือปรากฏการณ์วิทยามุ่งเน้นศึกษา “ประสบการณ์” ของมนุษย์ในฐานะประธานบุรุษที่หนึ่งที่หมายรวมจินตนาการ ความฝัน อารมณ์ ความรู้สึกร่วม ไว้กับความหมายของประสบการณ์ด้วย การศึกษาดังกล่าวมุ่งเน้นไปที่สำนึกของมนุษย์ และการพุ่งไปของเจตสำนึก นี้เองคือจุดยืนของปรากฏการณ์วิทยา

2. ปรากฏการณ์กับสำนึกในฐานะจุดเริ่มต้นของปรัชญาปรากฏการณ์วิทยา

คำว่าปรากฏการณ์เริ่มปรากฏครั้งแรกจากข้อคิดของนักปรัชญาคริสตอฟ ฟรีดริค โอททิงเงอร์ (Christoph Friedrich Oetinger, 1702-1782) ผู้ให้ความหมายคำว่า “ปรากฏการณ์” ว่าเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ ในโลกที่เราเห็นได้ ต่อมาในศตวรรษที่ 18 นักปรัชญาโจฮานน์ ไฮน์ริช แลมเบิร์ต (Johann Heinrich Lambert, 1728-1777) นิยามปรากฏการณ์ว่าเป็นการเคลื่อนย้ายความรู้มาสู่ประสบการณ์ นักปรัชญาหลังจากนั้นใช้คำๆ นี้ในความหมายที่แตกต่างออกไปไม่ว่าจะเป็น คานต์ (Kant, 1724-1804) เฮเกล (Hegel, 1770-1831) ฟิทซ์ (Fichte, 1762-1814) จนถึง เบรันทาโน (Brentano, 1838-1917) ผู้มีอิทธิพลอย่างสูงต่อผู้ก่อตั้งปรากฏการณ์วิทยาอย่าง เอ็ดมันด์ ฮุสเซอร์ล (Edmund Husserl, 1895-1938)

สิ่งที่เบรันทาโนได้มอบไว้ให้กับปรากฏการณ์วิทยาคือการแยกสิ่งที่เรียกว่า “จิตวิทยากำเนิด”(genetic psychology) ออกจาก “จิตวิทยาพรรณนา” (descriptive psychology) จิตวิทยากำเนิด เน้นการศึกษาที่มาของลักษณะทางจิตต่างๆ เช่น ผู้ชายคนหนึ่งกลัว อาจเป็นเหตุเพราะงูพิษกัดเขาเมื่ออายุน้อย ยังผลให้เขากลัวงูมาจนปัจจุบัน ในขณะที่จิตวิทยาแบบพรรณนากลามคำถามว่า เรารับรู้อะไรได้บ้างและพื้นที่ในการรับรู้อยู่ที่ไหนและมีความหมายอย่างไร ในแง่นี้จิตวิทยาพรรณนามีก่อนจิตวิทยากำเนิด ดังเช่นตัวอย่างเรื่องผู้ชายที่กลัวงู เราอาจต้องเข้าใจก่อนว่า งูสามารถทำอันตรายเราได้ มีพิษ “ประสบการณ์” นี้ที่มีความหมายต่อชายผู้นี้จึงสามารถเป็นเหตุให้เกิดความกลัวในอนาคตได้ ในแง่นี้ จิตวิทยาแบบพรรณนาจึงมาก่อนจิตวิทยากำเนิด

สิ่งที่น่าสังเกตคือ ประสบการณ์ที่เรามีต้องสามารถหลอกหลอนเราได้ทุกเมื่อ แม้ว่า งูจะมีได้ปรากฏต่อหน้าเราก็ตาม งูจึงเป็นสิ่งที่ไม่มีอยู่จริงในโลกปรากฏ(ต่อหน้า) แต่มีอยู่ “จริง”

และสามารถหลอกหลอนเราได้ ใน “จิต” เบรนท์ฮานเรียกภาพของนี้ว่า “สิ่งที่ไม่ปรากฏแต่สำนึกไปสูได้” (intentional in-existence) อันเป็นมโนทัศน์ที่รับมาจากปรัชญายุคกลางอีกทีหนึ่ง ในแง่นี้ คำอธิบายจิตวิทยาทั้งสองของเบรนท์ฮานได้ยอมรับสิ่งที่ไม่ปรากฏแต่สำนึกไปสูได้เป็นสมมุติฐานในทำนองเดียวกัน ตัวอย่างเรื่องซานตาคลอสข้างต้น ก็เป็นการแสดงออกถึงประสบการณ์ของมนุษย์ในรูปแบบ “สิ่งที่ไม่ปรากฏแต่สำนึกไปสูได้” ได้เช่นกัน

ฮุสเซอร์ล ในฐานะศิษย์ของเบรนท์ฮาน ก็ได้รับอิทธิพลจากนักปรัชญาอย่างเบรนท์ฮาน โน กล่าวคือ ในงาน Logical Investigation (1900) ฮุสเซอร์ลเสนอว่า เราต้องแยกประสบการณ์ของสำนึกออกจากเนื้อหาของสำนึก กล่าวคือ ประสบการณ์ของสำนึกอาจมีหลายเนื้อหาได้ เช่น หากเรานึกถึงขุนแผน ขุนแผนที่ไม่มีจริงในโลกเป็นวัตถุแห่งสำนึก ในขณะที่ความหมายของขุนแผน อันได้แก่ “ชายเจ้าชู้” “นักรบผู้มีอาคม” “ศัตรูของขุนช้าง” มีได้มากมายหลายแบบ ในแง่นี้ ฮุสเซอร์ล เริ่มต้นปรากฏการณ์วิทยาของตนเองโดยเชื่อมโยงกับแนวคิดทางจิตวิทยาของเบรนท์ฮาน

2. สรุป

โดยหลักการทั่วไป จุดเริ่มต้นของปรากฏการณ์วิทยาคือการไม่เห็นด้วยกับคำอธิบายด้านเดียวของศาสตร์ต่างๆ ที่มุ่งอธิบายโลกด้วยวิธีวิทยาบางประเภทที่จะนำมาซึ่งข้ออธิบายที่เป็น “สากล” และ “เป็นกลาง” นอกจากนี้ ยังต่อสู้กับความคิดของประสบการณ์นิยมที่มองประสบการณ์ของมนุษย์ในมิติเดียว ทั้งสองกระแสนี้ทำให้โลกแห่งชีวิตหายไปจากการใคร่ครวญทางปรัชญา ความพยายามของปรากฏการณ์วิทยาในเบื้องต้นคือการเรียกร่องเอาชีวิตของโลก กลับคืนมาสู่ปรัชญาอีกครั้งหนึ่ง

สิ่งที่ฮุสเซอร์ลได้ทำเพื่อเรียกร่องโลกแห่งชีวิตกลับมาคือ การอธิบายโลกใหม่ด้วยประสบการณ์จากมนุษย์ในฐานะมนุษย์ที่หนึ่ง ความพยายามประการนี้เรียกร่องให้เราต้องตอบคำถามเรื่องธรรมชาติของการสำนึก เพราะการสำนึกถึงสิ่งต่างๆ สามารถเรียกร่องสิ่งที่เป็นชีวิตกลับมาได้ สิ่งเหล่านี้ได้แก่ “ประสบการณ์” ในความหมายที่กว้างที่สุด อันหมายรวมถึง อารมณ์ความรู้สึก จินตนาการ ความฝัน ความหวัง ความเชื่อ เป็นต้น คำตอบของคำถามเรื่องธรรมชาติของสำนึกคือการมุ่งความสนใจไปที่การพุ่งไปของเจตสำนึก การสำนึกไม่จำเป็นต้องพุ่งไปที่สิ่งที่มีอยู่ในโลกกายภาพเท่านั้น หากแต่สามารถพุ่งไปสู่สิ่งที่มีอยู่ในจินตนาการ และความทรงจำด้วย การสำนึกในรูปแบบนี้เองที่ทำให้สิ่งที่เราสำนึกมีความหมายต่อเรา และด้วยเหตุนี้เอง ปรากฏการณ์วิทยานั้นเรื่องความหมายเป็นแกนกลางในการอธิบายสำนึก สำหรับไฮเดกเกอร์สำนึกที่สมบูรณ์จะเป็นไปได้เมื่อเรารู้ว่าตัวเราเองอาศัยอยู่ในโลกและมีฐานะเป็นดาไซน์อันมีโลกห่อหุ้มเอาไว้ การสำนึกดังกล่าวสามารถโต้แย้งกับศาสตร์ต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะทำให้การเข้าใจเรื่องสลับเปลี่ยนไป

กล่าวคือ ไฮเดกเกอร์เปลี่ยนประเด็นเรื่องสัตว์ให้เป็นประเด็นเรื่องสัตว์ภาวะ อันมีผลทำให้มนุษย์มีธรรมชาติเป็นภาวะปลายเปิดที่มีแต่ตัวมนุษย์เองเท่านั้นที่นิยามและให้ความหมายแก่ตนเองได้

ในการทำงานเดียวกัน แมร์โลปงตีเลือกอธิบายสำนักผ่านร่างกาย นักปรัชญาผู้นี้เสนอว่า การมีร่างกายจะทำให้มนุษย์รู้สึกแนบแน่นกับโลก หากไม่มีร่างกายความหมายต่างๆ ในโลก หรือ “อูตรภาวะ” ก็จะไม่เกิดขึ้น กระนั้นก็ตาม ความหมายต่างๆ ของร่างกายก็ไม่อาจมีความหมายเดียวได้ การอยู่-ใน-โลกของคาไซน์ ทำให้ร่างที่มีชีวิตและประสบการณ์เป็นพื้นที่ในการพูดถึงอูตรภาวะหรือความหมายซ้อนทับในโลกกายภาพได้หลากหลายไม่ยิ่งยวดตัว ร่างกายจึงเป็นเงื่อนไขที่สำคัญในการเข้าใจประสบการณ์ของมนุษย์ในฐานะบุรุษที่หนึ่ง และในฐานะคาไซน์

ชาร์ต มองปรากฏการณ์วิทยาในอีกรูปแบบหนึ่ง สำหรับชาร์ต ปรากฏการณ์วิทยาบ่งเป็นนัยยะถึงอิสรภาพอันสมบูรณ์ กล่าวคือ การสำนึกสามารถย้อนกลับมาสู่ตัวเองได้และทำให้เกิดช่องว่างในตัวเอง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ สำนึกสามารถดึงเราออกจากตัวเองและทำให้เกิดช่องว่างขึ้น ช่องว่างตรงนี้ทำให้มนุษย์สามารถนิยามตนเองได้อย่างอิสระไร้ขอบเขต ในแง่นี้ ปรากฏการณ์จึงสามารถเป็นฐานให้กับอัตถิภาวะนิยมได้นั่นเอง

การศึกษาแนวปรากฏการณ์วิทยา

เดโซ ชัยวุฒิ (2554) ได้ศึกษาแนวปรากฏการณ์วิทยาว่า หมายถึง เป็นการศึกษาเพื่อให้ได้ความจริงตามการรับรู้เหตุการณ์ เรื่องราวที่จะประสบจากผู้ที่มีประสบการณ์ตรง ในบริบทนั้นๆ โดยปราศจากอคติและการคิดล่วงหน้าของผู้ที่ศึกษา

การศึกษาระบบการวิจัยปรากฏการณ์วิทยาที่ใช้ปรัชญาของ Husserl (อ้างถึง เดโซ ชัยวุฒิ, 2554)ว่าประกอบด้วยวิธีการที่สำคัญที่นิยมใช้ 3 วิธี คือ

1. การพรรณนา (Descriptive phenomenology) เกี่ยวกับการสืบค้น โดยตรง (Direct exploration) การวิเคราะห์ (Analysis) และ การบรรยาย (Description) โดยปราศจากการคาดเดา เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ โดยเน้นที่ความสมบูรณ์ของข้อมูล (Richness) รายละเอียด (Fullness) และความลึกซึ้ง (Depth) ประกอบด้วยกระบวนการที่สำคัญ 3 ประการคือ

- การหยั่งรู้ (Intuiting) จะเกิดขึ้น โดยผู้วิจัยอ่านทบทวนข้อมูลที่ได้หลายครั้งๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่ศึกษา

- การวิเคราะห์ (Analyzing) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาเพื่อให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องที่สำคัญ หรือ เป็นแก่น (Essences)

- การบรรยาย (Describing) มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการสื่อสาร เพื่อการบรรยายหรือการเปรียบเทียบ

2. การสืบแก่นความรู้ (Study of essence) เป็นการสืบค้น (Probing) ข้อมูลแบบเจาะลึก เพื่อหาประเด็นที่พบบ่อยในประสบการณ์ชีวิตของผู้ให้ข้อมูล

3. การทอนความคิด (Reduction) กระบวนการที่ผู้วิจัยลดอคติในการศึกษาโดยจัดกรอบ (Bracket) ความคิด ความเชื่อและความรู้ที่มีอยู่ก่อนในปรากฏการณ์ที่ต้องการศึกษาเพื่อให้ได้ประสบการณ์เดิมแยกออกจากประสบการณ์ชีวิตของผู้ให้ข้อมูล วิธีการที่นิยมใช้ คือ การหลีกเลี่ยงการทบทวนวรรณกรรมออกไปจนกว่าจะวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลของ Giorgi (1997 อ้างถึงใน เตโช ชัยวุฒิ, 2554) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การทำความเข้าใจข้อมูลดิบอย่างเป็นองค์รวม (intuitive/holistic understanding of the raw data) ขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยต้องอ่านข้อมูลซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อทำความเข้าใจปรากฏการณ์ที่ศึกษามาอย่างเป็นองค์รวม และเป็นความจำเป็นที่นักวิจัยต้องทำตัวเองให้ว่างโดยปราศจากอคติและการตัดสินใดๆ

2. การสร้างโครงสร้างความคิด (forming a constituent profile) ขั้นตอนนี้เป็นการสรุปข้อมูลดิบจากผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน โดยที่ผู้วิจัยจะให้ความหมาย และลดทอนประสบการณ์ที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลให้เหลือเพียงประเด็นหลักๆ และนำประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันของผู้มาสร้างเป็นประเด็นหลัก

3. การจัดหมวดหมู่เนื้อหาหลัก (forming a thematic index) ขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยทำการจัดหมวดหมู่เนื้อหาหลักซึ่งเน้นที่ประเด็นหลัก (major theme) ที่ปรากฏขึ้นจากโครงสร้างทางความคิดที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน สร้างโครงสร้างทางความคิดขึ้นใหม่โดยนำประเด็นหลักที่คล้ายกันมารวมกัน และตัดประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป และสกัดส่วนที่เป็นความหมายออกมารวมถึงการพิจารณาความรู้เดิมเกี่ยวกับประสบการณ์นั้นๆ ที่มีอยู่

4. การตรวจสอบหมวดหมู่เนื้อหาหลัก (searching the thematic index) เป็นการเปรียบเทียบความรู้เดิมที่มีอยู่กับประเด็นและโครงสร้างทางความคิดหลัก เพื่อสร้างกลุ่มของประเด็นหลักที่ถูกตีความหมาย (interpretive theme) ขึ้นมา ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการอธิบายข้อมูลซึ่งรายงานความหมายของประสบการณ์อย่างละเอียด

5. การขยายการบรรยายประสบการณ์ (arriving at an extended description) ในขั้นนี้ ประเด็นหลักที่ถูกตีความหมายแล้วถูกนำไปใช้ในการอธิบายความหมายของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างเข้มงวด

6. การสังเคราะห์ประสบการณ์ที่ได้รับขยาย (Synthesis of extend description) ขั้นตอนนี้เป็นกรสรุปประเด็นหลักที่ถูกต้องตีความหมายเพื่อให้เห็นภาพเชิงลึกของประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลที่เกิดขึ้นจากปรากฏการณ์ที่ทำการศึกษา

ความน่าเชื่อถือของข้อมูล (Trustworthiness) ขึ้นอยู่กับการถามคำถามผู้ให้ข้อมูล ความถูกต้องของระเบียบวิธี การทอนความคิดของผู้วิจัย การยืนยันความถูกต้อง ความครบถ้วนของ ความหมายโดยผู้ให้ข้อมูลและปรับแก้ไขเพิ่มหรือลดตามที่ผู้ให้ข้อมูลบอก (Streubert and Carpenter, 1999 อ้างถึงใน เตโซ ชัยวุฒิ, 2554) ซึ่งได้มาจากความสัมพันธ์ของผู้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัย และการยึดถือว่าผู้ให้ข้อมูลและเกิดการแปลความที่แปลกลาย ป้องกันการเกิดอคติของผู้วิจัยและอยู่บนข้อตกลงพื้นฐานว่าข้อมูลที่ได้มาเป็นความจริงตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลจึงเชื่อถือได้และตรวจสอบโดยผู้ให้ข้อมูล

4. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยของ นริสา วงศ์พนารักษ์ เรื่องศึกษาเพศวิถีรักเพศเดียวกันของวัยรุ่นชาย ซึ่งศึกษากับ วัยรุ่นชายที่รักเพศเดียวกัน อายุระหว่าง 18 – 24 ปี จำนวน 11 คน พบว่า การพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีรักเพศเดียวกันวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกันทั้ง 11 คนระบุว่าตนเองเป็นเกย์ มีการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีรักเพศเดียวกัน โดยส่วนหนึ่งระบุว่าเกิดจากตนเอง เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ บางส่วนระบุว่าเกิดจากการถูกเลี้ยงดูแบบผู้หญิง เกิดจากการเล่นและการอยู่ในกลุ่มเพื่อนในวัยเด็ก และมีบางส่วนระบุว่าเกิดจาก สังคมแวดล้อมการพัฒนาอัตลักษณ์ทางเพศและเพศวิถีรักเพศเดียวกันเกิดอย่างมีขั้นตอนที่ต่อเนื่องเริ่มจากเกิดความรู้สึกแตกต่างจากคนอื่น เกิดความสงสัยและคิดว่าตนเองอาจจะเป็นคนรักเพศเดียวกัน และเกิดการยอมรับอัตลักษณ์ชายรักเพศเดียวกันแล้วจึงเปิดเผยตนเอง และในเรื่องของพฤติกรรมทางเพศวัยรุ่นชายรักเพศเดียวกัน ได้ อธิบายพฤติกรรมทางเพศของตนเมื่อเกิดความรู้สึกหรือความต้องการทางเพศโดยมีบทบาทการมีเพศสัมพันธ์หลายแบบ และมีผู้ให้ข้อมูล 4 ใน 11 คนมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ใช่ถุงยางอนามัย (นริสา วงศ์พนารักษ์: เพศวิถีรักเพศเดียวกันของวัยรุ่นชาย : 2555)

การวิจัยของ นพสิทธิ์ สิริจรูญชัย (2557) เรื่องการรักษาสมมูลของชายรักชายท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว ได้ศึกษาประสบการณ์ทางจิตใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความ โน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยคือ ชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความ โน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว จำนวน 9 ราย อายุ 20-31 ปี ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีการรับรู้ในแง่บวกที่เกี่ยวข้องกับการรักษาสมมูลท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อ

ครอบครัว ซึ่งหมายถึง การมีความตั้งใจ และการแสดงออกทางพฤติกรรมไปในทิศทางที่จะดำรงตนในครอบครัวให้เกิดความสมดุลได้โดยไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวอันประกอบไปด้วย 1) การไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัว หมายถึง การมีความตั้งใจ เจตนาและพฤติกรรมต่างๆที่จะช่วยให้เกิดความสมดุลขึ้น คือ ช่วยให้ดำรงชีวิตท่ามกลางการไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวได้อย่างกลมกลืนยิ่งขึ้น 2) การรักษาสมดุลทางการรู้จัก หมายถึง การจัดกระทำภายในจิตใจที่เกี่ยวข้องกับการรู้จักเพื่อรักษาสมดุลให้เกิดขึ้นท่ามกลางการเป็นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตนเองต่อครอบครัวและ 3) การวางแผนการเปิดเผยตนเองในอนาคต หมายถึง การที่ผู้ให้ข้อมูลมีการวางแผนหรือกำหนดเงื่อนไขในการเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวใน

สมพิศปิ่น ดบแต่ง (2554) ได้ศึกษาวิถีชีวิตของกลุ่มชายรักชายในเรือนจำ พบว่าวิถีชีวิตของกลุ่มตัวอย่าง 5 คน โดยส่วนใหญ่เป็นไปตามระเบียบของกรมราชทัณฑ์ ด้านกระบวนการสร้างความสัมพันธ์นั้นที่ผู้สาวของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าเกิดจากการชักชวนของกลุ่มชายรักชายในเรือนจำ เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมกันเอง และเกิดจากความชอบที่ติดตัวมา เพราะเคยมีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกันมาก่อน และมีปัญหาทะเลาะวิวาทแย่งชิงตนรัก ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัญหาการปกครองดูแล ซึ่งปัญหาทั้งหมดที่เกิดจากการที่เรือนจำไม่สามารถจัดสรรที่อยู่เป็นส่วนตัวให้แก่กลุ่มตัวอย่างได้ และไม่สามารถจำแนกได้ว่าผู้ใดมีพฤติกรรมชายรักชนิดแอบแฝง

นภาวี ศรีจันทร์นิล (2552) ศึกษาวิถีชีวิตของชายที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน โดยมุ่งศึกษาถึงความสัมพันธ์ 2 ด้าน คือ ปัจจัยด้านครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน และบทบาทของชายรักเพศเดียวกันที่มีอิทธิพลต่อการทำหน้าที่ของครอบครัว โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับชายรักเพศเดียวกัน ทั้งหมด 20 คน จากผลการวิจัยพบว่า ในช่วงวัยเด็กนั้นชายรักเพศเดียวกันมีความสัมพันธ์ที่ห่างเหินกับบิดาแต่สนิทสนมกับมารดา ส่วนใหญ่มินิสัยเรียบร้อย ใจดี ไม่ชอบทำกิจกรรมที่ต้องใช้ กำลังมักเลือกคบเพื่อนผู้หญิง และเริ่มตระหนักว่าตนเองชอบ เพศเดียวกันตั้งแต่วัยเด็ก เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่นก็จะเกิดความสงสัยในรสนิยมทางเพศของตนจึงพยายามหาความรู้เรื่องคนรักเพศเดียวกัน และจะยอมรับหรือใช้ชีวิตในฐานะชายรักเพศเดียวกันก็ต่อเมื่อมีประสบการณ์ทางเพศกับผู้ชายด้วยกันแล้ว และค้นพบบทบาททางเพศของตน อีกทั้งผลการวิจัยยังพบอีกว่า ชายรักเพศเดียวกันเกือบครึ่งหนึ่งมีประวัติ การคลอดปกติ แต่น้ำหนักตัวแรกคลอดน้อยเกินกว่าครึ่งหนึ่ง มีประวัติคนในครอบครัวและเครือญาติมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ทั้งฝ่ายบิดาและฝ่ายมารดา รวมไปถึงผลการวิจัยยังพบว่า ชายรักเพศเดียวกันมักประสบปัญหาเรื่องการยอมรับจากครอบครัว ในช่วงแรกที่ครอบครัวรับรู้ก็ มักจะต่อต้านและหาทางหยุดพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน แต่ชายรักเพศเดียวกันจะพยายามทำหน้าที่ของลูกชาย

คันสนีย์ นาคะสุวรรณ (2551) ได้ศึกษา เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิตระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าตนเองเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ชายจำนวน 200 คน แบ่งเป็น ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าตนเองเป็นชาย 100 คน และชายรักต่างเพศอีก 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่มาตรวัดบทบาททางเพศ มาตรวัดความพึงพอใจในความเป็นชาย และมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิต และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ คือ Descriptive Statistic และ t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าตนเองเป็นชาย ร้อยละ 40 มีบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นหญิงสูง ร้อยละ 36 คน มีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนี ร้อยละ 13 คน มีบทบาททางเพศลักษณะไม่เด่นชัด และร้อยละ 11 มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชายสูง

2. ชายรักต่างเพศ ร้อยละ 27 มีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนี ร้อยละ 25 มีบทบาททางเพศลักษณะไม่เด่นชัด ร้อยละ 24 มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชายสูง และร้อยละ 24 มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นหญิงสูง

3. ไม่พบความแตกต่างของความพึงพอใจในความเป็นชายและความพึงพอใจในชีวิตระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าตนเองเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีความเป็นชายสูง จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่า ผู้วิจัยได้ข้อสรุปคือ ทุกวรรณกรรมที่ศึกษามีจุดประสงค์คือต้องการศึกษาสภาพจิตใจ พฤติกรรมทางเพศวิถี และการปรับตัวในสังคมของชายที่รักเพศเดียวกัน โดยได้ทำการศึกษากับบุคคลที่เป็นรักเพศเดียวกันในช่วงอายุ 18 – 31 ปี ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ชายรักชายส่วนใหญ่มีทิศทางที่จะไม่เปิดเผยตัวตนให้ครอบครัวรับทราบถึงอัตลักษณ์ของตน แต่ทว่าในคนที่กล้าเปิดเผยตนเองนั้นก็สามารที่จะปรับตัวในสามารถดำเนินชีวิตที่มีประสิทธิภาพในสังคมได้ ทว่าเพศวิถีของชายรักเพศเดียวกันนั้นยังคงมีความเสี่ยงในการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูง

วรรณกรรมต่างประเทศ

Rachel O'Pry (2012) ได้ทำการศึกษาทัศนคติที่มีต่อเยาวชน LGBT ซึ่งพบว่านักสังคมสงเคราะห์ในบรรยากาศการทำงานส่วนใหญ่จะพบกับลูกค้าเยาว์วัยที่ระบุตนเองว่าเป็น เลสเบียน เกย์ รักสองเพศ และ ข้ามเพศ (LGBT) มันจึงสำคัญมากที่จะมีการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเกลียดชังต่อพวกรักเพศเดียวกัน และ พวกข้ามเพศ ของคนงานเหล่านี้ ในการวิเคราะห์นี้ ผู้แต่งต้องการพิจารณาทัศนคติและแนวความคิดของนักสังคมสงเคราะห์ใน Louisiana ต่อเยาวชน LGBT ทัศนคติและแนวความคิดเหล่านี้จึงถูกนำมาเปรียบเทียบกับปัจจัยส่วนบุคคลอย่างเช่น

ศาสนา การฝึกฝนครั้งก่อนในแนวโน้มและตัวตนทางเพศ และเชื้อชาติ สเกล Religious Commitment Inventory (RCI) Genderism and Transphobia Scale (GTS) และ Heterosexual Attitudes Toward Homosexuals (HATH) ได้รวบรวมข้อมูลจากนักสังคมสงเคราะห์จำนวน 67 คน เข้าร่วมการฝึกซึ่งเน้นไปที่เยาวชนและความบอบช้ำจิตใจ ได้พบว่าความผูกมัดทางศาสนาและเชื้อชาติมีความสัมพันธ์กับความเกลียดชังต่อพวกรักร่วมเพศเดียวกัน และ พวกข้ามเพศ และมีความแตกต่างมากระหว่างพวกที่ต้องการการฝึกเพิ่มขึ้น และ พวกที่ไม่ต้องการฝึกเพิ่มในด้านของปัจจัยที่เกี่ยวข้อง และเชื้อชาติ ผลที่ได้ได้มีการหารือในบริบทของการวิจัยครั้งก่อนรวมถึงข้อจำกัดด้วย

Mary Jean Denton (2009) ได้ศึกษาประสบการณ์โดยตรงของผู้นำโรงเรียน Lesbian Gay Bisexual Transgender (LGBT) ถึงความเกลียดชังพวกรักร่วมเพศเดียวกันจากประสบการณ์โดยตรงของผู้นำโรงเรียน Lesbian Gay Bisexual Transgender (LGBT) ได้สร้างกำแพงกีดกันความปลอดภัยของผู้นำการศึกษา LGBT การแบ่งแยกอย่างถูกกฎหมาย ซึ่งพบได้ในประวัติศาสตร์ และการกระทำและทัศนคติของสังคม นโยบายและกฎหมาย ได้สร้างบริบทของประสบการณ์โดยตรงของผู้นำโรงเรียน LGBT ภายในบริบทของ นโยบายและกฎหมาย และการกระทำและทัศนคติของสังคม จุดประสงค์ของการวิเคราะห์นี้คือความเข้าใจของความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์โดยตรงของผู้นำโรงเรียน LGBT ทั้งส่วนบุคคลและส่วนอาชีพ คำถามวิจัยที่นำการวิเคราะห์นี้ได้แก่: 1) ประสบการณ์โดยตรงครั้งก่อนของผู้นำโรงเรียน LGBT ที่มีต่อนักเรียนและครูมีผลต่อชีวิตของพวกเขาอย่างไร 2) ประสบการณ์โดยตรงปัจจุบันของผู้นำโรงเรียน LGBT (ซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวตนทางเพศ) มีผลต่อชีวิตพวกเขาอย่างไร 3) อะไรคือแนวความคิด หรือ/และ ประสบการณ์ของผู้นำโรงเรียน LGBT เนื่องในบริบทของ นโยบายและกฎหมาย และบริบทของ การกระทำและทัศนคติของสังคม มีผลต่อชีวิตพวกเขาอย่างไร 4) จากประสบการณ์ที่เพิ่มพูน (ซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวตนทางเพศ) ผู้นำโรงเรียน LGBT มีข้อเสนอแนะอย่างไรที่จะปรับปรุงความสนับสนุนของนักเรียน ครู และผู้บริหาร LGBT ในโรงเรียนรัฐบาล

Steven John Courtney (2011) ได้ศึกษา การมองแบบสูตรสำเร็จที่เกิดจากบรรทัดฐานของรักต่างเพศ “Heteronormativity” เป็นตัวกำหนดอำนาจทางสังคมซึ่งแตกต่างจากคนรักร่วมเพศตรงข้ามทั่วไปโดยที่มองคนจำพวก “Lesbian” (หญิง-หญิง) “Gay” (ชาย-ชาย) และ “Bisexual” (ชอบทั้งสองเพศ) (ซึ่งเรียกโดยรวมว่า “LGB”) ถึงแม้จะมีการแข็งข้อ ผู้นำโรงเรียน LGB ในประเทศอังกฤษกุมอำนาจพอสมควรในบรรยากาศการทำงานที่ตนจัดการ ในวิทยานิพนธ์นี้จะสำรวจเป็นครั้งแรก ความสัมพันธ์ระหว่าง “Heteronormativity” และ ความมีตัวตนและการประกอบกิจของผู้นำโรงเรียน LGB โดยทำการสำรวจสามพื้นที่ดังนี้: ผลกระทบของการเกิด “Heteronormativity” ความสำคัญของบริบทโรงเรียน และการเปิดเผยตัวตน ข้อมูลถูกเก็บเพื่อนำไปตีความศึกษาผู้นำ

โรงเรียน LGB ห้าโรงเรียน โดยผ่านการสัมภาษณ์ผ่าน Email (ไม่ต่อเนื่อง) ข้อมูลที่ได้แสดงความเหมือนกันในหัวข้อหลักๆ ที่กำหนดโดยการศึกษาวิเคราะห์ของ America. โดยเจาะจงคือ ความสำคัญในการสนับสนุนคนหนุ่มสาว LGB และต่อต้านการแบ่งแยกโดยการส่งเสริมวัฒนธรรมในโรงเรียนที่ครอบคลุม ความยืดหยุ่นที่เป็นผลจากมุมมองหลายมุมมองจากตัวตนของ LGB ความสามารถที่จะเห็นมุมมองอื่นๆ และการใช้ยุทธศาสตร์ตรวจตราภายในเพื่อจัดการตัวตนต่างๆ ของ LGB ความแตกต่างจากการวิเคราะห์ครั้งก่อนๆ คือ ความกลัวที่น้อยลง ความยึดมั่นในความเป็น LGB และความสำคัญของการเปิดเผยตัวตน การวิเคราะห์นี้เป็นตัวแรกที่พิจารณาอิทธิพลของบริบทโรงเรียนต่อความมีตัวตนและการปฏิบัติของ LGB สรุปว่าถึงแม้บริบทโรงเรียนเป็นความคิดที่ “รักเพศตรงข้าม” (Heterogenous) ก็ยังมีผลต่อการปฏิบัติและตัวตนของผู้นำ LGB การวิเคราะห์นี้แนะนำว่า แผนงานพัฒนาความเป็นผู้นำควรรวมประสบการณ์ LGB เพื่อแตกแยก “Heteronormativity” และเพื่อความเข้าใจที่ดีขึ้นในการนำ จาก และ เพื่อ ความหลากหลาย การวิเคราะห์นี้ก็แนะนำการวิจัยเพื่อจัดการกับการเพิ่มพูนของอารมณ์ในบริบทโรงเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างตัวตนของผู้นำโรงเรียน LGB และความครอบคลุมของวัฒนธรรมโรงเรียน วิธีที่ตัวตนที่ถูกมองว่าไร้ความสำคัญกว่าพบปะกัน และ ขอบเขตของความกลัวที่สร้างความแข็งแกร่งต่อความเป็นตัวตนและการปฏิบัติของผู้นำโรงเรียน LGB

คิม ชาร์จ (2004) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับมหาเศรษฐีที่มีสาเหตุของความทุกข์ทางจิตใจที่ต้องเผชิญกับ เลสเบียนเกย์และ 2 เพศ (LGBs) จะมีการตีตราและการเลือกปฏิบัติที่พวกเขาเผชิญในสังคม การรับรู้ของการเลือกปฏิบัติไม่ว่าจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม โครงการนี้ตรวจสอบว่า คนที่ไม่มีความต้องการกับเพศตรงข้าม (LGBs) รับรู้ การเลือกปฏิบัติมากกว่า คนที่มีความต้องการกับเพศตรงข้าม ทำในสถานการณ์ที่ได้รับเหมือนกัน ในการศึกษาที่ 1 LGBs ระดับการรับรู้ของการเลือกปฏิบัติในสถานการณ์ที่ไม่เลือกปฏิบัติ (ที่เหล่านั้นไม่มีการเลือกปฏิบัติที่เกิดขึ้นจริง) ถูกนำมาเปรียบเทียบกับคำตอบสนองของ heterosexuals นอกจากนี้การศึกษาที่ 1 ยังตรวจสอบ ทางด้านจิตใจเป็นอยู่ที่ดี ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกัน (internalized heterosexism (รักร่วมเพศ), การทำให้ไม่สำคัญ, แยกแยะ และ ห่างเหิน และมีความพึงพอใจกับชีวิต) มีส่วนมากที่รับรู้การแบ่งแยก ผู้ใหญ่ 560 (355 เกาหลี, ออสเตรเลีย 205) มีส่วนร่วมในการศึกษาผ่านการสำรวจออนไลน์ ผลการวิจัยพบเพียง LGBs ออสเตรเลีย แต่ไม่ LGBs เกาหลีแสดงให้เห็นระดับที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ การเลือกปฏิบัติที่รับรู้ว่าคุณคู่ของเพศตรงข้าม การใช้มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจรองพื้น ไม่ได้เพิ่มขึ้นการรับรู้ของการเลือกปฏิบัติ; heterosexuals มีความตระหนักมากขึ้น คนอื่น ๆ ฐรรสนิยมทางเพศของพวกเขามากกว่า LGBs ความแปลกแยกเป็นตัวแปร ส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้การเลือกปฏิบัติ การศึกษา 1 ได้ใช้สถานการณ์เดียวที่ไม่มี การเลือกปฏิบัติที่

เกิดขึ้นจริงถูกรวมหรือตั้งใจ การศึกษาครั้งนี้ยังแสดงให้เห็นว่ามี จำนวนของความแตกต่างระหว่าง กลุ่มตัวอย่างของออสเตรเลียและเกาหลี: LGBs เกาหลี อย่างมีนัยสำคัญทางจิตวิทยาที่ต่ำกว่าปกติ; และส่วนใหญ่ของ LGBs เกาหลีได้ ในขั้นตอนที่ 4 (ยอมรับ) ในขณะที่ส่วนใหญ่ของออสเตรเลีย LGBs อยู่ในขั้นตอนที่ 6 (สังเคราะห์) นอกจากนี้การศึกษาข้ามวัฒนธรรมที่มีความจำเป็น การศึกษา ที่ 2 การตรวจสอบการตอบสนอง การเลือกปฏิบัติของการรับรู้โดยใช้สถานการณ์การเลือกปฏิบัติที่ เกิดขึ้นจริงและไม่ใช่ สถานการณ์การเลือกปฏิบัติ นอกจากนี้ยังมีการตรวจสอบความสัมพันธ์ ระหว่าง outness และการรับรู้การเลือกปฏิบัติ; และระหว่างประสบการณ์ที่ผ่านมาของการเลือก ปฏิบัติและ การเลือกปฏิบัติที่รับรู้ หกสิบหกนักศึกษามหาวิทยาลัยของออสเตรเลีย (44 หญิง 21 เพศ ชายและเพศที่ไม่ปรากฏชื่อ) มีส่วนร่วมในการศึกษาครั้งที่สองนี้ การค้นคว้าที่สำคัญบอก : ความ ต่างอย่างมีนัยสำคัญที่พบในการเลือกปฏิบัติระหว่างการรับรู้ไม่ สถานการณ์และรับรู้ สถานการณ์การเลือกปฏิบัติสำหรับผู้เข้าร่วมทั้งหมดระหว่าง heterosexuals และ LGBs ระหว่างเลส เบียนและหญิงรักต่างเพศ แต่ไม่ได้อยู่ระหว่าง ผู้หญิงและเลสเบียนเกย์ ความสัมพันธ์ไม่พบ ระหว่าง outness และการรับรู้ การเลือกปฏิบัติในการเลือกปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งหรือสถานการณ์ ที่ไม่เลือกปฏิบัติ แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมาของการเลือกปฏิบัติมีความสัมพันธ์อย่างมากกับ การรับรู้ของการเลือกปฏิบัติในสถานการณ์ทั้งสอง

คริสโตเฟอร์ แอล เม็ดเลย์ (2005) ได้ศึกษาทัศนคติที่มีต่อคนรักร่วมเพศที่วิทยาลัย เอกชน เพื่อให้ทราบถึงทัศนคติที่มีต่อเกย์, เลสเบียน, กะเทยและคนที่แปลงเพศจากมุมมองของเพศ ชายกับเพศตรงข้ามที่เข้าร่วมการทดสอบจากสถาบันการศึกษาเอกชน พบว่าการวิเคราะห์ผ่านค่า ความแปรปรวน การทดสอบกับ การปรับการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับอัลฟาภายในการ วิเคราะห์ความแปรปรวน กับหนึ่งระหว่างวิชาตัวแปร และขั้นตอนเฉพาะของ ไร้อื่น การทดสอบ ทางสถิติทั้งหมดถูกดำเนินการ โดยใช้ระดับของอัลฟา ยกเว้นที่ระบุไว้เป็นอย่างอื่น การประเมิน ทัศนคติของรักร่วมเพศในระดับ ไกล่ซิบทั้งระยะยาวและระยะสั้น ระบุไม่มีความแตกต่างจาก ค่าเฉลี่ยของเพศชายที่มีต่อกลุ่มย่อย, การวิเคราะห์ทางสถิติดำเนินการเกี่ยวกับรักร่วมเพศระยะไกล ได้แสดงให้เห็นความแตกต่างของค่าเฉลี่ย นอกจากนี้ในเพศชายที่ถือความเชื่อในแนวอนุรักษ์นิยม ทางการเมืองและศาสนาของพวกเขาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญกว่าผู้ที่จัดขึ้นและความเชื่อเสรี นิยมปานกลาง ความแตกต่างของผู้ตอบแบบสอบถามที่น่าเสนอในการศึกษาครั้งนี้มีอยู่ในช่วงกลาง แต่พวกเขามีแนว โนม์เชิงลบและบวก ตัวอย่างเช่นทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม น้อยที่จะคิดดี ต่อคนที่แปลงเพศหรือรักร่วมเพศ การตรวจสอบการวิจัยทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อคนรักร่วมเพศ ได้รับการรายงานเป็นเชิงลบอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ทัศนคติของเพศชายมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ทางวิทยาลัยสะท้อนให้เห็นถึงระดับที่สูงขึ้นของการปฏิเสธเมื่อเทียบกับคู่หญิงของพวกเขา การ

ทบทวนเอกสารของการตรวจสอบการดำเนินการศึกษาวิจัยที่มีขนาดใหญ่ขนาดเล็กรัฐและสถาบันเอกชน

จากการศึกษาวรรณกรรมต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ข้อสรุปคือ ทุกวรรณกรรมที่ศึกษามีข้อมูลที่ระบุว่าบุคคลที่รักร่วมเพศ ไม่ว่าจะในสังคมใด ก็ยังคงได้รับการกีดกันทางสิทธิ และถูกเลือกปฏิบัติ ปัญหาส่วนใหญ่ของชายรักร่วมเพศ จึงอยู่ที่ทัศนคติของสังคมที่ยังคงมีแนวโน้มทางลบกับชายรักชายอยู่ ชายรักชายจึงต้องปิดบังตัวตนเพื่อการวางตัวที่เหมาะสม และไม่ให้สังคมรับรู้ เนื่องจากกลัวการปฏิเสธจากสังคม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “เพศวิถีของนักเรียนวัยรุ่นชายรักชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ; กรณีศึกษา ชายรักชาย ที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่ออธิบายถึงกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ รูปแบบการใช้ชีวิตตลอดจนปัญหาที่เกิดขึ้นของวัยรุ่นชายรักชาย โดยมีระเบียบวิธีการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ผู้ให้ข้อมูลหลัก

การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาเพศวิถีของวัยรุ่นชายรักชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว ซึ่งในการเตรียมความพร้อมสำหรับการวิจัยนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวความคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเพศวิถีของชายรักชาย เป็นแนวทางในการทำการวิจัย โดยผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งเป็นวัยรุ่นชายรักชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว จำนวน 9 ราย อายุ 16 - 18 ปี โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) ซึ่งผู้วิจัยได้รับการบอกต่อจากคนรู้จัก และได้รับแหล่งข้อมูลเพิ่มจากคนรู้จักของผู้วิจัยที่เป็นชายรักชาย โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัย ดังนี้

1.1 เกณฑ์การคัดเลือก ประกอบด้วย

- A. เป็นชายรักชายที่ชัดเจนกับอัตลักษณ์ทางเพศของตนเองแล้ว (ยอมรับว่าตนเองเป็นชายรักชาย) มีอายุ 16 - 18 ปี
- B. มีการเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกอย่างน้อย 1 คน แต่ยังไม่เปิดเผยตนเองกับบุคคลใดในครอบครัว
- C. มีเขตพื้นที่พักอาศัยที่สะดวกต่อการติดต่อและเข้าร่วมวิจัย
- D. สามารถสื่อสารด้วยการพูดภาษาไทย ไม่มีปัญหาในการได้ยิน

- E. มีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ มีความพร้อมที่จะให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัย

1.2 เกณฑ์การคัดออก ประกอบด้วย

- A. ผู้ที่ไม่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนด
B. ไม่สามารถจดจำประสบการณ์ในช่วงเวลาตามที่ผู้วิจัยต้องการขอข้อมูลได้
C. ไม่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัย
D. ผู้ที่มีอัตลักษณ์ซ้ำซ้อนกับกระเทยหรือสาวประเภทสอง

1.3 พื้นที่การคัดเลือก

พื้นที่ในการศึกษาของงานวิจัยนี้ คือ เก็บข้อมูลในกลุ่มนักเรียน โรงเรียนประจำที่เป็นชายล้วน ปีการศึกษา 2557 ซึ่งศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยสถานที่ในการเก็บข้อมูลต้องปลอดภัยและมีความเป็นส่วนตัว เจียบสงบ ไม่มีเสียงรบกวนเพื่อให้การเก็บข้อมูลได้ตามที่ต้องการ

ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 9 คน ตามตารางที่ 3.1 ดังนี้

ตารางที่ 3.1 แสดงข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลหลัก

นามสมมติ	เพศ	อายุ	ข้อมูลครอบครัว	ข้อมูลเบื้องต้น
ดวงจันทร์	ชาย	18	อยู่กับบิดา มารดา เป็นลูกคนเดียว มีญาติพี่น้องทางแม่เบียงเบนทาง เพศ	เป็นนักเรียนเรียนดี ความประพฤติเรียบร้อย เรียนสายการเรียน วิทยาศาสตร์-คณิต มี ความฝันว่าอยากเป็นหมอ เรียน โรงเรียนชาลวันตอนมัธยมศึกษาปีที่ 1 แต่เป็น นักเรียนไปกลับไม่ได้อยู่ประจำ รู้ว่าตนเองเป็นชายรักชายตอนเรียนชั้น ม. ปลาย เนื่องจากมีเพื่อนสนิทที่เป็นชายมาชอบพอจึงตกลงคบกัน เคยมีแฟนเพศ หญิงแต่อกหัก เลยมาคบกับเพศเดียวกัน แต่เลิกกันแล้ว ยังไม่เคยมีประการณ์ ทางเพศสัมพันธ์
ใบไม้	ชาย	18	อยู่กับบิดา มารดา เป็นลูกคนเดียว มีญาติพี่น้องที่สนิทกันทางแม่ เบียงเบนทางเพศ	เป็นนักเรียนเรียนดี ความประพฤติเรียบร้อย เรียนสายการเรียน วิทยาศาสตร์-คณิต มี ความฝันว่าอยากเป็นวิศวกร เรียน โรงเรียนชาลวันตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 แต่เป็น นักเรียนไปกลับไม่ได้อยู่ประจำ รู้ว่าตนเองเป็นชายรักชายตั้งแต่จำความได้ เนื่องจากมีความเข้าใจว่าผู้หญิงและผู้ชายมีอวัยวะเพศแบบเดียวกัน จึงชอบสรีระ ของผู้ชายมากกว่า ไม่เคยมีแฟนเพศหญิง เคยมีแฟนเพศเดียวกัน และยังคบกัน อยู่ มีประการณ์ทางเพศสัมพันธ์แล้ว

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

นามสมมติ	เพศ	อายุ	ข้อมูลครอบครัว	ข้อมูลเบื้องต้น
พระอาทิตย์	ชาย	18	อยู่กับบิดา มารดา มีพี่น้อง 2 คน เป็นลูกคนที่ 1 มีน้องชาย 1 คน ไม่มีญาติพี่น้องที่เบียดเบียนทางเพศ	เป็นนักเรียนเรียนดี ความประพฤติเรียบร้อย เรียนสายการเรียน วิทยาศาสตร์ มีความสามารถในการพูด การใช้ภาษาไทย มีความฝันว่าอยากเรียนรัฐศาสตร์ เรียน โรงเรียนชายล้วนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา เป็นนักเรียนไปกลับไม่ได้อยู่ประจำ รับรู้ว่าคุณเองเป็นชายรักชายตอนเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากมีเพื่อนในกลุ่มเป็นชายรักชายกันหมด ไม่เคยมีแฟนเพศหญิง และไม่เคยมีแฟนเพศเดียวกัน แต่สนใจในการคบหา พูดคุย จีบ กับเพื่อนที่เป็นชายรักชาย ยังไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์
ก้อนเมฆ	ชาย	18	อยู่กับบิดา มารดา เป็นลูกคนเดียว ไม่สนิทกับญาติพี่น้องจึงไม่ได้ขอข้อมูล เนื่องจากกลัวข้อมูล ผิดพลาดจากความจริง จึงขอสงวนไว้	เป็นนักเรียนเรียนดี ความประพฤติเรียบร้อย เรียนสายวิทยาศาสตร์ – คณิต เรียน โรงเรียน โรงเรียนชายล้วนตั้งแต่ชั้นอนุบาล 1 เป็นนักเรียนไปกลับไม่ได้อยู่ประจำ รับรู้ว่าคุณเอง เป็นชายรักชายตอนเรียนประถมศึกษา เนื่องจากชอบเพื่อนสนิทเพศชาย ไม่เคยมีแฟนเพศหญิง ไม่เคยมีแฟนเพศเดียวกัน แต่มักบอปปะ พูดคุย จีบ กับเพื่อนที่เป็นชายรักชาย เคยมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันแล้ว

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

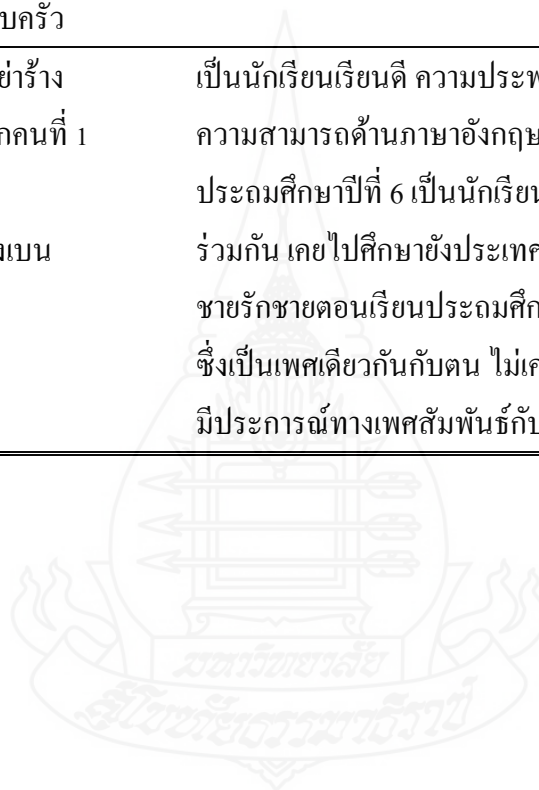
นามสมมติ	เพศ	อายุ	ข้อมูลครอบครัว	ข้อมูลเบื้องต้น
ผอม	ชาย	18	อยู่กับบิดา มารดา มีพี่น้อง 1 คน เป็นลูกคนที่ 2 มีพี่สาว ไม่มีญาติพี่น้องที่เบี่ยงเบนทางเพศ	เป็นนักเรียนเรียนที่มีผลการเรียนดี ความประพฤติเรียบร้อย เรียนสายการเรียนวิทย์ – คณิต มีความฝันว่าอยากเป็นหมอ เรียน โรงเรียนชายล้วนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นนักเรียนไปกลับไม่ได้อยู่ประจำ ระบุว่าตนเองเป็นชายรักชายตอนเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากมีเพื่อนในกลุ่มเป็นชายรักชายกันหมด ไม่เคยมีแฟนเพศหญิง ไม่เคยมีแฟนเพศเดียวกัน แต่สนใจในการเป็นชายรักชาย มักพูดคุยจีบเพื่อนที่เป็นชายรักชาย และมีชายรักชายมาจีบ ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์
นาย กอ	ชาย	18	อยู่กับบิดามารดา พี่น้อง 2 คน เป็นลูกคนที่ 1 มีน้องชาย 1 คน ไม่มีญาติพี่น้องเบี่ยงเบนทางเพศ	เป็นนักเรียนเรียนที่มีผลการเรียนดี ความประพฤติเรียบร้อย เรียนสาย วิทย์ – คณิต มีความฝันว่าอยากเป็นหมอ เรียน โรงเรียนชายล้วนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นนักเรียนไปกลับไม่ได้อยู่ประจำ ระบุว่าตนเองเป็นชายรักชายตอนเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากมีเพื่อนในกลุ่มมาให้ชอบเพื่อนผู้ชายในห้องเรียนเดียวกัน ไม่เคยมีแฟนเพศหญิง ไม่เคยมีแฟนเพศเดียวกัน แต่สนใจในการเป็นชายรักชาย มักพูดคุยกับเพื่อนที่เป็นชายรักชาย และมีชายรักชายมาจีบ ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

นามสมมติ	เพศ	อายุ	ข้อมูลครอบครัว	ข้อมูลเบื้องต้น
สายลม	ชาย	17	อยู่กับบิดา มารดา เป็นลูกคนเดียว ไม่มีญาติพี่น้องเบี่ยงเบนทางเพศ	เป็นนักเรียนเรียนดี ความประพฤติเรียบร้อย เรียนสาย วิทย์ – คณิต มี ความสามารถหลากหลาย ทั้งกีฬา และ การแสดง เรียน โรงเรียนชายล้วนตั้งแต่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แต่เป็นนักเรียนไปกลับไม่ได้อยู่ประจำ (เดิมเรียน โรงเรียนสหะ ชายและหญิงเรียนร่วมกัน) รู้ว่าตนเองเป็นชายรักชายตอนเรียน มัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากชอบเพื่อนสนิทเพศชาย ไม่เคยมีแฟนเพศหญิง มี แฟนเพศเดียวกัน เคยมีประการณ์ทางเพศสัมพันธ์กับชายรักชาย
ก้อนหิน	ชาย	17	อยู่กับมารดา บิดาทำงานต่างจังหวัด มีพี่น้อง 2 คนเป็นลูกคนที่ 1 มีน้องสาว 1 คน ไม่มีญาติพี่น้องเบี่ยงเบนทางเพศ	เป็นนักเรียนเรียนปานกลาง ความประพฤติเรียบร้อย เรียนสายการเรียน วิทย์ – คณิต มีความสามารถด้านดนตรี เรียน โรงเรียนชายล้วนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นนักเรียนประจำ (เดิมเรียน โรงเรียนสหะ ชายหญิงเรียนร่วมกัน) รู้ว่า ตนเองเป็นชายรักชายตอนเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากชอบเพื่อนสนิท เพศชาย เคยมีแฟนเพศหญิง แต่เลิกกัน แล้วจึงคบแฟนเพศเดียวกัน ไม่เคยมีประ การณ์ทางเพศสัมพันธ์

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

นามสมมติ	เพศ	อายุ	ข้อมูลครอบครัว	ข้อมูลเบื้องต้น
ยูนิคอร์น	ชาย	16	อยู่กับมารดา บิดาหย่าร้าง มีพี่น้อง 2 คนเป็นลูกคนที่ 1 มีน้องสาว 1 คน ไม่มีญาติพี่น้องเบียงเบน	เป็นนักเรียนเรียนดี ความประพฤติเรียบร้อย เรียนสาย อังกฤษ – คณิต มี ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ และการแสดง เรียน โรงเรียนชายล้วนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นนักเรียนประจำ (เดิมเรียนโรงเรียนที่ชายหญิงเรียน ร่วมกัน เคยไปศึกษาต่างประเทศอินเดียชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5) รับรู้ว่าเป็น ชายรักชายตอนเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 เนื่องจากมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนผู้ชาย ซึ่งเป็นเพศเดียวกันกับตน ไม่เคยมีแฟนเพศหญิง ไม่เคยคบแฟนเพศเดียวกัน เคย มีประการณ์ทางเพศสัมพันธ์กับชายด้วยกัน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

2.1 ตัวผู้วิจัย

การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการวิจัยที่มีผู้วิจัยเป็นเครื่องมือสำคัญในการวิจัย เนื่องจากผู้วิจัยต้องดำเนินการเก็บข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลข้อมูลด้วยตนเอง โดยตัวผู้วิจัยจะต้องเป็นผู้สังเกต จดบันทึกข้อมูล และเก็บข้อมูลผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งต้องใช้ความรู้และทักษะพิเศษบางประการ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะ และวิเคราะห์ข้อมูล(ถอดความการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ) ที่ได้จากการบันทึกเสียงการสนทนาด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้มีการเตรียมความพร้อมก่อนการลงภาคสนาม (การสัมภาษณ์)

เพื่อให้การวิจัยเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตัวผู้วิจัยจึงมีความจำเป็นต้องเตรียมตัว ค้นคว้าด้วยการศึกษาเอกสาร วรรณกรรมที่มีใกล้เคียงและเกี่ยวข้องเพื่อเป็นประโยชน์ ในการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่จะสามารถอธิบายหรือเชื่อมโยงกับประสบการณ์การของผู้ให้ข้อมูลหลัก เพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำความเข้าใจกับปรากฏการณ์ที่จะทำการศึกษา รวมทั้งการศึกษารูปแบบการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยเฉพาะแบบปรากฏการณ์วิทยา(Phenomenology) และทักษะต่าง ๆ ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ตามชุดวิชาการวิจัยทางการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ที่ผู้วิจัยได้ลงทะเบียนเรียนมาแล้ว อีกทั้งได้มีการปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญในการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ถูกต้องตามกระบวนการศึกษาของระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ

2.2 แนวคำถามสัมภาษณ์

เป็นแนวคำถามตามแนวคิดการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาในการสัมภาษณ์ตามวัตถุประสงค์ในการวิจัย โดยเจาะลึกเรื่องกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ รูปแบบการใช้ชีวิตตลอดจนปัญหาที่เกิดขึ้นของวัยรุ่นชายรักชายจากการไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว เพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย หลังจากนั้นนำแนวคำถามปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบแนวคำถาม และจึงนำไปใช้ทดลองสัมภาษณ์กับผู้ที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับผู้ให้ข้อมูลที่กำหนดไว้ 2 ราย โดยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักนั้น ผู้วิจัยได้ใช้แนวทางการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง มีแนวคำถามที่ผู้วิจัยตั้งไว้เพื่อเป็นแนวในการสัมภาษณ์ ซึ่งมีแนวคำถามที่เตรียมไว้คร่าว ๆ ดังนี้

A ขอให้นักเรียนช่วยแนะนำตัวเอง และเล่าเกี่ยวกับครอบครัวพอให้เข้าใจ

- B ขอให้นักเรียนช่วยเล่าประสบการณ์การเป็นชายรักชายให้ฟัง ตั้งแต่การเริ่มเข้าสู่กระบวนการเป็นชายรักชาย ชัดเจนกับตนเองเมื่อไหร่ และเคยมีแฟนเป็นเพศเดียวกันไหม
- C ครอบครัวยังคงเพื่อน มีใครมีใครที่รับรู้ หรือสนับสนุน หรือคัดค้านกับการที่เราเป็นชายรักชายบ้างหรือไม่ อย่างไร
- D ขอให้นักเรียนช่วยเล่าประสบการณ์ทางเพศของชายรักชาย ให้ฟัง
- E ขอให้นักเรียนช่วยเล่าเกี่ยวกับการเผชิญปัญหาของการเป็นชายรักชาย
- F ขอให้นักศึกษาช่วยอธิบายนิยามของคำว่าชายรักชาย

2.3 เครื่องบันทึกเสียง

ใช้ในการบันทึกเสียงขณะทำการสัมภาษณ์จากเทปบันทึกการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องสมบูรณ์และตรวจสอบได้

2.3.1 แบบบันทึกข้อมูลภาคสนาม

ผู้วิจัยได้ใช้แบบบันทึกข้อมูลในสนาม โดยได้จัดเตรียมแบบบันทึกไว้ล่วงหน้าเพื่อจดบันทึกข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้การจดบันทึกอย่างละเอียดเพื่อความครบถ้วนของข้อมูล ควบคู่ไปกับการถอดความการสัมภาษณ์จากเทปบันทึกการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (verbatim) ออกมาเป็นบทสนทนาที่เป็นตัวอักษร (transcript) ด้วยตนเอง

2.3.2 การเตรียมความพร้อมในการวิจัยเชิงคุณภาพ

การเตรียมความพร้อมในการวิจัยเชิงคุณภาพถือเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการวิจัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการเตรียมความพร้อมในการวิจัยก่อนลงมือเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้งานวิจัยเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพถูกต้องตามระเบียบวิธีการวิจัย และได้ผลการวิจัยที่มีความเชื่อถือได้โดยแบ่งเป็นการเตรียมตนเองก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล และการเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) การเตรียมความพร้อมด้านความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเพศวิถีของชายรักชาย รวมถึงการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตน หรืองานวิจัยที่เกี่ยวกับชายรักชาย และศึกษาทำความเข้าใจเพิ่มเติมเกี่ยวกับกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ การดำเนินชีวิตและสภาพปัญหาของชายรักชาย เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแนวคำถามในการสัมภาษณ์ (Interview out process) เพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย อีกทั้งเป็นแนวทางในการวิจัยให้เป็นไปอย่างถูกต้องตามระเบียบวิธีการวิจัย

2) การเตรียมความพร้อมด้านระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาวิทยานิพนธ์ 1 และ 2 และได้ฝึกการวิจัยภาคสนามจำนวน 1 ครั้ง ใน

รายวิชาการวิจัยการแนะแนวและการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยา รวมทั้งทบทวนเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยแบบการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อเป็น พื้นฐานในการดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพในการศึกษาครั้งนี้ นอกจากนี้ยังได้มีการปรึกษากับผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพอย่างใกล้ชิด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง โดยมีการเตรียม แนวคำถามเบื้องต้นไว้ล่วงหน้า ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมของ สถานการณ์ในขณะนั้น และบันทึกเสียงสัมภาษณ์ด้วยเครื่องบันทึกเสียง โดยผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ให้ ข้อมูลหลัก เป็นจำนวน 12 ราย แต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 30 – 60 นาที จนกระทั่งข้อมูลที่ได้ครบ (ข้อมูลที่ได้อิ่มตัว)

3.1 ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 4 เดือน คือตั้งแต่ 6 มกราคม พ.ศ. 2558 จนถึง 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558 โดยทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักคนละ 1 – 2 ครั้ง ใช้เวลา ในการสัมภาษณ์แต่ละครั้งประมาณ 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง 15 นาที

ตารางที่ 3.2 วันที่สัมภาษณ์ และระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย

ผู้ให้ข้อมูล	วันที่สัมภาษณ์	ระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์
โบไม้ม	6 ม.ค. 58	34 นาที
	30 ม.ค. 58	30 นาที
ดวงจันทร์	6 ม.ค. 58	30 นาที
	30 ม.ค. 58	1 ชั่วโมง 15 นาที
นาย กอ	20 ม.ค. 58	45 นาที
พระอาทิตย์	30 ม.ค. 58	32 นาที
ก้อนเมฆ	30 ม.ค. 58	39 นาที
ผอม	30 ม.ค. 58	30 นาที
ก้อนหิน	11 ก.พ. 58	53 นาที
สายลม	18 ก.พ. 58	48 นาที
ยูนิคอร์น	26 ก.พ. 58	1 ชั่วโมง 5 นาที

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางของการวิจัยเชิงคุณภาพ กล่าวคือ

4.1 ผู้วิจัยทำการถอดความการสัมภาษณ์จากเทปบันทึกการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (verbatim) ออกมาเป็นบทสนทนาที่เป็นตัวอักษร (transcript) ด้วยตนเอง โดยบันทึกลงในแบบถอดความการสัมภาษณ์ จากนั้นตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล โดยการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้ไปพร้อมกับการฟังเทปบันทึกการสัมภาษณ์ซ้ำ

4.2 ผู้วิจัยทำการอ่านเนื้อหาจากบทสัมภาษณ์เพื่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่ได้รับจากผู้ให้ข้อมูล พยายามสังเกตแยกแยะความหมายของคำบรรยายทุกตอน หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงเริ่มถอดข้อความ (Coding) จากบทสัมภาษณ์โดยใช้ชื่อนามสมมติของผู้ให้ข้อมูลหลัก

4.3 ข้อความที่ได้จากขั้นตอนที่ 2 มารวบรวมสร้างเป็นประเด็นต่าง ๆ คือ ประเด็นหลัก (theme) ประเด็นย่อย (subtheme) หมวดหมู่ (category) และหมวดหมู่ย่อย (subcategory) โดยอาศัยการพิจารณาคำต่างๆที่ได้ถอดรหัสว่าคำเหล่านั้นแสดงถึงเรื่องอะไรเป็นประเภทอะไร จากนั้นผู้วิจัยได้ถอดข้อความในเชิงตีความ (interpretative coding) ซึ่งนำข้อมูลจากการถอดข้อความในขั้นก่อนหน้าทั้งสองส่วนมาเชื่อมโยงกัน

4.4 ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาข้อมูลที่ถอดข้อความแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ซึ่งเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพทำการตรวจสอบ

การตรวจสอบข้อมูลและความน่าเชื่อถือ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการวิจัย เพื่อให้สามารถตรวจสอบข้อมูลและความน่าเชื่อถือได้ ดังนี้

1. ผู้วิจัยตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูล โดยการถอดเทปบันทึกคำสัมภาษณ์ทั้งหมดแบบคำต่อคำ (verbatim) ออกมาเป็นบทสนทนาที่เป็นตัวอักษร (transcript) และได้ทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลอีกครั้งโดยการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากการถอดเทปไปพร้อมกับการฟังเทปบันทึกการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนและถูกต้องมากที่สุด

2. ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาข้อมูลที่ถอดข้อความแล้วไปขอรับการปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ซึ่งเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ทำการตรวจสอบการวิเคราะห์ข้อมูล

3. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ไปขอให้ผู้ให้ข้อมูลตรวจสอบผลการวิจัยอีกครั้งเพื่อให้เกิดความถูกต้องของข้อมูลมากยิ่งขึ้น

4. ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลที่ละเอียด ครอบคลุมวัตถุประสงค์ และครบถ้วนในทุกขั้นตอนของระเบียบวิธีการวิจัยทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลได้ และมีการตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

5. หลังจากพบอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว ผู้วิจัยดำเนินการแก้ไขวิจัยอย่างเป็นระบบ แยกเป็นประเด็นหลัก (theme) ประเด็นย่อย (subtheme) หมวดหมู่ (category) และหมวดหมู่ย่อย (subcategory) โดยอาศัยการพิจารณาคำต่างๆ ที่ได้ถอดข้อความว่าคำเหล่านั้นแสดงถึงเรื่องอะไรเป็นประเภทอะไร จากนั้นผู้วิจัยได้ถอดข้อความในเชิงตีความ (interpretative coding) ซึ่งนำข้อมูลจากการถอดข้อความในขั้นก่อนหน้าทั้งสองส่วนมาเชื่อมโยงกัน

6. ผู้วิจัยไม่นำผลจากการสัมภาษณ์ไปอ้างอิงสู่สภาพการณ์อื่น (Transferability) ทว่าจะใช้อ้างอิงได้ในกรณีที่อธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในกลุ่มเฉพาะที่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างการศึกษาวิจัยนี้เท่านั้น

จรรยาบรรณในการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงจริยธรรมและจรรยาบรรณในการวิจัยและดำเนินการดังนี้
2. แจ้งวัตถุประสงค์การวิจัยและสอบถามความสมัครใจ ขอคำยินยอมจากผู้ให้ข้อมูลหลัก และผู้วิจัยต้องปกปิดข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นความลับ และปกป้องความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลหลัก
3. ให้โอกาสในการที่ผู้ให้ข้อมูลหลักจะหยุดการสัมภาษณ์หรือถอนตัวได้ตลอดเวลา โดยการแจ้งให้ผู้ให้ข้อมูลหลักทราบล่วงหน้า
4. ผู้วิจัยขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลหลักในการบันทึกเสียงการสนทนา

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. ผลการวิจัยที่ได้ครั้งนี้เป็นประสบการณ์ของนักเรียนที่รักเพศเดียวกัน กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนชายล้วน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2557 เท่านั้น ข้อมูลที่ได้ไม่ครอบคลุมไปยังนักเรียนในภาพรวมทั้งหมด
2. ด้วยผู้ให้ข้อมูลหลักยังเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นรวมไปถึงข้อมูลเพศวิถีของวัยรุ่นชายรักชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อาจจะมีมากมายนัก รวมทั้งการสรุปเรื่องราวบทเรียนชีวิตที่ได้รับของนักเรียนอาจจะไม่ลึกซึ้งมากนักด้วยข้อจำกัดทางวุฒิภาวะของนักเรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีข้อค้นพบเพศวิถีของนักเรียนวัยรุ่นชายรักชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษาชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัวได้ 4 ประเด็นดังนี้

1. การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นมัธยมปลาย

1.1 การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง

1.1.1 การรับรู้ตนเองเกี่ยวกับการชอบเพศเดียวกัน

- 1) รับรู้ว่าตนเองชอบเพศชายตั้งแต่อนุบาล ไม่สนใจเด็กผู้หญิง และอยากเลียนแบบพฤติกรรมตัวละครทางโทรทัศน์
- 2) รับรู้ว่าตนเองชอบเพศชายตอนเรียนชั้นประถม, ชั้นมัธยมต้น, ชั้นมัธยมปลาย เพราะพบว่าตนเองรู้สึกพิเศษเวลาได้เล่นกับเพื่อนผู้ชาย

1.1.2 ความชัดเจนในการรับรู้ตนเองว่าการชอบเพศเดียวกัน

- 1) ชัดเจนในการรับรู้ตนเองว่าการชอบเพศเดียวกันตอนเรียนชั้นมัธยมต้น. ชั้นมัธยมปลาย
- (1) ชอบเพื่อนสนิทของตนเองหลังจากที่อกหักจากเพศตรงข้าม (อกหักจากเพศหญิง)
- (2) มีความรู้สึกพิเศษกับเพื่อนผู้ชาย ซึ่งความรู้สึกนี้ไม่เคยเกิดกับเพื่อนผู้หญิงเลย
- (3) มีความต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน

1.2 สาเหตุที่ส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่น

1.2.1 สาเหตุที่มาจากสภาพแวดล้อม

- 1) สภาพแวดล้อมของครอบครัว
- (1) ลักษณะการเลี้ยงดูในวัยเด็ก
- ก. เลี้ยงดูด้วยความทะนุถนอมคล้ายเด็กผู้หญิง

- ข. ให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิงมากกว่าเล่นกับเด็กผู้ชาย
- ค. ไม่ให้ลูกเล่นกับเพื่อนที่เป็นตุ๊ก
- ง. ไม่ค่อยให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิง
- จ. เลี้ยงดูลูกโดยมีแม่เป็นต้นแบบ

(2) ความใกล้ชิดกับบุคคลในครอบครัว

สนิทกับแม่เนื่องจากไม่ค่อยได้อยู่กับพ่อ / ไม่ได้อยู่กับครอบครัวที่สมบูรณ์ และแม่เป็นผู้เลี้ยงดูใกล้ชิดลูกมากกว่าพ่อ ลูกจึงรู้สึกสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ

2) สภาพแวดล้อมกลุ่มเพื่อน

(1) รูปแบบการเลือกคบเพื่อน หรือสังคม

- ก. มีเพื่อนผู้ชาย แต่สนิทกับเพื่อนผู้หญิงง่ายกว่า
- ข. มีแต่เพื่อนเพศชาย ไม่เคยเล่นกับเพื่อนผู้หญิง

(2) ได้รับการเสริมแรงทางบวก (สนับสนุนให้เป็น) จากกลุ่มเพื่อน หรือ

สังคม

- ก. การขยงจากเพื่อน
- ข. การให้คำปรึกษาในลักษณะการเสริมแรงทางบวก
- ค. การให้การสนับสนุน / การคัดค้าน

1.2.2 สาเหตุเกิดจากจิตใจ และความคิด

- 1) ผิดหวังจากผู้หญิง
- 2) ความหวั่นไหวของจิตใจ

- (1) อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีผู้หญิง แต่รู้สึกพิเศษกับเพื่อนเพศชาย
- (2) ย้ายมาเรียน โรงเรียนชายล้วน แล้วรู้สึกพิเศษกับเพื่อนเพศชาย
- (3) มุมมองและทัศนคติ

1.2.3 สาเหตุจากการให้ความรู้ของครอบครัวต่อวัยรุ่นชายรักชาย

1.3 การหาความรู้ ข้อมูลต่าง ๆ

2. รูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชาย (เพศวิถีของชายรักชาย)

2.1 การก่อตัวของสัมพันธ์ภาพ

- 2.1.1 การสร้างความสัมพันธ์เพื่อความรัก
- 2.1.2 การสร้างความสัมพันธ์เพื่อความใคร่

2.2 การวางตัวที่บ้าน

2.2.1 ปิดบังครอบครัว

2.2.2 การวางตัวเพื่อรักษาเพศสภาพในแบบที่ครอบครัวอยากเห็น

- 1) แสดงให้ครอบครัวเห็นว่า เป็นเพื่อนกัน
- 2) ตอบปฏิเสธเมื่อถูกคนในครอบครัวถาม
- 3) ไม่แสดงออกเพื่อรักษาเพศสภาพของตน

2.3 การวางตัวในสังคม

2.3.1 การปิดบังกับเพื่อน

- 1) แสดงออกว่าเป็นแค่เพื่อนกัน
- 2) วางตัวให้เป็นปกติกับเพื่อนที่ไม่สนิท
- 3) เลือกที่จะแสดงออก โดยพิจารณาจากสถานการณ์

2.3.2 การวางตัวกับเพื่อนที่ยอมรับ

2.4 เพศสัมพันธ์ระหว่างชายรักชาย

2.4.1 สถานที่ที่วัยรุ่นชายรักชายมีเพศสัมพันธ์

- 1) มีเพศสัมพันธ์ที่บ้านของตนเอง
- 2) ห้องน้ำในโรงเรียน
- 3) ใช้โรงแรมหรือรีสอร์ท

2.4.2 พฤติกรรมการป้องกันโรคจากการมีเพศสัมพันธ์ และสาเหตุ

1) ไม่ได้ป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์

- (1) ไม่ได้ตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์
- (2) ไม่กล้าซื้อถุงยางอนามัย
- (3) ตนเองไม่ใส่แต่ให้คนรักใส่

2) ป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์

2.4.3 ความรู้เกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ทางเพศสัมพันธ์ของชายรักชาย

2.4.4 อารมณ์และการแสดงออกทางพฤติกรรม ของวัยรุ่นชายรักชาย และกับแบ่ง

สถานะทางเพศ

- 1) สถานะทางเพศของวัยรุ่นชายรักชายไม่ได้ถูกกำหนดไว้อย่างตายตัว
- 2) คำเรียกขานสถานะทางเพศของวัยรุ่นชายรักชาย
 - (1) เมะ (เซเมะ) Seme (เกย์คิง)
 - (2) เคะ (อุเคะ) Uke (เกย์ควีน)

(3) เซะ (เสะ) Se (โปลีท)

2.4.5 ทักษะคติของวัยรุ่นชายรักชาย

- 1) ชายรักชายไม่ได้เป็นคู่รักที่มี sex หรือเปลี่ยนคู่ได้ง่าย
- 2) ชายที่รักเพศเดียวกัน ไม่ใช่สิ่งผิด
- 3) ต้องการให้สังคมยอมรับ
- 4) อยากให้ผู้อื่นที่เป็นวัยรุ่นชายรักชายก้าวข้ามปัญหาให้ได้ และทำเองให้ดี

2.4.6 ความรักความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคนรัก

- 1) ยังรักษาความรักความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคนรัก
- 2) มีปัญหากับคนรักจึงต้องยุติความสัมพันธ์ลง

3. สภาพปัญหาและการปรับตัวใน การใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชาย

3.1 ปัญหา และการแก้ไขปัญญาที่วัยรุ่นชายรักชายต้องเผชิญ

3.1.1 การรับรู้ตัวตนของตนเอง

- 1) สับสนในเพศสภาพและไม่เข้าใจตนเอง
- 2) แก้ไขปัญหา โดยการหาข้อมูลเพิ่มเติม / ปรึกษานุคคลที่มีประสบการณ์

ในแบบเดียวกัน / อยู่เฉย ๆ ปล่อยเวลาให้ผ่านไป

3.1.2 การยอมรับตนเอง

- 1) เกิดความกลัว มีความเครียด และมีความวิตกกังวล
- 2) แก้ไขปัญหาโดยการอยู่กับปัญหาจนเกิดการอึดตัว และเปิดใจให้กับ

ปัญหา หากดูขึ้นให้กับตนเอง

3.1.3 การปิดบังตนเอง

1) ปิดบังต่อครอบครัว

- (1) กลัวว่าครอบครัวจะรับไม่ได้ เกิดความวิตกกังวล กลัวครอบครัวจะ

รับรู้

- (2) แก้ไขปัญหา โดยการวางตัวให้เป็นปกติ ไม่แสดงออก ปฏิเสธเมื่อถูก

ซักถาม

2) ปิดบังต่อสังคม

- (1) ไม่ต้องการให้สังคมรับรู้ถึงเพศสภาพของตนเอง กลัวว่าสังคมจะรับ

ไม่ได้

(2) แก้ไขปัญหา โดยการยอมรับกับสังคมไปโดยตรง

3.1.4 การผิดหวังจากคนรัก

1) ยุติความสัมพันธ์กับคนรักเพราะแรงกดดันจากสังคม และเป้าหมายในการใช้ชีวิตต่างกัน

2) แก้ไขปัญหาโดย ทำใจยอมรับกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ไม่ก้าวถอยคนรักร

3.2 การปรับตัวเพื่อรักษาสมดุลในตนเอง ระวังเรื่องการวางตัว และการแสดงออกต่อสังคม

4. บทเรียนของการเป็นชายรักชาย

4.1 ข้อคิดในการดำเนินชีวิต

4.1.1 ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด

4.1.2 รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง

4.1.3 รู้จักวางตัวให้เหมาะสม

4.1.4 ทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ

4.1.5 เชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเองเลือกแล้ว

4.2 มุมมองของการมีชีวิตอยู่

4.2.1 มุมมองเพื่อให้ดำเนินชีวิตในสังคม

1) ใช้ชีวิตได้ดีกว่าที่สังคมตัดสิน

2) ให้สังคมเชื่อถือศรัทธามากกว่าการมองเรื่องชายรักชาย

3) ชายรักชายไม่ทำให้ใครเดือดร้อน

4) แม้เป็นเกย์ก็สามารถแต่งงานมีครอบครัวได้

4.2.2 มุมมองในการดำเนินชีวิตที่มีให้ตนเอง

1) หาความฝัน

2) พิสูจน์ตนเอง

3) คิดบวกกับตนเอง

4.3 ทำฝันให้เป็นจริง

4.3.1 สร้างความภาคภูมิใจ

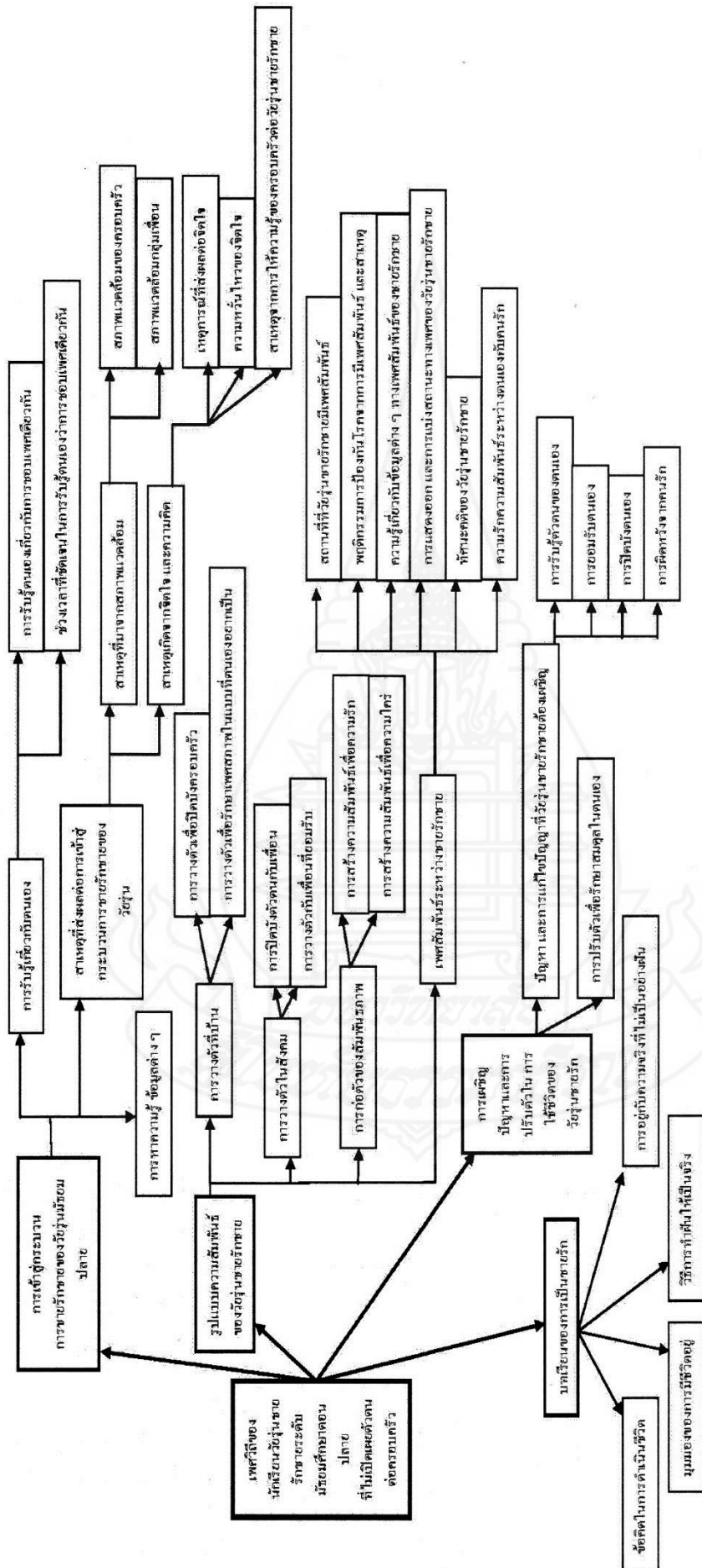
4.3.2 ความกตัญญู

4.4 การอยู่กับความจริงที่ไม่เป็นอย่างฝัน

4.4.1 การให้กำลังใจตนเอง

4.4.2 ทำหน้าที่ของตน

ภาพที่ 4.1 พฤติกรรมวัยรุ่นชายรักร่วมเพศในวัยมัธยมศึกษาตอนปลายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว

1. การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นมัธยมปลาย

จากคำถามในการวิจัยที่ผู้วิจัยได้ใช้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักทำให้ทราบว่า การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายนั้นสามารถจำแนกได้ดังนี้ 1) การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง 2) สาเหตุที่ส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

1.1 การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง

เป็นการอธิบายถึงช่วงเวลาแรกของการรับรู้เกี่ยวกับตนเองของผู้ให้ข้อมูลหลักว่าตนเองชอบเพศชายหรือเพศหญิง อีกทั้งผู้ให้ข้อมูลหลักเริ่มรู้ได้อย่างไรว่าตนเองนั้นเริ่มชอบเพศเดียวกันกับตน (รักเพศชาย) และเป็นการอธิบายถึงเวลาที่ผู้ให้ข้อมูลหลักนั้นสามารถรู้เกี่ยวกับตนเองอย่างชัดเจนว่ารักเพศเดียวกันกับตน โดยจำแนกได้ดังนี้

1.1.1 การรับรู้ตนเองเกี่ยวกับการชอบเพศเดียวกัน

คือ การที่ผู้ให้ข้อมูลหลักสามารถสังเกต และเริ่มค้นพบว่าตนเองชอบเพศชาย ซึ่งเป็นเพศเดียวกับตนเอง ซึ่งสามารถจำแนกช่วงเวลาได้ดังนี้ 1) รับรู้ว่าตนเองชอบเพศชายตั้งแต่อนุบาล โดยสังเกตเห็นว่าตนเองไม่เคยชอบและไม่เคยสนใจในตัวผู้หญิงเลย 2) รับรู้ว่าตนเองชอบเพศชายตอนเรียนอยู่ชั้นประถม โดยสังเกตเห็นว่าตนเองมักจะเกิดความรู้สึกพิศมัยกับเพื่อนผู้ชายที่มาเล่นด้วยกันเสมอ 3) รับรู้ว่าตนเองชอบเพศชายตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น โดยสังเกตเห็นว่าตนเองรู้สึกดีกับเพื่อนเพศชายที่เข้ามาสนิทกับตนเอง 4) รับรู้ว่าตนเองชอบเพศชายตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย โดยสังเกตเห็นว่าตนเองเริ่มเกิดความหวั่นไหวกับเพศชายที่เพื่อนจับคู่ให้ ดังข้อมูลต่อไปนี้

1) รับรู้ว่าตนเองชอบเพศชายตั้งแต่อนุบาล เพราะรับว่าได้ว่าตนเองไม่สนใจเด็กผู้หญิงเลย และเลียนแบบพฤติกรรมของตัวละครในโทรทัศน์

ผู้ให้ข้อมูลหลักสามารถจดจำได้ว่า ตนเองเริ่มรับรู้ได้ว่าเป็นชายรักชาย ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ระดับอนุบาล โดยสาเหตุที่ทำให้ได้รับรู้เกี่ยวกับตนเองเป็นเพราะว่า 1) สังเกตเห็นว่าตนเองนั้นไม่เคยที่จะสนใจเด็กผู้หญิงเลย อีกทั้งยังไม่เคยรู้สึกชอบผู้หญิงมาตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นอนุบาลแล้ว 2) จากข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลหลักอีกท่านซึ่งพบว่าตนเองชอบเพศชายเนื่องด้วยการได้ชมละคร โทรทัศน์และเกิดความรู้สึกว่าอยากเป็นเหมือนตัวละครในเรื่องนั้น ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เชื่อไหมครับ ผมนะรู้ตัวตั้งแต่จำความได้ก็รู้แล้ว, ก็ตั้งแต่ต้นเลยอะ ก็ไม่รู้อะแบบว่าเป็นไปแล้ว, ID01 ไม่เคยชอบผู้หญิงเลยนะ รู้มาตั้งแต่เด็กแล้ว อนุบาลก็รู้แล้ว ตอน

ประถมนก็ชอบวิ่งไปกอดเพื่อนที่เป็นผู้ชาย ชอบเพื่อนที่อยู่คนละห้องมาตั้งแต่ตอนนั้นแล้วนะ ไม่เคยรู้สึกชอบผู้หญิงเลย ก็ไม่รู้ว่าทำไม แต่ไม่ชอบอะ”...(ID01)

“ผมเริ่มรู้ตัวเองตอนอนุบาลเลยนะ ไปคุุละครเข้า ตอนนั้นมีเรื่องตะเกียงวิเศษ ผมอยากเป็นจินนี่ที่อยู่ในตะเกียง มันไม่มีจู้ พอคุณแล้วเลยอยากเป็นแบบนั้น แล้วก็ชอบดูวัยวะเพศตัวเองด้วย ของเพื่อนด้วย แต่เป็นแค่เฉพาะเพื่อนผู้ชายนะ รู้สึกว่ามันดูพิเศษกว่าของผู้หญิงครับ”...(ID09)

2) รับรู้ว่าคุณชอบเพศชายตอนเรียนชั้นประถม มัธยมต้น และมัธยมปลาย เนื่องด้วยรู้สึกพิเศษกับเพื่อนเพศเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลหลักสามารถจดจำได้ว่า ตนเองเริ่มรับรู้ได้ว่าเป็นชายรักชาย ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ระดับประถมศึกษา โดยสังเกตเห็นว่าตนเองมักจะเกิดความรู้สึกพิเศษ และแอบดีใจที่เพื่อนเข้ามาเล่นด้วย ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ผมรู้ตัวเองว่าชอบผู้ชายด้วยกันตั้งแต่ เอ่อ ...ป.5 ครับ เริ่มแรกถ้าถามว่าเราชอบผู้หญิงไหม เราก็ชอบนะ แต่ว่าบางทีเราก็รู้สึกแปลก ๆ กับเพื่อนผู้ชาย เวลาที่เขาเข้ามาเล่นกันกับเรา เราก็แอบดีใจ แอบรู้สึกดี แต่ก็เคยมีชอบ ๆ ผู้หญิงนะ แต่ก็รู้สึกดีกับผู้ชายด้วยเหมือนกัน บางทีก็รู้สึกดีกับผู้ชายมากกว่ารู้สึกดีกับผู้หญิงด้วย”...(ID02)

“ผมก็ไม่แน่ใจว่ารู้ตัวเองว่าเริ่มชอบผู้ชายตอนไหนนะ เพราะตอนนั้นผมเริ่มสับสนในตัวเองนะ แบบเริ่มชอบผู้หญิง แต่ก็ชอบผู้ชายด้วย น่าจะตอน ป.6 ที่เริ่มอะครับ ที่เป็นผมรู้สึกสนใจผู้หญิง แต่ว่าก็รู้สึกชอบผู้ชายที่เข้ามาสนิทด้วย ตอนนั้นไม่ค่อยแน่ใจว่าตัวเองเป็นรีเปลา แต่พอมาอยู่ที่โรงเรียนนี้เลยรู้ว่าเราน่าจะเป็นแล้วแหละ”...(ID08)

ผู้ให้ข้อมูลหลักสามารถเริ่มรับรู้ได้ว่าเป็นชายรักชายขณะที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมต้น โดยผู้ให้ข้อมูลหลักสังเกตเห็นว่าตนเองรู้สึกดีกับเพื่อนเพศชายที่เข้ามาสนิทกับตนเอง จนเริ่มเกิดความรู้สึกพิเศษขึ้นในใจ ดังบทสัมภาษณ์ที่ได้ดังนี้

“ผมเริ่มรู้สึกว่าชอบเพศชาย ตอนไหน น่าจะเป็นช่วงที่เรียน โรงเรียนเก่าครับที่ผมเริ่มรู้ตัวเอง ตอนนั้นอยู่ ม.2 นะ ผมเหงา ๆ แล้วก็ก็มีเพื่อนเขามาสนิทกับผม เขาทำให้ผมรู้สึกดีที่มีเขาอยู่ใกล้ ๆ ถึงตอนนั้นยังเด็ก แต่ผมก็รู้แล้วแหละ ว่าเราชอบเพื่อนคนนี้นั้นเลยเป็นจุดเริ่มต้นที่ผมรู้ว่าชอบผู้ชายครับ”...(ID07)

ผู้ให้ข้อมูลหลักสามารถเริ่มรับรู้ได้ว่าเป็นชายรักชายขณะที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมปลาย โดยผู้ให้ข้อมูลหลักนามสมมติว่า ID03 สังเกตเห็นว่าตนเองเริ่มเกิดความหวั่นไหวกับเพศชายที่เพื่อนจับคู่ให้ ส่วนผู้ให้ข้อมูลหลักอีกท่านนามสมมติว่า ID04 ค้นพบว่าตนเองเริ่มรู้สึก

ดีกับเพศชายเนื่องด้วยเห็นเพื่อน ๆ ในกลุ่มที่เป็นชายรักชายไม่ได้แสดงพฤติกรรมอะไรที่เป็นสิ่งเสียหาย ทำให้ตนเองคิดว่าการคบเพศชายเป็นคนรู้ใจไม่ใช่สิ่งผิดอะไร ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ผมเริ่มรู้ตัวตอนประมาณ ม.4 ครับ แต่ตอน ม. ต้น ผมเคยมีเพื่อนเป็นเกย์ ผมรู้สึกขายหน้า ไม่อยากอยู่ใกล้ ๆ แต่พอขึ้นมัธยมปลาย เพื่อนพวกนั้นก็กลับชอบๆ ให้ผมชอบ คนนั้นคนนั้นก็รับ แรก ๆ ก็ไม่รู้ตัว แต่พอเพื่อนยุบๆ ก็เริ่มรู้สึกพิเศษกับผู้ชาย เวลาที่คุยกัน เวลาที่ได้ช่วยกันทำกิจกรรม ผมรู้สึกดีนะ”...(ID03)

“ตอน ม.ต้น ผมมีเพื่อนที่เป็นตุ๊ด แต่ตอนนั้นผมก็ไม่ได้รู้สึกอะไร เลย ๆ แต่แค่ไม่ได้รังเกียจอะไรเพื่อนคือคุยกัน ไม่ครับ แต่พอเริ่มขึ้นมัธยมปลายมา ก็เริ่มรู้ครับ แบบผมมีเพื่อนเป็นเกย์กันเยอะ ห้องผมนี้มีหลายคนเลย แต่คนพวกนี้นี่นิสัยดีใจ เรียนเก่งด้วย อีกอย่างก็ไม่ได้ทำอะไรเสียหายใช้ปะ เป็นเกย์ไม่ได้ฆ่าใครตาย เพื่อนสนิทผมเป็นกันหมดเลย ผมเลยเริ่มตาม ๆ เขาไป พอมีผู้ชายเข้ามาคุยด้วยก็คุยนะ มีคนมาจีบก็คุยครับ เริ่มเป็นแบบนี้ ตอน ม.4 ครับ”...(ID04)

1.1.2 ความชัดเจนในการรับรู้ตนเองว่าการชอบเพศเดียวกัน

จากช่วงเวลาที่ผู้ให้ข้อมูลหลักเริ่มรับรู้ว่าตนเองเป็นชายรักชาย จนมาถึงช่วงเวลาที่มีความชัดเจนในการรับรู้เกี่ยวกับตัวตน ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่าผู้ให้ข้อมูลหลักเกิดความชัดเจนกับตนเองในช่วง 1) มัธยมต้น 2) มัธยมปลาย ซึ่งการที่ผู้ให้ข้อมูลหลักจะเกิดความชัดเจนกับตนเองได้นั้น เขาต้องสามารถระบุสาเหตุที่ทำให้เกิดความชัดเจนในตนเองได้ เช่น เกิดความชัดเจนในตนเองเนื่องจากแอบชอบเพื่อนตนเอง หรืออยากคบหากับเพศเดียวกัน ดังบทสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหลัก

1) มีความชัดเจนในการรับรู้ตนเองว่าการชอบเพศเดียวกันตอนเรียนชั้นมัธยมต้น และปลาย เนื่องจากมีความรู้สึกพิเศษที่มีต่อเพื่อนเพศเดียวกันกับตน และอยากคบหาเป็นแฟน อีกทั้งการออกห่างจากเพศหญิงทำให้คบกับเพศเดียวกัน และอยากลองมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน

เริ่มแรกที่ผู้ให้ข้อมูลหลักเริ่มรับรู้เกี่ยวกับตนเองว่าเป็นชายรักชาย เขาก็เฝ้าสังเกตตนเองเรื่อยมาจนกระทั่งแน่ใจว่าตนเองรักเพศเดียวกันตนเองแน่นอน แม้ว่ายังศึกษาอยู่แต่มัธยมต้นก็ตาม ซึ่งสิ่งที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักเกิดความมั่นใจมาจากการที่เขาค้นพบว่า 1) เขาชอบเพื่อนตนเองอย่างที่ไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับใครแม้แต่เพศตรงข้าม 2) เขามีความต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

(1) ชอบเพื่อนตนเองอย่างที่ไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับใครแม้แต่เพศตรงข้าม

บทสัมภาษณ์ที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลหลักเกิดความรู้สึกพิเศษกับเพื่อนที่เป็นเพศเดียวกับตน (เพศชาย)

“ชัดเจนจริง ๆ ตอนเรียนอยู่ ม.1 ที่เรารู้ว่าเราชอบเพศเดียวกัน ผมทราบของตัวเองชอบผู้ชาย เพราะตอนผมเรียน ม.1 ผมได้เป็นเพื่อนกับเขาคนนั้น คนที่ผมที่เราย้ายห้องเรียนไปเจอกับเขาเข้าครับ ผมรู้สึกดีกับเขา รู้สึกพิเศษ บอกไม่ถูกเลย แต่ผมแน่ใจว่าผมชอบเขา นะครับ เพราะผมไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับผู้หญิงคนไหนเลยครับ”...(ID08)

“ที่ชัดเจนจริง ๆ นะ ผมว่าก็ต้องเป็นตอนอยู่ ม. 3 นี้แหละ, เอาชัดเจนเลยนะก็ มาจากเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งก็คือ ผมรู้สึกว่าชอบเพื่อนตัวเองครับ อะ, แล้วที่นี้พอแอบชอบเพื่อนก็เลยได้ทำให้ตัวเองได้รู้ว่าไม่ชอบผู้หญิงนะ ที่สำคัญที่ผ่านมา ไม่เคยสนใจผู้หญิงอยู่ แล้วด้วยใจ พอมาเจอแบบนี้เลยรู้สึกดีเลย ผมชอบผู้ชายซัวร์ ๆ”...(ID01)

2) มีความต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน

บทสัมภาษณ์ที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลหลักมีความต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกับตน (เพศชาย)

“ก็ตอน ม.1 ผมได้เรียนรู้อันนี้เองครับ ความจริงผมก็รู้สึกชอบ ๆ ผู้ชายมาตั้งแต่ประถมนั่น แต่ชัดเจนเลยก็ตอนนั้นครับ สาเหตุที่ทำให้ชัดเจนก็เพราะผมอยากมีอะไรกับผู้ชาย เป็นผู้ชายที่เรียนที่เดียวกันครับ ผมชอบกลิ่นตัวเขา เวลาอยู่ใกล้ ๆ มันรู้สึกหอมครับ ชอบดมครับ (หัวเราะ) เวลาได้กลิ่นตัวเขา ผมรู้สึกอยากดมมากขึ้น อยากลองมีอะไรกับเขาครับ กับเพื่อนผู้ชายคนนั้น เหมือนคนโรคจิตเลยนะ แต่ผมรู้สึกแบบนี้จริง ๆ แต่ผมไม่ได้รักเขานะ ผมแต่อยากมีอะไรกับเขา”...(ID09)

หลังจากที่ผู้ให้ข้อมูลหลักเริ่มรับรู้เกี่ยวกับตนเองว่าเป็นชายรักชาย เขาก็สังเกตตนเองจนกระทั่ง เขาพบสิ่งทำให้เกิดความชัดเจนในตนเองว่าตนเองรักเพศเดียวกันตนเองแน่นอน ซึ่งสิ่งที่เขาค้นพบได้แก่ 1) ชอบเพื่อนสนิทของตนเองหลังจากที่ออกห่างจากเพศตรงข้าม (ออกห่างจากเพศหญิง) 2) มีความรู้สึกพิเศษกับเพื่อนผู้ชาย ซึ่งความรู้สึกนี้ไม่เคยเกิดกับเพื่อนผู้หญิงเลย ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

(1) ชอบเพื่อนสนิทของตนเองหลังจากที่ออกห่างจากเพศตรงข้าม (ออกห่างจากเพศหญิง)

บทสัมภาษณ์ที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลหลักชอบเพื่อนสนิทของตนเองหลังจากที่ออกห่างจากเพศตรงข้าม (ออกห่างจากเพศหญิง)

“ชัดเจนหรือครับ ผมซัวร์ ๆ เลยก็ตอน ม.4 ครับ ตอนนั้นออกห่างจากผู้หญิงคนหนึ่งมา แล้วก็มีเพื่อนที่เป็นเพื่อนกันอยู่แล้วครับ แต่ว่าเขามาสนิทกับเรามากขึ้นเรื่อย ๆ เราก็รู้สึกดี เพื่อนบางคนก็สังเกตเห็น ก็ถาม ผมเลยว่าผมชอบเขา เพื่อนผมที่เป็นผู้ชาย ตอนนั้นก็อยู่

ม.4 พอดีเลยครับ แล้วมันชัดเจนมาก เพราะหลังจากนั้น ผมไม่เคยรู้สึกพิเศษกับผู้หญิงอีกเลย เลย ๆ กับผู้หญิงไปเลย”...(ID02)

(2) มีความรู้สึกพิเศษกับเพื่อนผู้ชาย ซึ่งความรู้สึกนี้ไม่เคยเกิดกับเพื่อนผู้หญิงเลย

บทสัมภาษณ์ที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลหลักมีความรู้สึกพิเศษกับเพื่อนผู้ชายที่เข้ามาคุย เล่น กับตน ซึ่งความรู้สึกนี้ไม่เคยเกิดกับเพื่อนผู้หญิงเลย

“ซัวร์ ๆ ผมก็ ม.4 ผมรู้ตัวเองเพราะเราไม่สนใจเพื่อนผู้หญิงเลย แต่ก่อนนั้นผมสงสัยตัวเอง และเคยชอบเพื่อนผู้ชายด้วยกันตอน ม. ต้น แต่ตอน ม.4 ผมแน่ใจเลย เพราะผมไม่สนใจผู้หญิงเลย มีเพื่อนผู้หญิงเข้ามาคุย ผมไม่รู้สึกละ ไรเลย แต่ผมรู้สึกดีกับเพื่อนผู้ชายที่เข้ามาคุยกับผมครับ คือมันพิเศษกว่าผู้หญิง”...(ID07)

“ม.5 ครับที่ผมรู้สึกว่าผมชอบเพศเดียวกัน ผมแน่ใจได้เพราะว่าตอนที่ผมได้คุยกับเพื่อนผู้ชายที่เป็นแล้วผมบอกได้เลยว่าผมรู้สึกดีครับ มันเลยชัดเจนนะสำหรับตัวผมนะ แล้วความรู้สึกนี้ไม่เคยเกิดกับผู้หญิงด้วยครับ เกิดแค่กับผู้ชาย แล้วคุยกับผู้ชาย มันสนุกครับ มันพิเศษดี จริง ๆ ผมว่าผู้ชายชอบผู้ชายไม่แปลกนะ แบบเราคุยกับเขาแล้วรู้สึกดี มันก็เป็นเรื่องธรรมดาความคิดผมคิดแบบนี้ครับ”...(ID04)

1.2 สาเหตุที่ส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่น

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักพบสาเหตุที่ส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย ซึ่งมีอยู่หลายสาเหตุด้วยกัน ในที่นี้ได้จำแนกเป็นสองลักษณะ ได้แก่ 1) สาเหตุที่เกิดจากสภาพแวดล้อมของตัวบุคคล 2) สาเหตุที่เกิดจากสภาพจิตใจของตัวบุคคลเอง ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลเพื่อการวิจัยพบข้อมูลดังต่อไปนี้

1.2.1 สาเหตุที่มาจากสภาพแวดล้อม

จากการสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่า การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายที่มี สาเหตุมาจากสภาพแวดล้อม สามารถจำแนกได้เป็นสองสาเหตุ คือ 1) สภาพแวดล้อมของครอบครัว 2) สภาพแวดล้อมของกลุ่มเพื่อน ข้อมูลดังต่อไปนี้

1) สภาพแวดล้อมของครอบครัว

สภาพแวดล้อมของครอบครัวที่ผู้ให้ข้อมูลหลักเติบโตมานั้น สามารถจำแนกได้ 2 ลักษณะ คือ 1) ลักษณะการเลี้ยงดูในวัยเด็ก 2) ความใกล้ชิดของผู้ให้ข้อมูลหลักกับกับบุคคลในครอบครัว ดังข้อมูลต่อไปนี้

(1) ลักษณะการเลี้ยงดูในวัยเด็ก

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักทำให้ผู้วิจัยได้ทราบว่าลักษณะการเลี้ยงดูของผู้ปกครองที่มีต่อผู้ให้ข้อมูลหลักที่เป็นวัยรุ่นชายรักชายนั้น ที่มีลักษณะในการเลี้ยงดูในวัยเด็กที่แตกต่างกันออกไป เช่น 1) เลี้ยงดูอย่างทะนุถนอมคอยดูแลเหมือนเด็กผู้หญิง 2) ปล่อยให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิงมากกว่ากับเด็กผู้ชาย 3) ไม่ให้ลูกเล่นกับเพื่อนที่เป็นตุ๊ด 4) ไม่ค่อยให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิง 5) เลี้ยงดูลูกโดยมีแม่เป็นต้นแบบ ดังรายละเอียดที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

ก. เลี้ยงดูด้วยความทะนุถนอมคล้ายเด็กผู้หญิง

ลักษณะการเลี้ยงดูเช่นนี้ คือการที่ผู้ปกครอง (แม่) เลี้ยงดูลูกที่มีร่างกายอ่อนแอ ด้วยความทะนุถนอมคล้ายเลี้ยงลูกผู้หญิง มีความเป็นห่วง คอยระมัดระวังอันตรายที่จะเกิดกับร่างกายของลูก ไม่ปรารถนาที่จะให้ลูกเล่นรุนแรงตามธรรมชาติของเด็กผู้ชาย ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ลักษณะการเลี้ยงดูจากทางครอบครัวหรือครับ อิม ก็ถ้าเป็นตอนเด็กๆ นะครับ ด้วยความที่เราเป็นคนที่ป่วยบ่อย แม่ก็เหมือนประมาณว่าจะเป็นห่วง เหมือนแบบไม่ยอมให้เราเล่นกับเด็กผู้ชาย ห่วงเพราะตามธรรมชาติเด็กผู้ชายต้องเล่นแรงๆ กัน ตั้งแต่เด็กแบบเขากลัวว่าเราจะเป็นอะไร แล้วเราแบบต้องเข้าโรงพยาบาลบ่อย เขาเลยเหมือนเขาแบบยอมให้เราไปอยู่กับพวกผู้หญิงมากกว่า ไม่ยอมให้เราเล่นอะไรรุนแรง เป็นห่วงอาจจะแบบว่าเราโดนเลี้ยงคล้าย ๆ เด็กผู้หญิง แบบแม่ประคบประหงม ลักษณะนิสัยอะไรหลาย ๆ อย่างมันเลยซึมเข้ามา”...(ID02)

“แม่เขาก็เลี้ยงแบบนี้ ก็ปกตินะ ธรรมดาเหมือนคนอื่น ๆ แต่เขาชอบปล่อยให้คิดเองมากกว่า เหมือนเขาก็เหตุผลไว้ ให้เราคิดเองมากกว่า แต่เขาก็ชอบพาเราไปไหนมาไหนด้วยตลอดนะ ไปทำหน้า เข้าสปาผมก็ไปด้วยละ บางทีพาไปเลือกซื้อครีมรองพื้น แป้งพัพ”...(ID05)

ข. ปล่อยให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิงมากกว่าเล่นกับเด็กผู้ชาย

เป็นลักษณะการเลี้ยงดูที่ผู้ปกครอง (แม่) ไม่ต้องการให้ลูกใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา และให้ลูกชายของตนเองเล่นกับเด็กผู้หญิงที่เป็นญาติพี่น้องกันมากกว่าที่จะให้ลูกเล่นกับเด็กผู้ชาย ลูกจึงไม่ได้เล่นกิจกรรมตามธรรมชาติของเด็กผู้ชายส่วนใหญ่ เช่น ไม่ได้เล่นต่อสู้และชกต่อยเลย

“ช่วงที่ผมเด็ก ๆ พ่อ กับแม่ เขาก็เลี้ยงผมธรรมดา นะ ก็ปล่อย ๆ ผมก็ไม่รู้ว่าต่างจากคนอื่นตรงไหนนะ พ่อกับแม่เขาจะสอนไม่ให้ใช้ความรุนแรงเขาสอนให้ผมยอม

คนนะ เวลาไปมีเรื่องกับใครให้ใจเย็น ก็ให้เล่นกับญาติที่เป็นผู้หญิงส่วนใหญ่ ก็เล่นกันมาตั้งแต่เด็ก กิจกรรมก็ไม่ได้เล่นอะไรรุนแรง ไม่เคยเล่นชกต่อย ต่อสู้ครับ”...(ID08)

ค. ไม่ให้ลูกเล่นกับเพื่อนที่เป็นตุ๊ด

เป็นลักษณะการเลี้ยงดูที่แม่ไม่สนับสนุนให้ลูกเล่นกับเพื่อนที่มีลักษณะเบี่ยงเบนทางเพศ (เป็นตุ๊ด) เนื่องจากกลัวว่าจะเลียนแบบพฤติกรรม อีกทั้งยังส่งลูกให้เรียนโรงเรียนชายล้วนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล ลูกจึงไม่เคยได้เล่นกับเพื่อนที่เป็นเพศหญิงเลย ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ในตอนเด็ก ๆ ID01สนิทกับแม่มากกว่าพ่อนะ แต่แม่เคยบอกกับID01 ลูกว่าอย่าไปยุ่งกับตุ๊ดนะเดี๋ยวเป็นตุ๊ด แล้วตอนเด็ก ๆ ณะขนาดID01พาเพื่อนผู้ชายแมน ๆ ไปบ้านนะ แม่ยังหาว่าเป็นตุ๊ดเลย แล้วID01 ไม่เคยมีเพื่อนผู้หญิงเลยนะตอนเด็ก ๆ นะ เพราะอยู่โรงเรียนชายล้วนมาตั้งแต่เด็ก พอเจอผู้หญิงก็รู้สึกแปลก ๆ แบบว่ากลัวอะ ไม่กล้าเข้าใกล้ ID01เลย ไม่เล่นกับเด็กผู้หญิงเลย”...(ID01)

ง. ไม่ค่อยให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิง

เป็นลักษณะการเลี้ยงดูที่ไม่สนับสนุนให้ลูกชายของตนเองเล่นกับเด็กผู้หญิง โดยไม่อธิบายเหตุผลกับลูก ทำให้ลูกเกิดความสงสัย ดังบทสัมภาษณ์

“แบบตอนเด็ก ๆ แม่ ไม่ค่อยเราไปเล่นกับเด็กผู้หญิงนะ ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมต้องห้ามเล่นกับเด็กผู้หญิง ไม่ให้เราไปยุ่งเรื่องของผู้หญิงเลย เราก็เลยสนใจผู้ชายแทน”...(ID09)

จ. เลี้ยงดูลูกโดยมีแม่เป็นต้นแบบ

เป็นลักษณะการเลี้ยงดูที่แม่มีอิทธิพลกับลูก เนื่องจากลูกไม่ได้อยู่กับพ่อ ทำให้ลูกเกิดความประทับใจในเลี้ยงดูของแม่ จึงเห็นแม่เป็นต้นแบบที่น่าชื่นชม ดังบทสัมภาษณ์

“ตอนที่ผมเป็นเด็ก พ่อของผมไม่ค่อยอยู่บ้านเท่าไรหรอก แม่ก็เลยเป็นคนที่ยกเลี้ยงดูผมซะส่วนใหญ่ครับ แม่จะสอนผมในทุกๆ เรื่องเลย ผมรู้สึกว่าแม่เป็นไอดอลนะ แม่ให้เราคิดเองทำเอง ตัดสินใจเอง และจะคอยให้คำชี้แนะ และเป็นกำลังใจให้เวลาที่ผมทำพลาด แม่จะอยู่เคียงข้างผมตลอดครับ”...(ID07)

(2) ความใกล้ชิดกับบุคคลในครอบครัว

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่าผู้ให้ข้อมูลหลักที่เป็นวัยรุ่นชายรักชาย มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับแม่มากกว่าพ่อ และเมื่อมีปัญหาก็จะเลือกปรึกษาแม่มากกว่า

พ่อ เนื่อง 1) ไม่ค่อยได้อยู่กับพ่อ พ่อไปทำงานต่างจังหวัด 2) ไม่ได้อยู่กับครอบครัวที่สมบูรณ์ 3) แม่จะเป็นผู้เลี้ยงดูใกล้ชิดลูกมากกว่าพ่อ ลูกจึงรู้สึกสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก. สนิทกับแม่เนื่องจากไม่ค่อยได้อยู่กับพ่อ / ไม่ได้อยู่กับครอบครัวที่สมบูรณ์ และแม่เป็นผู้เลี้ยงดูใกล้ชิดลูกมากกว่าพ่อ ลูกจึงรู้สึกสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ

ถึงแม้จะเป็นครอบครัวที่พ่อ แม่ ไม่ได้หย่าร้างกัน แต่ด้วยภาระหน้าที่งานทำให้ผู้เป็นพ่อต้องไปทำงานอยู่ต่างจังหวัด ลูกจึงต้องอยู่บ้านและถูกเลี้ยงดูโดยผู้เป็นแม่ ทำให้ลูกเกิดความสนิทสนม และไว้วางใจในที่จะปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับแม่มากกว่าพ่อ ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“อิม ผมไม่ค่อยปรึกษาอะไรแม่เท่าไหร่นะ เพราะแม่เขาสอนให้ผมคิดเองตัดสินใจเองมาตั้งแต่ผมเด็ก ๆ แต่ถ้าเอาจริง ๆ ผมก็จะสนิทกับแม่มากกว่าพ่อนะครับ เพราะพ่อเป็นข้าราชการอยู่ต่างจังหวัดไม่ค่อยได้กลับบ้าน นาน ๆ ที่ผมถึงจะได้เจอกับพ่อ เวลาที่มีปัญหาอะไร ถ้าจะต้องปรึกษาจริง ๆ ก็จะเป็นแม่ครับ เพราะพ่อเขาอยู่ไกล”... (ID07)

ผู้ให้ข้อมูลหลักมีความสนิทสนมกับแม่มากกว่าพ่อ เนื่องจากแม่เลิกกับพ่อไปตั้งแต่ผู้ให้ข้อมูลหลักยังเล็กมาก ต่อมาแม่ได้แต่งงานมีครอบครัวใหม่ แต่แต่งงานไม่นานก็เลิกกับกับครอบครัวใหม่ ด้วยสาเหตุที่ไม่พอใจในพฤติกรรมของคู่สมรสคนใหม่ เป็นเช่นนี้บ่อยครั้ง ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักมีหลักยึดทางใจเพียงแม่ของเขาคนเดียว เขาจึงสนิทกับแม่เป็นอย่างมาก ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ครับ เอ่อ ผมสนิทกับแม่มากกว่าครับ เพราะผมไม่มีพ่อครับ แม่เขาเลิกกับพ่อไปนานแล้ว ตั้งแต่ผมยังจำหน้าพ่อไม่ได้เลย ผมเลยโตมาด้วยการเลี้ยงดูของแม่ แล้วแม่เขาก็แต่งงานใหม่ครับ แต่ก็เลิกอีก แล้วก็แต่งงานใหม่อีก นี่ก็เพิ่งจะเลิกกับคนล่าสุดไป ผมก็อยู่กับแม่มาตลอด มีป้าช่วยเลี้ยง ผมเลยรักแม่มาก สนิทกับแม่ด้วย”... (ID09)

“ก็ผมไม่มีพ่อ ผมก็เลยสนิทกับแม่ครับ เพราะ พ่อกับแม่เลิกกันแล้ว ตั้งนานแล้ว ตั้งแต่ตอนที่ผมอยู่นูบาลมั้ง เลิกนานแล้ว แม่เป็นคนเลี้ยงผมมา ผมเลยมีปัญหาอะไรก็จะไปหาแม่ คุยกับแม่ ผมไม่ค่อยปิดบังแม่นะ ถ้าอะไรเล่าได้ก็เล่าครับ”... (ID08)

ผู้ให้ข้อมูลหลักรู้สึกที่ตัวเองสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ ด้วยเหตุผลที่ว่า คุยกับแม่ง่าย และใจดีกว่าพ่อ เพราะแม่มา แล้วเวลาปรึกษาแม่ แม่สามารถเข้าใจคำปรึกษาได้ดีกว่า เข้าใจลูกได้ดีกว่าพ่อ ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ID01 ว่า ID01 สนิทกับแม่มากกว่าพ่อนะ มีอะไรก็จะคุยกับแม่ เพราะคุยกับแม่ง่ายกว่าพ่อ เพราะแม่เลี้ยง ID01 มา แม่อยู่กับ ID01 แล้วเวลาปรึกษาแม่ เหมือนแม่เขาให้คำปรึกษาได้ดีกว่าพ่อด้วย”... (ID01)

“ผมว่าสนิทกับแม่มากกว่าพ่อนะ เพราะตอนที่ผมเด็ก ๆ แม่จะคอยเป็นห่วงหวงผมมาก ๆ แม่จะดูแลผมแบบทะนุถนอมผมมาก อาจเป็นเพราะตอนเป็นเด็กผมป่วยบ่อยมั่ง แล้วแม่ก็ใจดีด้วย เลยรู้สึกว่าได้อยู่กับแม่มากกว่า ผมมีอะไรไม่ค่อยคุยกับพ่อเท่าไรครับ ชอบคุยกับแม่ รู้สึกว่าแม่เขาเข้าใจเราง่ายกว่าพ่อ”...(ID02)

“อืมมม ผมสนิทกับแม่มากกว่าสนิทกับพ่อนะ เพราะมีอะไรชอบปรึกษาแม่อะครับ เรื่องงาน แบบ พวกงานกิจกรรมอะไรพวกนั้นถึงจะปรึกษาพ่อ แต่ถ้าเป็นเรื่องเรียน เรื่องทั่ว ๆ ไป ปรึกษาแม่มากกว่า ก็คุยได้ทั้งพ่อและแม่นะ แต่คุยกับแม่มากกว่า แม่เขาเหมือนเข้าใจความคิดเราได้ง่ายกว่าพ่อ”...ID03

“ตอนเด็กสนิทกับพ่อนะ แต่พอโตมาID05สนิทกับแม่นะ แบบ บางทีเหมือนแม่รู้เลยว่าผมเป็นอะไร แต่แม่ไม่เคยถามนะ แต่แม่ชอบชวนไปทำหน้า เข้าสปา ดูแลตัวเอง บางทีเลือกครีมทาผิว ทาแป้งให้ด้วย”...(ID05)

2) สภาพแวดล้อมกลุ่มเพื่อน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่า 1) รูปแบบการเลือกคบเพื่อน 2) การได้รับการเสริมแรงทางบวก 3) ทักษะคติของเพื่อน มีส่วนส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของผู้ให้ข้อมูลหลัก ดังจะเห็นได้จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ดังนี้

การคบเพื่อน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่าวัยรุ่นชายรักชายสามารถเข้ากับเพื่อนที่เป็นเพศหญิงได้ดีกว่าเพื่อนที่เป็นเพศชาย แต่ในบางครั้งก็จะเล่นกับเพื่อนที่เป็นเพศชายด้วย ส่วนการพูดคุยปรึกษาปัญหาจะเลือกพูดคุยปรึกษากับเพื่อนที่เป็นเพศหญิง หรือเพื่อนที่ยอมรับตัวตนของผู้ให้ข้อมูลหลัก ดังบทสัมภาษณ์ที่ได้มาจากผู้ให้ข้อมูลหลัก

(1) มีเพื่อนผู้ชาย แต่สนิทกับเพื่อนผู้หญิงมากกว่า

จากการสัมภาษณ์พบว่าผู้ให้ข้อมูลหลัก มีเพื่อนเพศชายและชอบเล่นกับเพื่อนเพศชายมากกว่าเพราะรู้สึกสนุก แต่เวลาที่จะขอคำปรึกษาจะเลือกปรึกษาเพศหญิง อีกทั้งยังรู้สึกว่าสนิทกับเพื่อนเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“มีเพื่อนผู้ชายไหม เราก็มี แต่ว่าเรามันเหมือนแบบว่า มันรู้สึกอัตโนมัติว่าเราสนิทกับผู้หญิงได้ง่ายกว่า เราก็สนิทกับญาติทั้งสองเพศนะ แต่ส่วนใหญ่จะเล่นกับพี่ชายมากกว่ามันสนุกดี แต่ว่าถ้ามีอะไรคุยจะคุยกับญาติที่เป็นผู้หญิงมากกว่า”...(ID02)

(2) มีแต่เพื่อนเพศชาย ไม่เคยเล่นกับเพื่อนผู้หญิง

จากการสัมภาษณ์พบว่าผู้ให้ข้อมูลหลัก มีเพื่อนแต่ที่เป็นเพศชาย เพราะเรียนโรงเรียนชายล้วนตั้งแต่เด็ก ไม่ค่อยได้เล่นกับเด็กผู้หญิงเลย ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ID01 ไม่ค่อยได้เล่นกับเพื่อนผู้หญิงเท่าไหร่นะ แบบ ID01 เรียนโรงเรียนชายล้วน เลยไม่ค่อยมีเพื่อนเป็นผู้หญิง จะมีก็เป็นญาติ ๆ กันตอนเด็ก ๆ ก็เล่น พ่อ แม่ ลูก กับพวกญาติ ๆ นะ 3 คนนะ เป็นผู้ชาย 3 คน แต่พอโตมา มีผู้ชายที่เล่นด้วยกันตอนเด็กเป็นคู่คี่ไป 2 คน ส่วน ID01 ก็เป็นเกย์ ญาติพวกนี้เป็นญาติทางแม่หมดเลย ก็ญาติที่เป็นผู้หญิงนะ แต่ไม่ค่อยได้สนิทกันเท่าไร”...(ID01)

ได้รับการเสริมแรงทางบวก (สนับสนุนให้เป็น) จากกลุ่มเพื่อน หรือ สังคม จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่า การได้รับการเสริมแรงทางบวก (การสนับสนุนให้เป็นชายรักชาย) เช่น 1) การขยงจากเพื่อน 2) การให้คำปรึกษาในลักษณะการเสริมแรงทางบวก ดังบทสัมภาษณ์จากผู้ให้ข้อมูลหลัก

(1) การขยงจากเพื่อน

ผู้ให้ข้อมูลหลักได้รับการเสริมแรงให้เข้าสู่กระบวนการชายรักชาย โดยการถูกขยงจากเพื่อน ๆ ให้เขาชอบคนนั้น ๆ จนเกิดความหวั่นไหวขึ้นภายในใจ ดังบทสัมภาษณ์

“โห เพื่อนผมเขาส่วนใหญ่เพื่อนจะชอบจะให้ผมชอบครับ เขาชอบจะให้ผมชอบคนนั้นคนนี้ แรก ๆ ก็เฉย ๆ นะ ไม่ได้สนใจอะไร พอตอนหลัง ๆ มานี้ เพื่อนขยงขยง ใจครับ แล้วทีนี้ผมก็เลยมีหวั่นไหวบ้าง มีเงินบ้างบางครั้งก็โดนเพื่อนยุเรากับคนอื่น”...(ID03.)

“อืมมม ผมอยู่กับเพื่อนที่เป็นเกย์อยู่แล้วครับ แล้วพวกเพื่อน ๆ มันก็ชอบแซวผม จับคู่ผมบ้าง อะไรบ้าง แรก ๆ ก็มีปฏิเสธนะ หลัง ๆ ก็เริ่มหวั่นไหวครับ มันก็ทำ ๆ ดี เวลาที่เพื่อนแซว ก็มีคำมันกลับไปบ้าง เล่นกับพวกมันบ้าง ก็ไม่ได้คิดอะไร ก็สนุกดี”...(ID04)

(2) การให้คำปรึกษาในลักษณะการเสริมแรงทางบวก

ผู้ให้ข้อมูลหลักไปขอรับคำปรึกษาจากครูผู้สอน ถึงเรื่องการเดินทางไปชอบเพศชายของตนเอง แล้วได้รับคำแนะนำในลักษณะที่ไม่กดดัน และให้กำลังใจ ดังบทสัมภาษณ์จากผู้ให้ข้อมูลหลัก

“ผมเคยไม่แน่ใจเกี่ยวกับตัวเองครับ ผมก็เลยลองไปปรึกษาครูที่โรงเรียนเก่าของผม ผมบอกครูว่า ประมาณว่าผมเป็นแบบนี้ ผมควรทำอย่างไรดี ครูเค้าก็บอกว่า ก็ให้ทำตามปกติไป ไม่เป็นไร เพราะว่างสังคมสมัยนี้นั้นเปิดแล้ว ยอมรับได้แล้ว ให้ทำตามปกติไป ไม่ต้องไปเกร็ง ไม่ต้องไปคิดมาก พอคิดได้ก็เลยยอมรับที่ตัวเองเป็น ก็เป็นแบบนี้”...(ID07)

“เคยรู้สึกมีปัญหาครับ แล้วก็มีความรู้ เออ ครูก็เลยบอก อ้อ ดีแล้วแหละ อย่างน้อยก็ยังเจอ หาตัวเองเจอ ดีแล้วแบบนี้ ดีกว่าบางคนที่ไม่เจอ แล้ว มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ไปแสดงออกในทางที่ผิด หรือก้าวร้าวหรือไรอย่างนี้”...(ID09)

3) มุมมองของกลุ่มเพื่อน

ทัศนคติของกลุ่มเพื่อนทั้งภายในโรงเรียน และภายนอกโรงเรียนที่มีต่อผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งในแง่ของ 1) การให้การสนับสนุน หรือ 2) การคัดค้าน เป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลหลักเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย หรือยับยั้งเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย ดังข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

(1) การให้การสนับสนุน

มุมมองของเพื่อนที่ให้การยอมรับการเป็นชายรักชายของผู้ให้ข้อมูลหลัก คอยให้กำลังใจ เป็นการส่งผลทางบวกต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของผู้ให้ข้อมูลหลัก ดังบทสัมภาษณ์นี้

“ทีแรกก็รู้ว่าตัวเองชอบผู้ชายนะ ID01 ไม่กล้าบอกเพื่อนเลย ไม่กล้าให้เพื่อนรู้เลยนะ กลัวเพื่อนจะแบบรับเราไม่ได้ แต่ ID01 มีเพื่อนที่เป็นตุ๊ด ตอนแรก ID01 ไม่ชอบเขาเลย แบบเป็นตุ๊ด อี แต่พอ ID01 เป็นคนที่ชอบผู้ชายเขาก็กลับรับเราได้นะ ตอนหลังก็เป็นเพื่อนกันได้ปกติ เพื่อนคนอื่นก็รับเราได้นะ” ... (ID01)

“ผมโชคดีตรงที่เพื่อนรับได้ เขาเปิดรับ ครูที่โรงเรียนเองก็ไม่ได้ว่าอะไร เพื่อนยอมรับครับ” ... (ID08)

“เพื่อนที่เขาเข้าใจเขาก็ให้กำลังใจ คือถ้าคนที่เขาเคยเป็นเกย์แบบนี้ เขาก็จะให้คำแนะนำที่ดีอย่างนึง แต่เพื่อนที่เขาเป็นชายแท้ เขาก็จะแบบไม่รู้อะไรมากรมาก เขาก็จะพยายามเข้าใจเรา มีไรก็เอียบอกเราได้เสมอนะ ถึงจะรู้ว่ามันเป็นแบบนี้แต่ก็รับได้นะเว้ย เราเลยรู้สึกดีในสิ่งที่เราเป็น” ... (ID07)

(2) การคัดค้านในตอนแรก และต่อมาให้การยอมรับ

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนพบกับเพื่อนที่ไม่ให้การยอมรับในเพศสภาพของตนเอง แต่ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป การวางตัวที่เหมาะสม กลับทำให้เพื่อนมองตนเองว่าการเป็นชายรักชาย ไม่ได้เลวร้ายอะไร จึงเริ่มที่จะยอมรับผู้ให้ข้อมูลหลัก และคอยให้กำลังใจ ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลหลักเกิดความรู้สึกด้านบวกในการเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย เนื่องจากเกิดการเรียนรู้ทางสังคม ดังบทสัมภาษณ์

“แรก ๆ เพื่อนบางคนรับเราไม่ได้เลย แต่พอต่อมา เขาเห็นเราว่าไม่ได้เลวร้ายอะไร เขาก็รับได้ ตอนหลัง ๆ พอมีปัญหาก็ได้เพื่อนที่เป็นชายแท้ ๆ นี่แหละครับ คอยให้กำลังใจ เขาจะพยายามเข้าใจเรา แบบว่าเขาเคยบอกผมว่า “มีไรก็เอียบอกเราได้เสมอนะ ถึงจะรู้ว่ามันเป็นแบบนี้ แต่ก็รับได้นะเว้ย” ประมาณนี้ครับ แล้วไอ้กำลังใจนี้เป็นอะไรที่สำคัญนะ และมันทำให้เรารู้ว่าในวันที่เราไม่มีใคร เราก็มียังมีเขา” ... (ID02)

1.2.2 สาเหตุจากจิตใจ และความคิด

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ถึงสิ่งที่คาดว่าจะเป็นสาเหตุที่ส่งผลให้วัยรุ่นชายรักเพศเดียวกันกับตน พบว่าสาเหตุทางจิตใจเป็นสาเหตุหนึ่งส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย ซึ่งแบ่งเป็นสองสาเหตุคือ 1) ความใกล้ชิด 2) เหตุการณ์ที่ส่งผลต่อจิตใจ

1) ออกจากเพศหญิง แล้วคบเพศเดียวกัน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักจึงได้ทราบว่า ชายรักชายบางคนเคยมีความรักกับคนต่างเพศ แต่ในอดีตเคยมีเรื่องราวที่ผิดหวังกับการคบเพื่อนเพศหญิงมากระทบต่อความรู้สึกและจิตใจ และเมื่อมีเพื่อนเพศชายเข้ามาคอยสนับสนุน จึงเกิดความรู้สึกดีกับเพื่อนเพศชาย จากเหตุการณ์นี้เป็นผลต่อเนื่องสู่จุดเริ่มต้นของการเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย ดังบทสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักดังนี้

“เมื่อก่อนก็เคยมีแฟนเป็นผู้หญิงนะ แต่มาเจอเหตุการณ์บางอย่างที่มันมาเปลี่ยนเราเราก็เลยชอบเพื่อนตัวเองที่เป็นชาย สาเหตุที่รู้ว่าเราชอบเพศชาย เหมือนประมาณว่าเราผิดหวังจากผู้หญิงคนนึง มีเพื่อนผู้ชายมาปลอบใจตอนอกหัก และที่นี้เขาก็เหมือนแบบ ...มาดี ๆ มาดีสนิทเรา จนมันเกินคำว่าเพื่อน อะ ไร้อะครับ เราก็เหมือนเปลวใจไปด้วย รู้สึก มันรู้สึกแบบเหมือนอะไรหลาย ๆ อย่าง มันตื่นตันกว่าผู้หญิง อะ ไร้อะครับ บางอย่าง”...(ID02)

“ผมเคยเจอเหตุการณ์ที่ทำให้รู้สึกกลับกับผู้หญิงครับ คือตอนนั้นผมอยู่ประถม ผมเคยเอาของขวัญวันลาเวนไทน์ไปให้ผู้หญิงครับ มีดอกไม้กับช็อคโกแลต แต่สักพักพอเขาได้ของไปเขาก็เอามาคืนผมหมดเลย ผมเลยรู้สึกเป็นลบกับผู้หญิงมากๆ ตอนนั้น ไม่รู้สึกไม่คืนะ เขาอาจจะถูกเพื่อนล้อรีเป่าไม่รู้ เขาถึงเอามาคืน แต่ผมรู้สึกแยครับ ผมเลยไม่ค่อยสนใจผู้หญิงเท่าไร”...(ID03)

“ผมเคยคบผู้หญิงครับตอนเรียนอยู่ ม.ต้น ที่โรงเรียนเก่า แล้วผมก็ผิดหวัง เขาทิ้งไปมีคนอื่นครับ ผมเสียใจอยู่พักใหญ่เลย แล้วก็ก็มีเพื่อนคนหนึ่งเป็นผู้ชายเข้ามาสนิทกับเรา เรายังก็เหงา ๆ พอเขาเข้ามาเราก็รู้สึกดีครับ เขาคอยให้กำลังใจ ทำดีกับเรา เป็นเพื่อนที่ดีมากๆ ครับ ตอนหลังผมเลยเริ่มรู้สึกดี”...(ID07)

2) ความหวั่นไหวของจิตใจ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่า สาเหตุที่ส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชายส่วนหนึ่งมาจากความหวั่นไหวที่มีต่อเพื่อนสนิทของตน ซึ่งไม่ว่าจะเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่โรงเรียนที่เรียนรวมชายหญิง หรือในโรงเรียนชายล้วน ก็สามารถเกิดความรู้สึกพิเศษระหว่างเพื่อนชายด้วยกันได้ ดังบทสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักดังนี้

(1) แม่ในสภาพแวดล้อมที่มีเพศหญิง แต่รู้สึกพิเศษกับเพื่อนเพศชาย

จากการสัมภาษณ์ ผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่า ตอนที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น ผู้ให้ข้อมูลหลักเคยเกิดความรู้สึกพิเศษกับเพื่อนสนิทที่เป็นผู้ชาย แม้ว่าโรงเรียนที่ตนเองเรียนจะเป็น โรงเรียนที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเรียนร่วมกัน ดังบทสัมภาษณ์

“คือผมมีเพื่อนครับ ผมเริ่มสนิทกับเขา เพราะเพื่อนคนนี้เขาเข้ามาอยู่กลุ่มเดียวกันกับเรา มานอนข้างเรา คือผมอยู่โรงเรียนประจำครับ แต่เป็นโรงเรียนชายหญิงนะ เขาก็มานอนข้างผมอะครับ มาคอยคุยกับเรา คอยท้วงเรา จนเรารู้สึกดีกับเพื่อนคนนี้ แรก ๆ ก็สับสนว่าเราเป็นอะไร แต่พอแน่ใจเราก็เลยขอคบเป็นแฟน จนตอนหลังเขาก็คบกันกับเราเป็นแฟนกันอยู่ช่วงหนึ่งครับ”...(ID07)

(2) ย้ายมาเรียน โรงเรียนชายล้วน แล้วรู้สึกพิเศษกับเพื่อนเพศชาย

ผู้ให้ข้อมูลหลักเล่าว่า ตนเองเคยสับสนสมัยที่อยู่ประถมว่าชอบเพศชายหรือหญิงกันแน่ แต่เรียนโรงเรียนที่มีนักเรียนชายและหญิงเรียนร่วมกันจึงเป็นการสับสนเพียงเล็กน้อย ทว่าเมื่อตนเองได้ย้ายมาเรียน โรงเรียนชายล้วน และพบเพื่อนสนิทคนนึงจึงเกิดความรู้สึกพิเศษกับเพื่อนคนนี้อย่างที่ไม่เคยรู้สึกกับเพศหญิงมาก่อน ดังบทสัมภาษณ์

“ผมย้ายมาเรียน โรงเรียนนี้ตอน ม.1 ครับ ตอนที่ย้ายมาแรก ๆ ก็ยังไม่ได้ชอบผู้ชาย ก็เรียนปกติไป ตอนนั้นเป็นส่วนเรียนปรับพื้นฐานช่วงปิดเทอม แต่พอเปิดเทอม 1 ผมได้ย้ายห้องเรียน ไปเจอเพื่อนคนนึงเข้า เขาเข้ามาสนิทด้วยครับ ก็เลยชอบ แบบเก๋านิสัยดี ก็อยู่ติดนอนเดียวกัน ห้องเรียนเดียวกัน ทำกิจกรรม เที่ยวเล่นด้วยกัน ผมรู้สึกดีมากครับ เลยผลใจไปตอนไหนไม่รู้ มารู้อีกทีก็ชอบเขาไปแล้ว”...(ID08)

(3) มุมมอง และทัศนคติ

ความคิดเกี่ยวกับมุมมองทางความรักที่วัยรุ่นชายรักชายมี ถือเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เขาเข้าสู่กระบวนการชายรักชายได้ จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่าเขาไม่มีความคิดที่จะยึดติดกับบรรทัดฐานของสังคมที่ชายต้องรักเพียงเพศหญิงเท่านั้น หากรู้สึกดีกับใครหรือรู้สึกถูกใจใครก็เลือกที่จะคบและพูดคุยกับคนนั้น โดยไม่จำเป็นต้องสนใจว่าสังคมต้องมองว่าอย่างไร เนื่องจากสิ่งที่สังคมมอง ก็คือสิ่งที่สังคมให้ความหมายกันไปเอง สร้างกฎกันขึ้นมาเองแล้วก็ตามต่อ ๆ กันมา ดังบทสัมภาษณ์ที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลหลักดังนี้

“สำหรับID05นะ ไม่เห็นจำเป็นเลยว่าต้องเป็นหญิงเลยชาย ก็คุย ๆ กัน ไปรู้สึกดีก็คุยกันไป พอใจคุยต่อ ไม่พอใจก็หยุดคุย ID05 ไม่สนใจอะ ว่าทำไมเราต้องไปจำกัดว่ารักเพศไหน เราอยากรักเพศไหนก็คบเพศนั้น แต่เราแค่ชอบเพศชายไง เคยชอบคุยกับผู้ชายมันรู้สึกดีกว่า”...(ID05)

“ผมคิดว่า มันไม่จำเป็นที่เราต้องทำตามสังคมนี้นะครับ ผมคิดว่าถ้าเราพอใจใคร และใครสามารถเข้ากับเราได้มากที่สุด ยอมรับในสิ่งที่เราเป็น ได้มากที่สุด เราก็คบคนนั้นไม่เห็นจำเป็นเลยที่จะต้องเป็นผู้หญิง สังคมกำหนดให้เป็นเราก็ต้องเป็น? แต่ถ้าเราไม่ชอบในสิ่งที่สังคมกำหนด เราจะทนไปเพื่ออะไร จะคบผู้หญิง หรือผู้ชาย สำหรับผมได้ทั้งนั้นนะ ขอแค่ผมคบแล้วมีความสุข ก็แค่นั้น ผมเจอแต่ผู้ชายที่เขาดีกับผมก็เท่านั้นเอง”... (ID04)

“ก็ชอบผู้ชายนะครับ ก็คุยกับผู้ชายด้วยกัน แต่ว่าก็สนใจผู้หญิงด้วยเหมือนกัน ก็คนเรานั้น ไม่จำเป็นต้องชอบผู้หญิงอย่างเดียวปะ? หรือจำเป็น แต่สำหรับผมไม่จำเป็นนะ ถึงชอบผู้ชายด้วยกัน แต่พวกผมก็ยังใช้ชีวิตได้ตามปกตินะ ผมไม่คิดว่ามันจะผิดปกติยังไงนะ มันก็แค่ความชอบส่วนตัวของผมครับ”... (ID06)

1.2.3 สาเหตุจากการให้ความรู้ของครอบครัวต่อวัยรุ่นชายรักชาย

การให้ความรู้เรื่องเพื่อนต่างเพศในวัยเด็กของครอบครัว เป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลให้วัยรุ่นชายรักเพศเดียวกันกับตน เพราะขาดความรู้เรื่องเพศ ดั้งบทสัมภาษณ์นี้

“ก็ตอนเด็กแม่ไม่เคยบอก ID01 เลยว่า ผู้ชายต้องชอบผู้หญิง ID01 ก็เลยไม่รู้ แล้ว ID01 ก็เรียนโรงเรียนชายล้วนตั้งแต่อนุบาลด้วย ตอนเด็ก ๆ ID01 คิดว่าผู้หญิงต้องมีจู๋เลยนะ ก็ไม่มีใครเคยบอกเลย เลยคิดว่าจู๋มันก็มีสินะ”... (ID01)

“พ่อ กับแม่ผม เท่าที่จำได้ไม่เคยอธิบายเรื่องเพศตรงข้ามให้ผมฟังนะ ตอนเด็ก ๆ นะ ค่าแบบ เวลาผู้หญิงเปลี่ยนเสื้อผ้า ก็จะไม่ให้เด็กผู้ชายเข้าไปยุ่ง แต่ไม่เคยบอกนะว่าทำไมไม่ให้ยุ่ง เราก็เลยรู้สึกว่าการอยู่ใกล้กับเด็กผู้หญิงเป็นสิ่งที่ผิดนะ”... (ID09)

1.3 การหาความรู้ ข้อมูลต่าง ๆ

เมื่อเริ่มรับรู้เกี่ยวกับตนเองได้ แต่ยังขาดความรู้ หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับชายรักชาย ก็จะเป็นข้อมูลให้เข้าใจตนเอง สิ่งที่วัยรุ่นชายรักชายทำเพื่อให้ได้ความตามที่ต้องการจะทราบ เขาเลือกที่จะสืบค้นจากแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เช่น เว็บไซต์พันทิป เว็บไซต์เฟสบุ๊ค เป็นต้น ซึ่งบางครั้งก็ได้ข้อมูลที่ไม่น่าเชื่อถือ และได้มีการนำข้อมูลมาประยุกต์ใช้กับตนเอง หรือระวังตัวมากขึ้น ทว่าบางคนก็เลือกที่จะนิ่งเฉยไม่แสวงหาข้อมูลเนื่องจากข้อมูลมีมากเกินไปจนไม่สามารถคัดกรองได้ว่าควรเชื่อข้อมูลใดดี ดังบทสัมภาษณ์

“ตอนนั้นที่ผมสงสัยว่า ผมเป็นอะไรกันแน่ สมัยนั้นผมจะใช้เป็น MSN อะครับ FaceBook อะครับ ก็เหมือน... (กำลังคิด) ก็เหมือนแอดๆ มากุยอะไรแบบนี้ แบบเขาเป็นผู้ชายที่รักผู้ชาย แล้วเขาก็มากุยกับเรา เราก็สงสัยทำไมมากุยอะไรเรากับหวานๆ อะไรจ๊ะอะครับ ก็เลยถามเขาปรึกษาเขา ... เราก็เลยปรึกษากันทางนี้ก็เลยทำให้ตัวเองรู้ตัวว่าเป็น? ครับผม ถ้าอยากรู้อะไรเหมือน

ไปหาตามอินเทอร์เน็ตอะไรจะครับ แล้วก็พอรู้จักคนที่เขาเหมือนเป็นเหมือนเรา แล้วก็ไปถามเขาว่ามีประสบการณ์ยังไงบ้างอะไรจะครับ”...(ID02)

“อืมๆ เคยศึกษาหาข้อมูลความรู้เกี่ยวกับชายรักชายในอินเทอร์เน็ตครับ แต่จากเว็บไหนบ้าง? ID07ก็ อืมม ก็ ไปเรื่อยๆอะครับ ส่วนใหญ่ไม่ได้ใส่ใจเว็บ ก็จะค้นหาไปดูเรื่อยๆ ส่วนใหญ่.. ส่วนใหญ่...(หยุดคิด) ส่วนใหญ่ จำไม่ได้อะครับ ส่วนใหญ่มันก็เข้าไปเรื่อย ๆ อะครับ แล้วแต่อะครับ แล้วแต่ว่าเจอเว็บไหนก็เข้าไปอ่านอันนั้น บางทีมันก็ไม่ได้บอกอะไรเราเลย บางทีก็ดีนะ เอามาประยุกต์ใช้ได้”...(ID07)

“ก็ไม่ค่อยมีความรู้เรื่องอะไรพวกนี้ละ แล้วไม่คิดจะศึกษาหรือว่าเปิดอินเทอร์เน็ตหาข้อมูล อะไรอย่างงี้ มันเหมือนไม่ว่างเปิดแล้วก็ไม่ได้มีความสนใจขนาดนั้น ก็ไม่ได้ใส่ใจขนาดนั้น คือคือมีละก็ จบๆไป แลอันตรายเนอะ อันตรายมาก แต่ก็นั้นแหละ ตามที่ผมคิดนี้และครับ”...(ID09)

“ข้อมูลที่ว่าชายรักชายมันเป็นยังไง มันผิดปกติมัย มันคืออะไร เกย์คืออะไร เคยไปหาอ่านอะไรเกี่ยวกับพวกนี้บ้างนะครับ ข้อมูลที่เคยเห็น.. เคยเห็นเพื่อนแชร์ในเน็ต ก็เลยกดเข้าไปดูประมาณครึ่งสองครึ่ง แต่มันก็.. ไม่มีอะไร (จำ) มันก็ไม่มีความรู้อะไร มันก็ปกติ (จำ) ผมไม่เคยหาข้อมูลเพิ่มเติม ไม่เคยไปอ่านอะไรเลย”...(ID08)

2. รูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชาย (เพศวิถีของชายรักชาย)

วัยรุ่นชายรักชาย เมื่อต้องการจะแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์กับคนรัก (การทำกิจกรรมร่วมกัน) เช่น เล่นกีฬา รับประทานอาหารในที่สาธารณะ ไปเที่ยวยังสถานที่สาธารณะต่าง ๆ ตลอดจนการมีเพศสัมพันธ์กับคู่อุปถัมภ์ของตน โดยไม่เปิดเผยตัวตนให้ครอบครัวรับรู้ นั้น วัยรุ่นชายรักชายมักจะต้องพยายามวางตัวที่บ้านให้เหมาะสม เพื่อไม่ให้ครอบครัวรับรู้ถึงความจริงทางเพศสภาพของตน

2.1 การก่อตัวของสัมพันธ์ภาพ

การก่อตัวของสัมพันธ์ภาพ เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างชายรักชายด้วยกัน (การจับ) ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่า มีวัยรุ่นชายรักชายสร้างความสัมพันธ์เพื่อให้พบความรัก กับมีวัยรุ่นชายรักชายสร้างความสัมพันธ์เพียงเพื่อความใคร่ ดังนี้

2.1.1 การสร้างความสัมพันธ์เพื่อความรัก

เป็นการก่อตัวของความรู้สึกที่มาจากความผูกพันระหว่างชายกับชาย ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่า การก่อตัวของสัมพันธ์ภาพมาจากความผูกพันในรูปแบบของเพื่อนสนิท ที่ใช้เวลาอยู่ด้วยกันจนเกิดความพิเศษขึ้นในจิตใจ ดังนี้

“ก็เรียนพิเศษที่เดียวกัน ตีเทนนิสด้วยกัน เมื่อก่อนนี้ หรือบางทีก็เรียนติว กลอง ปัดเทอมก็ไปคูหนังด้วยกันปกติ คือสนิทกันทำอะไรด้วยกันแล้วมันรู้สึกดี” ... (ID01)

“มีคนที่เราสนิทกับเขามานาน เราก็สนิทกับเขามานานเรื่อย ๆ แล้วเหมือนแบบ เราก็เห็นเหมือนแบบมันมาเล่นกับเราด้วยประจำ ก็เหมือนแบบ มันสนิทกันเกินไปรีเปล่าอะไรอย่างเนี่ยะ เฮ้ย มาจับตัว แล้วก็แบบคงเล่น ๆ กัน ไม่มีอะไร บางทีก็เข้ามาอดมาอะไรอย่างนี้ บางทีเราก็ไม่ทันคิด จนกระทั่งเราออกห่างจากผู้หญิงคนนั้นมา มันก็มาเริ่มเข้ามาตีสนิทเราเรื่อย ๆ เฮ้ย แบบ เป็นอะไร อะ ไรอย่างนี้” ... (ID02)

“ความผูกพันอย่างเดียว เพราะตามความคิดผมว่า น่าจะเป็น ความผูกพันมากกว่า ก็กับการที่เราผูกพันใครสักคน เราอาจจะคิดไปไกลแล้วมันทำให้เกิดความเคยชินไปเรื่อย ๆ อะ อย่างที่ผมรู้สึกดีกับเพื่อนสนิท เขาเป็นเพื่อนผู้ชาย เขาเข้ามาสนิทกับผม กิน นอน ทำกิจกรรมด้วยกัน มันทำให้ผมรู้สึกดีนะ” ... (ID07)

2.1.2 การสร้างความสัมพันธ์เพื่อความใคร่

จากการสัมภาษณ์พบว่า การก่อตัวของสัมพันธ์ภาพในลักษณะนี้ เป็นการสร้างความสัมพันธ์เพียงชั่วคราวช่วยยาม ไม่ได้ก่อประกอบของความรักเจือปน ติดต่อกันเพื่อเสพสุข และแยกย้ายกันไป ดังบทสัมภาษณ์ที่ได้ต่อไปนี้

“ก็ไม่ได้ชอบเขานะ ไม่รู้จักเขาด้วย แต่พอได้กลิ่นตัวเขา ในทำให้เราเกิดความ ต้องการ เราก็เลยลองคุยดู พอรู้ว่าเขาเป็นแบบเรา เราก็นัดเขามามีอะไรกัน มีเสริงก็ต่างคนต่างไป ไม่มีอะไรยึดติดกัน ส่วนใหญ่จะนัดกันผ่านทางเน็ตครับ”...(ID09)

“เรื่องความรัก กับเรื่องเอากัน มันคนละเรื่องกัน รักก็ส่วนรัก แต่ตอนนี้ผมยังไม่รักใคร เวลาที่ผมคุยกับใครแล้วรู้สึกพอใจ ก็โอเค ก็มีอะไรกัน ก็ส่วนใหญ่ก็ติดต่อกันทาง อินเทอร์เน็ต พวกเฟสบุ๊ค โซเชียลแคม ก็คุย ๆ กันไป ถ้าพอใจก็คุยต่อ ไม่พอใจก็เลิกคุย”...(ID05)

“ผมมักจะเข้าไปเที่ยวบาร์เกย์ในกรุงเทพฯ ส่วนมากถ้าจะเจอเกย์ก็เจอใน กรุงเทพฯ หรือสถานที่เที่ยว ที่แบบเที่ยวกลางคืน โดยเฉพาะ ก็ไม่ต้องอะไรมาคุยถูกคอก็ดี ไม่ถูกใจก็ไม่สน ผมจะรู้ว่าใครเป็นเกย์โดยใช้เซ็นของผม”...(ID08)

2.2 การวางตัวที่บ้าน

เมื่อวัยรุ่นชายเข้าสู่กระบวนการชายรักชายแล้ว และยอมรับในสิ่งที่ตนเองเป็นแล้ว แต่ยังคงต้องการที่จะปิดบังไม่ให้ครอบครัวรู้ เพื่อความสบายใจทั้งของตนเองและของครอบครัว เนื่องจากกลัวว่าจะทำให้ที่บ้านผิดหวังกับสิ่งที่ตนเองเป็น วัยรุ่นชายรักชายจึงมีวิธีการวางตัวที่บ้าน เพื่อปิดบังครอบครัว และรักษาเพศสภาพที่ตนเอง วิธีการแสดงออกในรูปแบบต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.1 ปิดบังครอบครัว

วัยรุ่นชายรักชายมีการปิดบังตัวตนของตนเองกับครอบครัว เพื่อไม่ให้คนในครอบครัวทราบเพราะกลัวว่าคนในครอบครัวจะรับสิ่งที่ตนเองเป็นไม่ได้ ทว่าการวางตัวเพื่อไม่ให้ที่บ้านรู้ นั้น ไม่ใช่เรื่องยากมากนักสำหรับวัยรุ่นชายรักชาย เพียงแค่พยายามวางตัวนิ่งๆ ขรึมๆ ไม่แสดงออกทางเพศสภาพของตน ดังบทสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหลัก

“ผมเป็นแบบนี้ ผมก็ให้ที่บ้านรู้ไม่ได้ เวลาที่ผมอยู่บ้านผมก็ทำตัวเฉย ๆ ไม่กรี้ดกร๊าดเลย ก็แบบปกติเลย เป็นผู้ชายแมน ๆ เลย”...(ID07)

“ที่บ้านผมจะวางตัวต่างจากที่โรงเรียนนะ เวลาอยู่บ้านผมก็นิ่ง ๆ จะขรึม ๆ หน่อย ไม่ค่อยร่าริง ก็กลัวพ่อแม่รู้ว่าเราเป็นอะไร แล้วเขาจะรับไม่ได้ กลัวเขาจะเสียใจนะ แต่แบบทำใจได้ละ ก็เราเป็นแบบนี้ เราก็จะทำเสียงเข้ม ๆ หน่อยเวลาที่คุยกับพ่อแม่ เพื่อไม่ให้เขาจับได้ แต่เกย์ก็คือผู้ชายอยู่แล้วปะ เลยไม่ต้องตัดตัวเองอะไรมากนัก แต่ไม่แสดงออก มันก็คือตัวเรานะ แต่แค่เป็นตัวเราที่นิ่ง ๆ ขรึม ๆ เท่านั้นเอง เลยไม่รู้สักอึดอึดอะไร”...(ID02)

“อยู่บ้านก็ทำตัวปกตินะ ไม่แสดงออกอะไร จะต่างจากโรงเรียนก็ตรงที่เราจะเงียบมากกว่า ไม่แสดงสีหน้า หรือนำเสียงอะไรมามากมาย แม่เขาก็เคยสงสัยแล้วมาถามนะ แต่ก็

ไม่ได้ตอบอะไรไป เราก็เป็นเรา เป็นเกย์ก็แค่ชอบผู้ชาย เราไม่ได้เปลี่ยนตัวเองไปแต่งหญิงนี้ครับ เราเลยทำตามปกติได้”...(ID08)

“เวลาที่ผมอยู่ที่บ้าน ผมจะวางตัวนิ่ง ๆ ครับ ไม่แสดงออกมากนัก นิ่ง ๆ ขรึม ๆ ทำตัวจริงจัง เป็นผู้ใหญ่หน่อย”...(ID03)

“จะวางตัวยังไง ก็วางตัวปกตินะ ก็เพราะว่าเกย์ ก็คือผู้ชายที่ไม่ได้ชอบผู้หญิงแค่นั้นเอง คือมันก็คือผู้ชายอยู่แล้วครับ เราไม่ได้เปลี่ยนแปลงตัวเองอะไร ใจเราไม่ได้เปลี่ยนเพศ ใจเรายังเป็นแบบเดิม ก็เลยไม่ต้องวางตัวอะไรมาเลย ก็ทำตามปกติไป ทำตัวเอง ๆ ไป มันก็คือตัวผมอยู่แล้ว”...(ID04)

“ผมก็ไม่ได้วางตัวอะไรเป็นพิเศษนะ เป็นอย่างที่เคยเป็น เลย ๆ ครับ”...(ID09)

2.2.2 การวางตัวเพื่อรักษาเพศสภาพในแบบที่ครอบครัวอยากเห็น

จากการสัมภาษณ์พบว่าวัยรุ่นชายรักชายที่มีคนรัก และอยากใช้เวลาอยู่ด้วยกันกับคนรักเช่นเดียวกับคู่รักชายหญิง เขาก็มีวิธีแสดงออกในรูปแบบของพวกเขา เช่น 1) แสดงให้ครอบครัวเห็นว่าเป็นเพื่อนกัน 2) ตอบปฏิเสธเมื่อถูกคนในครอบครัวถาม 3) ไม่แสดงออกเพื่อรักษาเพศสภาพของตน ดังนี้

1) แสดงให้ครอบครัวเห็นว่าเป็นเพื่อนกัน

เลือกปิดบังเฉพาะครอบครัวของตนเอง โดยผู้ให้ข้อมูลหลัก แสดงให้แม่ของตนรับรู้ว่าผู้ชายที่ตนพามาบ้านนั้นเป็นเพื่อนสนิท ซึ่งในความจริงคือคนรักของตน เพื่อให้ตนเองสามารถพาคคนรักมาที่บ้านได้ แต่ฝ่ายพ่อแม่ของคนรักรับรู้ถึงความสัมพันธ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักกับคนรัก จากการเหตุการณ์ตอนไปรับประทานอาหารกับครอบครัวของคนรักแล้วมีคนเข้ามาทักว่าเป็นคู่รักเกย์ แต่พ่อแม่ของคนรักไม่ได้ว่าอะไร ดังบทสัมภาษณ์

“เราก็ทำให้แม่รู้จักเค้าเหมือนกัน แต่รู้แค่ว่าเป็นเพื่อนกัน แต่ว่าพ่อแม่ฝั่งเขาน่าจะรู้ว่าเราเป็นแฟนกัน เพราะว่าเคยไปกินกับเขา เขาชวนไปกินข้าว แล้วก็มีคนทักว่า คู่คู่นั้นน่ารักจังเลย คู่เกย์คู่นั้นนะ ในตอนที่เรานั่งกินข้าวอยู่ (เงิน หัวเราะ) เราก็ได้แต่ตอบคนที่ทักว่าครับ ๆ แบบนั้นน่าจะครับ”...(ID01)

2) ตอบปฏิเสธเมื่อถูกคนในครอบครัวถาม

ผู้ให้ข้อมูลหลักเลือกที่จะตอบปฏิเสธไป เมื่อคนในครอบครัวถามว่าเป็นกระเทยหรือไม่ ซึ่งสาเหตุที่ปฏิเสธเป็นเพราะถามไม่ตรงคำตอบ เลยไม่จำเป็นต้องตอบให้ตรงคำถาม เพื่อรักษาเพศสภาพที่ตนเองเป็นไว้ ไม่ให้ครอบครัวรับรู้ ดังบทสัมภาษณ์

“แม่เคยถามผมว่าเป็นกระเทยรึเปล่า แต่ผมตอบไม่ว่าไม่ได้เป็น ก็ผมไม่ได้เป็นจริง ๆ ผมเป็นเกย์ แม่ถามไม่ตรงคำตอบ แม่เองก็ไม่ว่าผมคือแฟน แม่รู้แค่ว่าเป็นเพื่อนกัน เพราะผมบอกว่าเป็นเพื่อน” ... (ID08)

3) ไม่แสดงออกเพื่อรักษาเพศสภาพของตน

ผู้ให้ข้อมูลหลักรักษาเพศสภาพของตนเองด้วยการไม่แสดงออก ไม่บอกเล่า และไม่พาใครไปที่บ้านเลย เพื่อปิดบังไม่ให้ครอบครัวได้รับรู้ ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ผมไม่เคยเล่าหรือแสดงอะไรให้ที่บ้านรู้เลย ไม่อยากให้แม่เสียใจ พอมีคนรักเราก็ก่อนดูแลเขา ด้วยหัวใจที่เรามี เราดูแลเขาด้วยความสามมารถที่เราดีสูงสุด มันไม่จำเป็นต้องแสดงออกนะ เลยปิดแม่ง่ายครับ” ... (ID07)

“เวลามีแฟนหรือ ก็แค่ไม่พาไปบ้านไง ผมอยู่โรงเรียนประจำอยู่แล้ว แล้วเวลามีอะไรกันก็มีที่โรงเรียนสะดวกดี ไม่เคยทำอะไรที่บ้านเลย ไม่ต้องปิดบัง ทำในห้องน้ำที่โรงเรียนเลย ที่บ้านก็ปกติไป” ... (ID09)

2.3 การวางตัวในสังคม (เพื่อน)

เวลาที่ผู้ให้ข้อมูลหลักอยู่ที่โรงเรียนและอยู่กับเพื่อน ซึ่งเพื่อนของผู้ให้ข้อมูลหลักก็มีทั้งเพื่อนที่ให้การยอมรับในเพศสภาพของผู้ให้ข้อมูลหลัก และเพื่อนที่ไม่ได้ให้การยอมรับเพศสภาพของผู้ให้ข้อมูลหลัก ดังนั้นผู้ให้ข้อมูลหลักจึงต้องมีการวางตัวในสังคมเพื่อนเพื่อ 1) ปิดบังตัวตนกับเพื่อนเวลาที่อยู่กับเพื่อนที่ไม่ยอมรับ 2) การวางตัวกับเพื่อนที่ยอมรับ ดังนี้

2.3.1 การปิดบังตัวตนกับเพื่อน

เวลาอยู่ในสังคมเพื่อนที่ยังไม่ยอมรับในเพศสภาพของชายรักชาย หรือเพื่อนที่ไม่สนิท วัยรุ่นชายรักชายจะวางตัวให้เป็นปกติ เช่น 1) แสดงให้คนอื่นเข้าใจว่าตนเองกับคนรักเป็นแค่เพื่อนกัน 2) เมื่ออยู่กับเพื่อนที่ไม่รู้จักหรือไม่สนิท จะวางตัวเป็นปกติเหมือนผู้ชายคนหนึ่ง 3) เลือกที่จะยอมรับหรือปฏิเสธเพื่อนที่เข้ามาถาม เพื่อความสบายใจของคนรัก

1) แสดงออกว่าเป็นแค่เพื่อนกัน

ทำตัวเป็นเพื่อนกัน ไม่ไปไหนข้างนอกด้วยกัน เพราะกลัวคนอื่นรู้ จึงใช้เวลาอยู่ที่โรงเรียน ไปไหนด้วยกันในโรงเรียน เพื่อให้เพื่อนเข้าใจว่าเป็นเพื่อนสนิทกัน ดังนี้

“คบอยู่ช่วงนึงอะครับ แต่ว่า แบบปิด ไม่อยากให้เพื่อนที่โรงเรียนรู้เลย ทำตัวเป็นเพื่อนกันเฉย ๆ ไม่ค่อยได้ไปไหนข้างนอกด้วยกันอะครับ เพราะเรากลัวคนอื่นรู้ ส่วนใหญ่ก็จะใช้เวลาด้วยกันอยู่ที่โรงเรียนกันมากกว่า ก็แบบ ไปกินข้าวด้วยกัน ก็เหมือนนั่งด้วยกันอะไรจ๊ะอะครับ แล้วก็แบบไปไหนด้วยกันในโรงเรียนอะครับ เพื่อนเขาก็คิดแค่ว่าเราสนิทกันเฉย ๆ อะครับ แต่ก็มีแซว ๆ บ้าง” ... (ID02)

2) วางตัวให้เป็นปกติกับเพื่อนที่ไม่สนิท

เมื่ออยู่กับเพื่อนคนอื่นที่ไม่สนิท หรือไม่รู้ว่าเป็น จะมีการวางตัวเฉย ๆ เหมือนผู้ชายทั่วไป เพราะกลัวว่าจะถูกมองไม่ดี กลัวสังคมนินทา ดังบทสัมภาษณ์

“คือถ้าเราอยู่กับเพื่อนคนอื่น ที่เขาไม่รู้จักเรา หรือไม่รู้ว่าเป็น เราก็จะพยายามทำตัวเฉย ๆ นะ พยายามทำตัวเฉย ๆ ไปอะ แต่บางทีนะ ก็เคยมีแอบหอมแก้มกันนะ แต่ไม่ให้ใครเห็นอะ แต่ก็ไม่มีนะที่จะแสดงออกในที่สาธารณะ มากสุดก็แค่เดินจับมืออันนี้จะมีบ้าง แต่จะไม่บ่อย กลัวคนอื่นจะดูรู้ เวลาไปนั่งกินข้าวกันก็จะทำตัวปกตินะ เหมือนเราอยู่กับเพื่อนคนหนึ่ง แต่บางทีก็มีคนดูเราออกด้วย ก็จะมองเราแล้วอึ้ง ๆ บางคนก็จะดูเก๋ๆ นั่นสิ น่ารักจังเลย (หัวเราะ)”...(ID01)

“คือคนอื่นที่เป็นแค่คนรู้จัก หรือเพื่อนที่ไม่สนิทกับเรา ผมจะไม่แสดงออกเลยนะ โห ไม่กล้าเหมือนที่เขาเป็นกันเยอะ ๆ แล้ว คือผมก็นิ่ง ๆ ไปไม่ยอมทำให้เพื่อนล้อ ไม่ยอมให้คนอื่นมาพูดหลังหลังผม ผมจะรู้สึกไม่ดีครับ ผมตั้งใจเรียนมีเพื่อนกลุ่มที่ตั้งใจเรียน ไม่อยากเอาเวลามาเสียไปเรื่องพวกนี้”...(ID03)

“ผมไม่ยอมแสดงออกอะไรมาก ด้วยหน้าที่เกี่ยวกับงานพิเศษที่ผมทำอยู่ ผมไม่ยอมให้ใครรู้ว่าผมเป็นอะไร แล้วถ้าเขารู้เพื่อนก็จะล้อ ผมก็เศร้านะ เวลาที่ถูกเพื่อนล้อ มันรู้สึกไม่ดี ผมเลยทำได้แค่ทำตัวเฉย ๆ ไม่ค่อยคบใครเป็นเพื่อน บางทีเพื่อนพูดอะไร ผมเป็นคนคิดมาก ผมก็เก็บเอาไปคิดมากคนเดียว น้อยใจเพื่อน ผมเลยทำตัวเฉย ๆ ไม่ไปยุ่งกับใคร อยู่กับเพื่อนที่เป็นผู้หญิงครับ”...(ID09)

3) เลือกที่จะแสดงออก โดยพิจารณาจากสถานการณ์

วางตัวสองแบบ โดยถ้ามีคนชอบอยู่ด้วย จะวางตัวเฉย ใครถามอะไรก็จะปฏิเสธไป จะไม่แสดงออก วางตัวเหมือนเป็นเพื่อนกันปกติ แต่เมื่อไม่มีคนที่ชอบอยู่ด้วย เวลาใครถามอะไรก็เฉย ๆ ไม่ยอมรับและไม่ปฏิเสธ แต่บางทีก็มียอมรับ ดังบทสัมภาษณ์

“วางตัวยังไงหรือครับ ผมจะวางตัวสองแบบนะ แบบแรกนะถ้าคนที่ผมชอบอยู่ด้วย ผมจะทำตัวเฉย ใครมาถามผมก็จะปฏิเสธไป ผมไม่ยอมให้ใครมาเขาคินที่ผมชอบมองเขาว่าไม่ดี ว่าเป็นเกย์ ผมจะไม่แสดงออกเลย จะปฏิเสธ จะทำตัวเฉย ๆ เหมือนเป็นเพื่อนกันปกติ แต่เพื่อนหลายคนก็รู้นะ แต่ถ้าเพื่อนมาถามผม หรือมาล้อผมตอนที่ผมไม่ได้อยู่กับคนที่ผมชอบ ผมก็เฉย ๆ ไม่ได้ยอมรับหรือปฏิเสธ จะนิ่ง ๆ ไป ไม่สนใจใครว่าเขาจะถามจะพูดอะไร แต่บางทีก็แอบไหลตามน้ำเหมือนกัน (หัวเราะ)”...(ID07)

2.3.2 การวางตัวกับเพื่อนที่ยอมรับ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่า การแสดงออกทางเพศสภาพของผู้ให้ข้อมูลหลักเมื่ออยู่กับเพื่อนที่ยอมรับ และเข้าใจในสิ่งที่เขาเป็น วัยรุ่นชายรักชายจะสามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ โดยไม่รู้สึกอึดอัด และเป็นตัวของตัวเองที่สุด เพราะเมื่อมีคนยอมรับในสิ่งที่เขาเป็นได้ เขาจะเกิดความไว้วางใจ และสนิทใจที่แสดงออกทางพฤติกรรม หรืออารมณ์ที่เป็นความรู้สึกที่แท้จริงตามเพศสภาพของเขา เขาสามารถแสดงความคิดเห็น ทักษะคิดตามที่เขาต้องการได้ โดยไม่ต้องระวังเรื่องการวางตัวใด ๆ หรือจะต้องคอยมาระวังว่าจะถูกเพื่อนใคร ใดต่อว่าหรือต่อต้านในสิ่งที่เขาเป็น เพื่อนที่ยอมรับในตัวเขาจึงได้เห็นในสิ่งที่เขาเป็นมากกว่าคนอื่น ซึ่งอาจมากกว่าพ่อ หรือแม่ ที่วัยรุ่นชายรักชายต้องปิดบังเพศสภาพของตนเอง ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ก็เวลาที่อยู่กับเพื่อนที่เขายอมรับเราได้นะ เราก็ได้เป็นตัวของตัวเองสูงขึ้นมาหน่อย ได้พูด ได้คิด ได้ทำตามแบบที่เราเป็น ไม่ต้องปิดบังครับ จะคิดจะพูด จะทำด้วยังก็ไม่ต้องแคร์อะไรแบบนี้อะครับ ก็ได้เปิดเผยตัวเอง มันรู้สึกดีนะ จริง ๆ นะครับ บางทีเราอยากคลายเครียด เราก็ทำตัวบ้า ๆ ได้เลย จะคุยเรื่องผู้ชาย จะเมาท์เรื่องแฟน จะปรับทุกข์ก็ไม่ต้องคิดมาก อีเพื่อนพวกนี้มันรู้หมดแหละครับว่าผมเป็นไง (หัวเราะ) สบายใจ”... (ID01)

“เพื่อนที่เราอยู่ด้วยสบายใจ เราก็วางตัวตามสบาย เวลาไปเที่ยวกันแล้วผมมีแฟนไปด้วยก็เดินจูงมือกับแฟนไปเลย ไปออกเดทเลย เพื่อนแซวก็ไหลตามน้ำไปเลย แรก ๆ เพื่อน ๆ เขาก็มองผมนะ แต่เขาก็เขารับเราได้แล้ว เราก็เลยไม่ต้องคิดมาก เพื่อนที่นี้เขาค่อนข้างเปิดกับเรื่องชายรักชายนะ ไม่เหมือนโรงเรียนเก่า ทำอะไรต้องคอยระวัง ก็จะถูกล้อ กลัวถูกมองไม่ดีบ้าง กลัวถูกนินทาบ้าง หลายอย่างครับ เครียดนะเวลาคนอื่นมองเราไม่ดี เรากลัวคนที่รักเราจะเสียใจ แต่ถ้าอยู่กับเพื่อนที่เขาเข้าใจเรา มันก็ชีว ๆ เลย ง่ายกับเราดี ที่เราจะทำอะไรมันก็รับเราได้นะ ถ้าอันไหนมากเกินไปเขาก็จะคอยเตือนเรานะ มันก็ดีนะครับ”... (ID07)

“การวางตัวเวลาที่อยู่กับเพื่อนหรือ ก็ไม่ต่างจากที่บ้านนะ ก็เหมือน ๆ กันเลยแหละ แต่เวลาที่อยู่กับเพื่อนมันก็สามารถทำตัวปกติได้ครับ ไม่กดดัน ไม่ซีเรียส ไม่เครียด ก็เป็นแบบนี้ ก็จะใช้ชีวิตแบบนี้ คือเพื่อนเขายอมรับเราได้ เราเลยไม่ต้องแสดงอะไรมาก อีกอย่างเกย์ก็คือผู้ชายคนหนึ่ง การวางตัวของผมก็เลยไม่ต่างจากเดิมเท่าไร แต่ก็แสดงออกได้มากกว่าเดิมนะครับ”... (ID08)

“การวางตัวถ้าเป็นการวางตัวกับเพื่อนที่ที่เป็นผู้ชายปกติก็ไม่แสดงออกอะไรมาก แต่พวกเขายอมรับเราได้ไง เราเลยไม่ต้องเกร็งมาก แต่ก็ไม่ได้แสดงออกมาก สบาย ๆ เหมือนเป็นผู้ชายคนหนึ่ง แต่ถ้าเวลาอยู่กับเพื่อนที่เป็นเกย์นะ ผมก็ทำตามสบาย เป็นตัวเราเองแบบสุด ๆ ไม่มีอะไรที่ต้องปิดบัง ทำอะไรก็ได้ คุยเรื่องอะไรเกี่ยวกับเกย์ก็ได้ มันได้เปิดเผย บางทีก็เรด

มาก ๆ ได้เลย (หัวเราะ) แบบเราทำตัวเยอะได้ไง ไม่ต้องมีอะไรให้ระวังมาก ไม่เหมือนที่บ้านที่มีพ่อแม่อยู่ อันนี้ต้องระวังมาก ทำอะไรไม่ได้มาก ต้องระวังถ้าเขารู้ กลัวเขาจะเสียใจ”...(ID03)

“(หัวเราะ) วางตัวกับเพื่อนที่เขาใจเรามันเป็นอะไรที่ชีว สบายเลย นึกคุณนอนได้ด้วย มันไม่ต้องกลัวว่าจะมีเพื่อนคนไหนมาว่าเรา มามองเราแปลก ๆ เราสามารถทำตัวปกติได้ในแบบของเรา แต่จะว่าไปมันไม่ค่อยต่างจากที่เป็นตอนอยู่ที่บ้านนะ แต่แค่เราสามารถพูดหรือแสดงอารมณ์ที่มันเป็นตัวเราได้ไง เพื่อนก็สนุกนะเวลาที่เรามาทำตัวแบบนี้ บางทีเราก็อะไรให้เพื่อนแซว เพื่อนก็สนุก เราก็อู้สึกดี คือวัยรุ่นนะครับ อยู่กับเพื่อนมากกว่าพ่อแม่อยู่แล้ว มีอะไรก็คุยก็ปรึกษาเพื่อน (หัวเราะ)”...(ID09)

“สำหรับผมแล้วมันไม่อะไรมากนะ ทำตัวตามปกติครับ แต่มันออกอาการได้เยอะกว่าปกติ แบบเรียกเพื่อนผู้ชายคนนั้นหล่อนะ คือยังอยู่กับพวกที่เป็นนะ ยังออกเยอะเหมือนอารมณ์พาไป เพื่อนเยอะเราก็เยอะ จะมานั่งเงียบ ๆ ก็ไม่ใช่ แล้วเพื่อนพวกนี้ปากจืด เราก็อต้องไม่ยอมแพ้ มันก็เลยเป็นอะไรอีกด้านของเรา (หัวเราะ)”...(ID04)

2.4 เพศสัมพันธ์ระหว่างชายรักชาย

การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชายมีลักษณะไม่ต่างจากชายที่รักเพศตรงข้ามเท่าใดนัก ทว่าในวัยรุ่นชายที่รักเพศเดียวกันและต้องปิดบังตัวตน เมื่อมีความต้องการที่จะร่วมรักกับคนรักของตนเขาต้องระมัดระวังในหลาย ๆ เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสถานที่ การแบ่งสถานะทางเพศสภาพกับเพื่อนของคุณ ทักษะการที่มีต่อความสัมพันธ์ทางเพศของผู้ให้ข้อมูลหลักเอง และความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ของชายรักชาย ดังนี้

2.4.1 สถานที่ที่วัยรุ่นชายรักชายมีเพศสัมพันธ์

วัยรุ่นชายรักชายก็ความต้องการทางเพศเพื่อตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของตนเช่นเดียวกับชายรักเพศตรงข้าม แต่ต้องปิดบังทางครอบครัวไม่ให้รับรู้ ทำให้วัยรุ่นที่เป็นชายรักชายต้องหาสถานที่ในการร่วมรักกับคนรักของตนเพื่อสนองความต้องการของตนในขณะที่ต้องปิดบังครอบครัว และปลอดภัยจากการถูกคนอื่นในสังคมรังวู โดยจากการสัมภาษณ์สามารถจำแนกได้ดังนี้ 1) มีเพศสัมพันธ์ที่บ้านของตนเอง 2) ห้องน้ำในโรงเรียน 3) ใช้โรงแรมหรือรีสอร์ท ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) มีเพศสัมพันธ์ที่บ้านของตนเอง

ด้วยการที่ไม่ต้องการให้ผู้ปกครองล่วงรู้ถึงความสัมพันธ์ และต้องการรอดพ้นจากสายตาของสังคม การมีเพศสัมพันธ์ที่บ้านจึงเป็นทางเลือกที่ดีทางหนึ่งเนื่องจากที่บ้านเป็นสถานที่ปลอดภัย และสะดวก โดยเฉพาะเวลาที่ผู้ปกครองไม่อยู่บ้าน ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“สถานที่ที่ผมมีอะไรกับแฟน คือผมต้องระวังไม่ให้แม่รู้ใช่ปะ ก็เลยเป็นแบบว่าถ้าจะมีอะไรกันก็จะเป็นที่บ้านครับ ส่วนใหญ่ก็ที่บ้านของผม เลือกลงเวลาที่พอกับแม่ไม่อยู่บ้าน เพราะว่ามันสะดวกดี ไม่ต้องเสียเงินไปโรงแรมมันแพงครับ แล้วถ้าคนเห็นว่าเข้าโรงแรมกับผู้ชายด้วยกัน คนเขาก็ต้องสงสัย ผมเลยเลือกที่บ้านมันปลอดภัยด้วย ไม่ต้องกลัวใครจะเห็น เพราะไม่มีใครอยู่บ้าน ก็ตอนมีอะไรกันครั้งแรก ผมก็แบบว่า ชวนเขามาบ้านมาเที่ยวกันเฉย ๆ แล้วเขาก็มากอด มาหอม มาแบบทำให้ผมรู้สึกต้องการ ก็เลยเอาก็เอา (หัวเราะ) ก็ไม่มีอะไรเสียหายใช่ไหม ก็เลยมี แล้วทีนี้พอเขามาบ้าน ก็จะมีอะไรกันบ้างบางครั้ง ก็พยายามเก็บเสียงนะ เพราะบางทีแม่อยู่บ้าน เรากลัวแม่ได้ยิน แต่ก็เคยมีที่อื่นนะ เคยไปรีสอร์ตที่เป็นของญาติ ๆ แฟน เขาชวนเราไปเที่ยว เราก็ไป ก็มีอะไรกัน”...(ID01)

2) ห้องน้ำในโรงเรียน

ด้วยการที่เป็นนักเรียนที่อยู่โรงเรียนประจำ ไม่ค่อยได้กลับบ้าน เวลาที่จะมีอะไร จะเลือกที่ห้องน้ำในหอพักโรงเรียน เนื่องจากความสะดวก และง่ายต่อการนัดเจอปลอดภัยผู้ใหญ่ไม่เห็น ไม่เสียค่าโรงแรม ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ผมใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ที่โรงเรียนครับ ไม่ค่อยได้กลับบ้าน ผมอยู่โรงเรียนประจำ เวลาที่จะมีอะไรกันที่สะดวกก็ทำกันในห้องน้ำที่ติดนอนของโรงเรียนครับ สะดวกสุดแล้ว ง่ายดีด้วย นัดเจอกันง่าย ปลอดภัยผู้ใหญ่ไม่เห็น มันจะเป็นห้องอาบน้ำรวม และแยกเป็นห้องส้วม เราจะเข้าไปทำกันในห้องส้วมครับ ไม่มีคนเห็น มีน้ำล้างด้วยสะดวกดี เวลามีคนเดินมาเราก็จะหยุด แต่บางทีมันก็กำลังได้ แบบ (หัวเราะ) คือบางทีหยุดไม่ได้ก็จะพยายามเก็บเสียงเอา ก็โอเคสินะ ไม่เสียค่าโรงแรม (หัวเราะ) บางทีมันก็มีเหตุให้พลาดนะ คือแบบมีพริกติดอวัยวะของผมออกมาด้วย ผมก็จะหันไปล้างแล้วกันมาทำต่อ (หัวเราะ) ก็สะดวกดีครับ (หัวเราะ)”...(ID09)

3) ใช้โรงแรมหรือรีสอร์ต

สาเหตุที่เลือกโรงแรมเพราะใกล้ที่ที่อยู่ที่อยู่ในกรุงเทพฯ เพราะสะดวกในการเดินทาง ดังบทสัมภาษณ์

“ผมจะไปเที่ยวสถานที่ที่เกี่ยวของเกย์ครับ แล้วทีนี้ผมกับแฟนที่จะมีอะไรกันบางทีก็ไปโรงแรมครับเพราะที่เกี่ยวส่วนใหญ่ก็อยู่กรุงเทพฯ ก็ค้างที่นั่นก็มีอะไรกัน แต่บางครั้งไปเที่ยวใกล้รีสอร์ต แล้วแต่สะดวก บางทีก็ที่บ้านเวลาไม่ใครอยู่บ้าน แต่ให้เข้าห้องแล้วเอาคนอื่นมามั่วด้วยไม่มีครับ แบบโดยส่วนตัวผมไม่ชอบนะที่คนจะมั่วกัน ของแบบนี้มันเป็นเรื่องส่วนตัวครับ”...(ID08)

2.4.2 พฤติกรรมการป้องกันโรคจากการมีเพศสัมพันธ์ และสาเหตุ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่า มีวัยรุ่นชายรักชายเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว 4 คน จากผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 9 คน และมี 3 คนไม่ได้ป้องกันตนเองขณะมีเพศสัมพันธ์คนรัก มีเพียง 1 คนที่ใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์

1) ไม่ได้ป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์

เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก วัยรุ่นชายรักชายมักขาดการป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งมีสาเหตุที่ค้นพบจากการสัมภาษณ์ ดังนี้ 1) ไม่ได้ตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ 2) ไม่กล้าซื้อถุงยางอนามัย 3) ตนเองไม่ได้ใส่แต่ให้คนรักใส่

(1) ไม่ได้ตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์

ตอนมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก เกิดขึ้นแบบไม่ได้ตั้งใจ จึงไม่เคยป้องกัน และไม่ได้คิดถึงการป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ไม่รู้ว่าจะต้องป้องกัน ดังบทสัมภาษณ์

“ตอนมีอะไรกับแฟน แบบบางที่เราพาแฟนมาเที่ยวที่บ้าน เราก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะมีอะไรกัน ก็ไม่เคยป้องกันนะ แบบไม่ได้คิดถึงด้วยอะ ไม่รู้ด้วยใจตอนนั้นว่าจะทำอะ แล้วไม่รู้ด้วยว่าต้องทำไง ต้องป้องกันยังไง คืออารมณ์มันพาไป แล้วพอมาครั้งหลัง ๆ ที่มีอะไรกันก็ยังไม่ได้ป้องกันอยู่ดี ก็ไม่รู้ไวมันจะเป็นอะไรไหม แต่พอรู้ก็กลัวนะ ไม่กล้ามีเลยอะ กลัวตาย”...(ID01)

(2) ไม่กล้าซื้อถุงยางอนามัย

ไม่เคยป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์ เนื่องจากเคยมีประสบการณ์ในการซื้อถุงยางอนามัย ที่มีทั้งความหลากหลายของลักษณะผิวของถุงยาง ที่มีแบบผิวบาง ผิวเรียบ หลากสี หลากกลิ่น จึงเกิดความสับสน ประกอบกับความรู้สึกลาย จึงเลือกไม่ถูก ไม่กล้าซื้อ ในที่สุดจึงตัดสินใจไม่ใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกัน ดังบทสัมภาษณ์

“ไม่เคยใช้อะครับ ไม่เคยใส่เลย มีครั้งนึงนะ เข้าไปในร้านสะดวกซื้อ จะเข้าไปซื้อถุงยางอนามัย แต่พอเข้าไป โห...คนเยอะจัง แกรมถุงยางอนามัยมีเยอะมาก มีหลายแบบด้วย ทั้งสีเอย กลิ่นเอย ไหนจะมีแบบที่เป็นผิวบาง ผิวเรียบ เยอะแยะไปหมด งงครับ อายุด้วยเลย ไม่รู้จะซื้ออันไหนดี เลือกไม่ถูก เลยไม่กล้าซื้อ ก็เลยไม่ใช้เลย”...(ID09)

(3) ตนเองไม่ได้ใส่แต่ให้คนรักใส่

จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักไม่ได้ใส่ใจในการป้องกันตนเองขณะมีเพศสัมพันธ์ แต่บางครั้งก็ให้คนรักป้องกันแต่ตนเองไม่ได้ป้องกัน ดังบทสัมภาษณ์

“อืมมม เราเป็นฝ่ายรับ เราก็ดูเลย... ไม่ได้ใส่ใจเท่าไร แต่เราก็ดูเลือกคนที่น่าจะไว้ใจด้วย ว่าเขาคงไม่มั่วหรือกมั้ง ไม่ใส่คงไม่เป็นอะไร ผมก็จะดูภูมิหลังก่อนนะ ถ้าเห็นแล้วไม่โอเค ผมก็ไม่ทำอะไรด้วย แต่ถ้าคุยแล้วรู้แล้วว่า ใช้ได้ โอเค ผมถึงจะมีอะไรด้วยครับ แต่ก็ไม่เคยใส่ล่ะ ผมนะ บางทีเพื่อนผมเขาใส่ ผมก็ไม่อะไร จะใส่ไม่ใส่ก็แล้วแต่เลย”...(ID05)

2) ป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์

ผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีการป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กล่าวว่า ตนเองได้มีการศึกษาข้อมูลมา และทำการตกลงกันเวลามีเพศสัมพันธ์กันต้องป้องกันทุกครั้ง ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เวลามีอะไรกับแฟน ผมใส่ล่ะ ให้แฟนใส่ด้วย ป้องกันโรคครับ เราจะตกลงกันครับ ว่าเวลามีอะไรกันต้องป้องกันทุกครั้ง คือผมศึกษาเรื่องนี้มา มันก็เสี่ยงติดโรคไม่ต่างจากผู้หญิง เวลามีสอะไรกันเราเลยต้องป้องกัน เราก้ให้แฟนเราใส่ด้วย เราไม่รู้ว่าเขาไปทำอะไรมาบ้าง เอาที่สบายใจ เราก้ต้องใส่ทั้งคู่ครับ”...(ID08)

2.4.3 ความรู้เกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ทางเพศสัมพันธ์ของชายรักชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักที่เป็นวัยรุ่นชายรักชายยังไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ ในเรื่องของเพศสัมพันธ์ เนื่องจากไม่เห็นความสำคัญของการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อที่อาจเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ ถึงแม้ว่าผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนจะเคยมีเพศสัมพันธ์กับคนรักของตนมาหลายครั้งแล้วก็ตาม ด้วยเหตุนี้ทำให้วัยรุ่นชายรักชายมีเพศสัมพันธ์แบบขาดการป้องกันโรคจากการมีเพศสัมพันธ์ อีกทั้งยังขาดความรู้ในเรื่องของโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายรักชาย

“ถ้าเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์นะเหอครับ ผมก็พอจะรู้นะ รู้แค่ว่ามีโรคเอดส์อะ แต่มันก็ไม่ได้ติดกันง่าย ๆ อีกอย่างตอนมีอะไรกับแฟน ผมก็ใช้ปากทำให้เขาอะ มันก็น่าจะติดโรคได้ แล้วผมก็มีแฟนคนเดียว ไม่ได้มั่วครับ ส่วนเรื่องโรคอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์เอาจริงๆ ผมไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร ก็พอรู้อ่างครึบว่ามีโรคพวกนี้อยู่ละ ส่วนรายละเอียดอะไรยังไงผมไม่แน่ใจเท่าไร แต่ที่รู้เรื่องโรคพวกนี้ก็หลังจากมีอะไรกับแฟนแล้วไปแล้วนะครับ (หัวเราะ)”...(ID01)

“อืม ผมก็ยังไม่เคยมีอะไรกับแฟน เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีอะไรบ้างเหอ อืม ก็ไม่ค่อยแน่ใจนักนะครับ แต่ก็เคยอ่านเจออะพวกที่แบบมีข่าวมาตามฟลีนบุ๊กครับ หรือบางทีก็อ่านเจอในเว็บ ไซต์ของพันทิป ว่ามีแบบประชากรเกย์ที่มีอะไรกันกับคู่อีกตัวเองหรือแฟนกันอะไรเงี้ย คนพวกนี้เสี่ยงมากที่จะเสี่ยงที่จะติดเอดส์สูง พอรู้ก็อืมมมม (หัวเราะ) แต่อย่างอื่นอะไรเงี้ย ไม่รู้เหมือนกันครับ รู้แต่ว่าถ้ามีอะไรกันแล้วไม่ใส่ถุงยางก็จะเสี่ยงติดเอดส์ ครับ”

“ผมเคยคิดจะซื้อถุงยางอนามัยนะ แต่พอเดินเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ ก็อายมันเงิน ที่สำคัญด้วย ไม่รู้ว่าต้องใช้ถุงยางแบบไหน มันมีเยอะมาก มีหลายแบบ มีแบบกลิ้งด้วย เขาทำขึ้นมาเพื่ออะไรครับ ผมไม่รู้ว่าผมควรใช้ถุงยางแบบไหนดี ไม่มีใครบอกผม แล้วข้อมูลมันมากเกินไป มีวิธีห่อเยอะด้วย เลยไม่ใช่ดีกว่า”

2.4.4 การแสดงออกทางอารมณ์และพฤติกรรม ของวัยรุ่นชายรักชาย และการแบ่งสถานะทางเพศ

การแสดงออกของวัยรุ่นชายรักชาย ก็มีความแตกต่างกันในเรื่องของนิสัย และการแสดงออกด้วย รวมไปถึงลักษณะนิสัย และการแสดงออกของชายรักชายก็แตกต่างกันไปจากผู้หญิงด้วย หรือจะกล่าวได้ว่าชายรักชายก็คือผู้ชายที่ไม่ชอบผู้หญิงแต่ชอบผู้ชายด้วยกัน จึงไม่มีนิสัย และการแสดงออกโน้มเอียงไปทางผู้หญิง ดังบทสัมภาษณ์นี้

“ชายรักชายก็มีอารมณ์อ่อนไหวแบบผู้หญิง เช่น จิน้อยใจ ช่างบ่น จี้หึงอะไรอย่างนี้ แอบแบบบางทีงอนแฟน ไปนั่งร้องไห้คนเดียว แบบผู้หญิงเขาจะเป็น ในบางทีแฟนทำอะไรไม่ถูกใจ ผู้หญิงจะไม่ยอมบอกตรง ๆ ไปนั่งร้องไห้คนเดียว งอนอยู่คนเดียว แล้วก็หายโกรธเอง มีบ้างอะครับ แต่ว่าจะเป็นแบบนี้บ่อย น้อยมาก ๆ” ... (ID02)

“เกย์ก็ไม่ได้แต่งหน้า ก็เป็นผู้ชายธรรมดาที่ไม่ได้ชอบผู้หญิง” ... (นายกอ)

1) สถานะทางเพศของวัยรุ่นชายรักชาย ไม่ได้ถูกกำหนดไว้อย่างตายตัว

ผู้ให้ข้อมูลหลักได้อธิบายถึงการแบ่งสถานะทางเพศ และลักษณะการคบกันของวัยรุ่นชายรักชาย ซึ่งถึงจะมีการแบ่งสถานะทางเพศไว้ แต่ไม่ได้หมายความว่าบุคคลนั้นที่ได้รับสถานะทางเพศนั้นไปตลอด เมื่อเขาอยู่กับอีกคน เขาก็อาจจะได้รับสถานะทางเพศอีกอย่างหนึ่ง นั่นอาจกล่าวได้ว่า สถานะทางเพศของวัยรุ่นชายรักชายไม่ได้ถูกกำหนดไว้อย่างตายตัว และ จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักทำให้ได้ข้อมูลดังต่อไปนี้

“ความสัมพันธ์แบบชาย ชาย เวลาเขามีเพศสัมพันธ์กันเขาจัดสถานะกันแบบก็แล้วแต่จะตกลงกันยังไง คือตอนจะมีอะไรกัน ใครอยากเป็นรุกเป็นรับ ก็แล้วแต่ตอนนั้นว่าใครต้องการแบบไหน” ... (ID01)

“สถานะของเกย์มันแล้วแต่คู่กันของคนที่เขาจะมีอะไรด้วยนะ ก็เคยรู้จักคนที่เขาเป็นเมนะนะ แต่เวลาที่เขาลงบทบาทตรงนั้น เขาเป็นรับอะไรอย่างนี้ครับ” ... (ID02)

“ขึ้นอยู่กับความพอใจนะ คือเวลาปกติก็ทำหน้าที่เป็นเมะ คอยดูแลเขา แต่ถ้ามีอะไรกันผมอยากเป็นรับนะ เป็นรุกมันเหนื่อย” ... (ID07)

2) คำเรียกขานสถานะทางเพศของวัยรุ่นชายรักชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่า วัยรุ่นชายรักชายได้มีการสร้างคำเรียกเพื่อแสดงถึงสถานะทางเพศไว้ด้วย เช่น เมะ เคะ เซะ เป็นต้น แต่ถึงจะมี

(1) เมะ (เซเมะ) Seme (เกย์คิง)

เป็นเรียกขานถึงสถานะทางเพศที่มาจากประเทศญี่ปุ่น โดยเมะเปรียบเสมือนชายที่ทำหน้าที่ของชาย (ฝ่ายรุก) คนที่เป็นเมะ จึงมีลักษณะที่เป็นชาย ที่ขรึม เป็นผู้นำ และคอยเทคแคร์คนรัก ดังบทสัมภาษณ์

“เหมือนเมะ เขาจะเหมือนแบบ ให้เทียบกับชายหญิงเขาก็จะเบนไปทางชายครับ มีความเป็นชายมากกว่า”... (ID06)

“เมะเขาก็จะเทคแคร์”... (ID07)

“เมะเขาจะขรึมและเป็นผู้นำกว่า อะไรแบบนี้ อารมณ์อ่อนไหวแบบผู้หญิงก็มีนะครับในบางมุม”... (ID02)

(2) เคะ (อุเคะ) Uke (เกย์ควีน)

เป็นเรียกขานถึงสถานะทางเพศที่มาจากประเทศญี่ปุ่น โดยเคะเปรียบเสมือนชายที่ทำหน้าที่ของผู้หญิง (ฝ่ายรับ) คนที่เป็นเคะ จึงมีลักษณะที่เป็นผู้หญิง จี้อ่อน ต้องการการเอาอกเอาใจ ดังบทสัมภาษณ์

“เคะเขาจะมีความเป็นผู้หญิงมากกว่า”... (ID04)

“ส่วนเคะเขาก็จะแบบอยากให้เอาใจ แล้วก็แบบจี้อ่อน”... (ID08)

“เคะก็เหมือนเกย์ควีนแหละครับ แต่เรียกต่างไปแค่นั้น เคะเขาจะทำหน้าที่รับเหมือนเป็นผู้หญิงเวลาที่มื่ออะไรกับผู้ชาย”... (ID03)

(3) เซะ (เสะ) Se (โบบี้ท)

เป็นเรียกขานถึงสถานะทางเพศที่มาจากประเทศญี่ปุ่น โดยเสะเปรียบเสมือนชายที่ทำหน้าที่ได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง (ฝ่ายรุกและฝ่ายรับ) คนที่เป็นเสะ จึงมีลักษณะที่หลากหลายผสมระหว่างชายและหญิง แต่บางคนก็มีความขรึมแบบชาย ดังบทสัมภาษณ์

“เสะก็ไม่มีอะไรพิเศษนะ ก็เหมือน ๆ ผู้ชายทั่วไปครับ แค่เขาเป็นได้ทั้งรุกและรับ”... (ID01)

“เสะเขาก็จะผสม ๆ ชายหญิงนะ แต่ก็ไม่มีอะไรต่างจากที่เป็นอยู่ เสะก็เหมือนแบบเป็นผู้หญิงก็ได้ ชายก็ได้ สองทาง”... (ID09)

“เสะได้ทั้งรุกและรับ เหมือนโบบี้ทครับ แต่ไม่เอาผู้หญิงนะ”... (ID05)

2.4.5 ทักษะคติของวัยรุ่นชายรักชาย

ทักษะคติของวัยรุ่นชายรักชาย ที่แสดงออกต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัวบุคคล ซึ่งมีทั้งการแสดงออกในแบบที่พึงพอใจ เห็นด้วย หรือ แสดงออกในแบบที่ต่อต้าน ไม่เห็นด้วย ในที่นี้กล่าวถึงทักษะคติของวัยรุ่นชายรักชายที่มีต่อ 1) ความสัมพันธ์ทางเพศ 2) ตนเอง 3) สังคม 4) ผู้อื่นที่เป็นวัยรุ่นชายรักชาย ดังมีรายละเอียดดังนี้

1) ชายรักชายไม่ใช่คู่รักที่มันส์ Sex หรือเปลี่ยนคู่นอนบ่อย

ชายรักชายถูกสังคมบางส่วนมองว่าเป็นโรคที่มันส์ในกามารมณ์มากกว่าการแสดงความรัก ทว่าวัยรุ่นชายรักชายกลับมีทักษะคติต่อความสัมพันธ์ของชายรักชายต่างออกไป โดยมองว่าชายรักชายไม่ใช่คู่รักที่มันส์เซ็กเปลี่ยนคู่นอนง่ายเสมอไป หากจะกล่าวว่าชายรักชายเปลี่ยนคู่นอนบ่อย ชายรักหญิงยิ่งมีมากไม่ต่างกัน อีกทั้งวัยรุ่นชายรักชายยังมีทักษะคติที่ไม่เห็นด้วยต่อความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่มีการป้องกัน และมันส์คู่นอน ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“สำหรับผม ผมว่ามันเฉยๆ นะ ชายกับชายมีอะไรกัน แต่มันก็เสี่ยงนะ ชายรักชายส่วนมากจะมันส์เท่าที่รู้จักกันมา ส่วนมากก็ไม่ค่อยมีการป้องกัน ก็จะมีบางคนที่เขาแบบระวังตัว ถ้าจะแบ่งเป็นสองพวกอะครับ ก็จะมีบางคนที่เขาคบเป็นคน ๆ ไม่มันส์อะครับ เหมือนแบบจะไม่ไปแบบ มันส์หรือไปหมุกกันอะไรแบบนี้อะครับ แต่บางคนเขาจะนั่นกันไปมันส์ ปาร์ตี้ ทำอะไรกันแบบนี้อะครับ ก็มี ซึ่งแบบบางที่มันส์ สำหรับผม ผมคิดว่ามันไม่โอเค อะครับตรงนี้ มันมันส์เกินไป”...(ID02)

“ยังไงอะ เราอยากจะชอบใครเราก็ชอบ แล้วเราก็แบบ เหมือนด้วยความที่เรา สมมติว่าเราชอบผู้ชายคนนึงอย่างเงี้ย เราก็ เราก็หักห้ามใจ แล้วก็แบบ เข้าใจธรรมชาติว่า คนเนี้ยเค้าเป็นเพื่อนเราหรืออะไรอย่างเงี้ย แล้วก็แบบ ไม่ได้ เราก็ใช้ชีวิตอย่างคิดแบบ คำนึงถึงอะไรตลอดเวลา เราไม่ควรมันส์ หรืออยากได้ก็จะเอา ไม่ดีครับ”...(ID09)

“ผู้ชายกับผู้ชาย ชอบกันมันก็เป็นเรื่องของธรรมชาติ มัน มันไม่ได้เป็นสิ่งที่ผิดอะไร (งำ) แต่เรื่องว่าเกย์มันส์เซ็ก คือ เมื่อก่อนมันน้อยคนที่จะเป็นเกย์ มันก็เลย ตัวเลือกไม่เยอะ เลยเลยทำให้แบบ มันก็เลยง่ายอย่างเงี้ย ความต้องการมันเยอะแล้ว อ่า ขอยส์มันน้อยเงี้ยครับ มันก็เลยต้องจำเป็น แต่ผมก็ว่ามันไม่ดีนะ มันเสี่ยงเกินไป”...(ID08)

“มันก็ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของแต่ละคนปะ อย่างบางคนก็มีมันส์นะ เรา ก็อย่าไปยุ่ง คือจะชายรักชาย หรือชายรักหญิง เรื่องมันส์เซ็กมีกันหมดแหละ แต่เราจะสนใจทำไม ดูแลตัวเราให้ดีพอ”...(ID04)

2) ชายที่รักเพศเดียวกัน ไม่ใช่สิ่งผิด

แม้ว่าสังคมจะมองวัยรุ่นชายรักชายว่าอย่างไร แต่พวกเขาแสดงความรู้สึก มุมมองต่อตนเองว่า การที่เขาเป็นชายที่รักเพศกันนั้นไม่ใช่สิ่งผิด เป็นเรื่องปกติ สมัยนี้มีคนเป็นเกย์กันมากมาย ชายรักชายก็แค่คนที่ไม่ได้สนใจผู้หญิง ก็เท่านั้นเอง ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“รู้สึกว่ามีผิดไหม? คิดว่า ไม่มีผิดนะ เพราะก็คือ ที่จริงก็คือ คนเรารักกันมันก็รักกันที่คนปะ? คนเรารักกันก็คือเขาเป็นคนเหมือนกัน เขาเป็นคน เราก็เป็นคน แต่คนด้วยความที่ว่า คือจริง ๆ แล้วสังคมทุกวันนี้มัน ไม่มีอะไรเลย ทุกอย่างมันถูกสร้างขึ้นมามาก มันเป็นบรรทัดฐานที่สร้างขึ้นมาจากชายต้องคู่กับหญิง แต่ถ้าเราย้อนรอยประวัติศาสตร์ แล้วบอกว่าเราผิดปกตินะ ถ้าคุณ ไปย้อนรอยจริง ๆ เรื่องชายรักชายมีมาตั้งนานแล้ว สัตว์ทั่วไปมันยังรัก มันยังรักด้วยตัวเองเลย นก ๆ ตัวผู้มันยังรักกันเองเลย สัตว์ทุกเพศมันยังรักกันเองได้เลย แต่เวลาที่มันต้องสืบพันธุ์ มันก็จะสืบพันธุ์กับเพศเมีย แต่ถามว่า ถ้ามันคิดว่ามันอยากอยู่ มันก็อยากอยู่กับที่เป็นบัดดี้ของมัน ก็คือบัดดี้ของมันอาจจะเป็นได้ทั้งชายทั้งหญิง แต่ถ้ามันอยากอยู่มันก็อยากอยู่กับใครที่มัน เข้าใจด้วย”

“ผมว่ามันน่าจะปกตินะ ไม่งั้นธรรมชาติคงไม่คัดเลือกมา มันอยู่ที่ความรู้สึกอะ แต่ตอนแรกก็รู้สึก ตอนแรกๆก็ รู้สึกแยอะ แต่ด้วยความที่แบบ คนรอบข้างอย่างเงี้ย เดียวนี้ผมก็เริ่มมีเพื่อนที่แบบ เข้าใจกันอย่างเงี้ย มากขึ้นแล้ว ไม่ว่าจะอยู่ชั้นเดียวกันหรือคนละชั้นอายุมากกว่าน้อยกว่า แต่ก็แบบ รู้สึกเริ่มมีความมั่นใจแล้วนะ ว่าแบบ เริ่มมีความมั่นใจขึ้นนะ ว่ายังไม่ว่าอะไรแก้ปัญหาก็อยู่ในปัจจุบัน เราไม่สามารถไปแก้ไขปัญหอนาคตได้อะ”

“จะผิดปกตินั้น มันก็อยู่ที่สังคมมองใช่ปะ แต่ผมคิดว่าเราไม่คิดปกตินี้ ผมก็แค่ชอบผู้ชายด้วยกัน ไม่ได้คิดจะแปลงเพศซะหน่อย ผมก็ยังเป็นผู้ชาย แต่งงานได้ แต่แค่ตอนนี้ผมไม่ได้สนใจอยู่หญิง”...(ID04)

“ผมว่ามันก็เฉย ๆ นะ ใครเขาก็เป็นกันเยอะแยะ สมัยนี้เกย์แต่งงานกันยังได้เลย”...(ID06)

“สังคมมองว่าเราไม่ปกติ แล้วเราก็ต้องมองว่าตัวเองไม่ปกติหรือ ไม่เห็นเห็นจะต้องไปคิดตามสังคมเลย เรามีติงว่าที่สังคมคิด ก็แค่สนใจผู้ชาย ผิดตรงไหน”...(ID05)

3) ต้องการให้สังคมยอมรับ

เป็นความรู้สึก และมุมมองของวัยรุ่นชายรักชายที่มีต่อสังคมที่พวกเขาอาศัยอยู่ ซึ่งมีทั้งไม่รู้ว่าอะไรจะขึ้นตรงไหนในสังคม / ไม่สนใจความคิดของสังคมว่าจะมองเขาว่าอย่างไร ขอเพียงแค่คนที่เขารักเข้าใจเขาก็เพียงพอ / ต้องการให้สังคมยอมรับมากขึ้น ไม่อยากให้มองเพียงเรื่องเพศ และสุดท้ายคือต้องการที่จะพิสูจน์ตนเองกับสังคมว่าเขาดีว่าที่สังคมมอง ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ตอนแรกก็ไม่มีความสุขนะ เพราะเราแบบ หี้ยเราไม่เหมือนเพื่อนวะ เรา... เราเราไม่เหมือนเพื่อนเลยอะ... เราไม่เหมือนกระต่ายด้วยอะ แล้วแล้วจะอยู่ตรงไหนของสังคมอะ มีที่ยืนมั้ยเนี่ย ตอนนี่ก็แบบ มันไม่มีที่ยืน ทุกคนไม่มีที่ยืน ทุกอย่างมันแบบ ไม่มีอคติ ไม่มีเอ่อ ไม่มีอะไรที่ตายตัว ไม่มีอะไรแน่นอน”...(ID09)

“ถ้าถามในมุมมองของผม ผมเฉย ๆ นะ แต่ผมคิดว่า เพราะว่าผมไม่ได้ต้องการอะไรจากสังคมมากเพราะถ้าสังคม เขาก็ คือสังคมก็พูดได้แค่ลมปากเขาไม่ได้มาใช้ชีวิตกับเรา ในหลาย ๆ อย่าง แต่ถ้าอีกมุมมองหนึ่งของคนส่วนใหญ่ที่เขาเป็น เขาจะมองว่าเขาต้องการ ๆ ยอมรับมาก (เน้นเสียง) แต่โดยส่วนตัวของผม ผมแค่ต้องการคนที่เขาใจผม แค่ไม่ถึงสิบคนผมก็รู้สึกว่าผมก็สามารถยืนอยู่บน โลกใบนี้ได้แล้ว ต่อให้อีกล้านคนมาพูด หรือไม่ยอมรับผม แต่อย่าลืมว่าเขามาได้อยู่กับผม เขาก็แค่ได้พูด ทิ้งคำพูดเอาไว้ เขาก็จากเราไป”...(ID02)

“ก็.. ปัจจุบันก็ เกย์มันก็มีค่อนข้างเยอะ แล้วถ้าอ้อม..สังคมก็ยอมรับ ให้การยอมรับมากขึ้น แล้วก็ให้สามารถแต่งงานอะไรได้เสียอะครับ ผมว่ามันก็น่าจะเป็นอะไรที่ดีกว่านี้ เพราะว่าอย่างที่ไปพูดไปคือพอ เกย์มันน้อยก็ยอมรับ แล้วก็แต่งงานมันก็ได้ เอ่อ เจอกันในสถานที่ท่องเที่ยวอย่างเดียว บางทีเรื่องเซ็กซ์มันก็เลยเข้ามาเกี่ยวเพราะความต้องการ เอ่อ มันเยอะแล้ว มันไม่สามารถทำอะไรเปิดเผยได้อย่างเสียอะครับ มันก็เลยทำให้มีเรื่อง โจรเรื่องอะไรตามมาด้วย”...(ID08)

“คือ.. เราก็คือ เป็นอย่างเงี้ย เราก็คือเป็นคนดีได้ เราไม่ต้องไปแบบ สำนะเลเทเมามั่วเซ็กซ์ไรเงี้ยเราไม่ต้องก็ได้ เราเป็นคนดีให้เค้าเห็นได้อะฮะ เราพิสูจน์ให้เค้าเห็นได้ว่าเราเป็นคนดีได้ อยาก.. อยากบอกให้แบบพวกผู้ใหญ่แบบที่เค้าแอนตี้ตรงเนี่ย อยากจะบอกว่า เออเนี่ย เราก็คือคนนะ เรามีจิตใจเรามีหัวใจ เราก็คือแบบ เราอยากให้เค้ารู้ว่า เรา.. ไม่ได้เป็นอะไรนอกเหนือจากการเป็นมนุษย์ เราก็คือเป็นมนุษย์คนนึงเหมือนกันนะ อย่าแบบ อย่ารังเกียจอย่าแอนตี้กันมาก”...(ID07)

“ว่า บอกว่า เราก็คือเก่งนะ ไม่ต้องมองแค่เรื่องเพศได้มัย แบบ มองเรื่องที่เราแบบ เก่งด้านอื่นๆอะ เรามีสิ่งตั้งหลายอย่างที่คนน่าจะมาค้นหาเราอะ ที่ไม่ใช่แค่เรื่องเนี่ย มันก็แค่สิ่งภายนอกเท่านั้น อยากให้เค้าแบบ มารู้จัก ตัวจริงๆของผมว่า ที่จริงแล้วผมก็เป็นคนดีนะ จริงๆผมก็ผมก็มีความ ผมว่าผมจะสามารถเป็นเพื่อนคุณได้ เป็นเพื่อนที่ดีด้วย ผมรู้จักคุณ ผม แต่ คุณขออย่างคุณอย่ามามองผมแค่นี้”...(ID05)

4) อยากให้ผู้อื่นที่เป็นวัยรุ่นชายรักชายก้าวข้ามปัญหาต่าง ๆ ไปให้ได้ และทำตัวเองให้ดี

เป็นการแสดงความคิด ความรู้สึกของตนเองที่มีต่อวัยรุ่นชายรักชายคนอื่นที่ยังไม่สามารถยอมรับตนเองได้ และไม่สามารถก้าวข้ามปัญหาที่ตนเองเจอได้ ซึ่งวัยรุ่นชายรักชาย ก็อยากที่จะเป็นกำลังใจให้ และอยากให้คนอื่นก้าวข้ามปัญหาที่ตนเองเจอไปให้ได้ และทำตัวเองให้ดี เพื่อให้อยู่ในสังคมได้ ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ก็พยายามให้คำแนะนำกับเขานะ แรก ๆ ให้คำแนะนำ บอกให้คิดถึงพ่อแม่ ให้บอกว่าเออ คุณยังมีเพื่อน หาเพื่อน ได้ ถ้าคุณยังไม่เข้าใจใครหรือคุณไม่รู้จะคุยกับใครให้คุยกับผมได้ ถ้าคุณคิดว่าคุณเจออะไรหนักมาก แต่ผมคิดว่าผมเจออะไรหนักกว่าคุณเยอะ ถ้าคุณคิดว่าตรงนี้นั้นเป็นจุดต่ำสุดของชีวิตคุณ และมีคนคอยให้กำลังใจ แต่คุณยังคงท้อแท้ ก็ไม่มีใครช่วยคุณได้ เพราะถือว่าเราได้หยิบยื่นความช่วยเหลือคุณเต็มที่แล้ว แต่ในเมื่อคุณ ไม่น้อมรับก็ต้องปล่อยไปตามกรรมว่าคนที่ไม่แข็งแรง พอก็ไม่สามารถอยู่รอดบน โลกใบนี้ได้ มันก็เป็นธรรมชาติของโลกใบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว”... (ID02)

“ก็อยากเป็นแรงใจให้ ให้เขารู้ว่าคนที่ทุกข์กว่าเขามีเยอะนะ ทำตัวเองให้ดี สักวันสังคมก็ยอมรับได้” ... (ID02)

“อืม...ถ้าเขาอยากจะเป็นแบบไหน ก็เป็น เลือกเอา อย่าไปแคร์คนอื่นมาก สนแค่คนที่เรารักพอ มีสติเดียวก็แก้ปัญหาได้เอง” ... (ID06)

“พวกที่เป็นชายรักชายที่สร้างปัญหาในสังคมก็มีนะ อยากให้เขาใช้คิดมาถึงเราเป็นแบบนี้ เราก็อยู่ในสังคมได้ไม่ต่างจากคนอื่น เราไม่ได้ผิดอะไร” ... (ID05)

2.4.6 ความรักความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคนรัก

จากการสัมภาษณ์พบวัยรุ่นชายรักชายที่มีคนรักแล้วจำนวน 5 คนจากจำนวนผู้ให้ข้อมูล 9 คน และมีเพียง 2 คนที่ยังรักษาความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคนรักเอาไว้ได้ ส่วนอีก 3 คน มีปัญหาต้องยุติความสัมพันธ์ลง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ยังรักษาความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคนรัก

ในขณะนี้ยังคงความสัมพันธ์ระหว่างคนรักอยู่ โดยยังปิดบัง ไม่เปิดเผยให้ครอบครัวของตนเองได้รับรู้ ผู้ที่รับรู้มีเพียงเพื่อนสนิท และเพื่อนที่โรงเรียนบางคนเพียงเท่านั้น โดยพยายามรักษาการวางตัวในที่สาธารณะ และรักษาการวางตัวต่อครอบครัวให้อยู่ในลักษณะของเพื่อน ไม่แสดงออกว่าเป็นคนรัก ยกเว้นในกรณีที่อยู่เพียงลำพัง แม้จะมีทะเลาะและงอนกันบ้าง ก็จะพยายามปรับความเข้าใจต่อกัน และต่างก็พยายามทำหน้าที่ของตนตามบทบาทในสังคมให้ดีที่สุด เพื่อเป็นการรักษาความสัมพันธ์และรักษาเพศสภาพของตนเองกับคนรัก ดังบทสัมภาษณ์

“ก็คบกันนะ เวลาที่เราคบกันกับแฟน เราแสดงออก หรือวางตัว ปกติ ID01 ก็เรียนพิเศษที่เดียวกัน ตีเทนนิสด้วยกัน เมื่อก่อนนี้ หรือบางทีก็เรียนติ๊กต็อก ปิดเทอมก็ไปดูหนังด้วยกันปกติ คือแม่ก็รู้จักเค้าเหมือนกัน แต่รู้แค่ว่าเป็นเพื่อนกัน ก็มีการออกเดท มีการไปกินข้าวทำกิจกรรมร่วมกัน เหมือนปกติ ไม่มีแสดงออกในที่สาธารณะ แต่จับมือก็มีบ้าง เราก็ทำหน้าที่ของเรา เขาก็ทำหน้าที่ของเขา มีอะไรก็คุยกัน”...(ID01)

“ผมคบอยู่คนเดียวคนเดียว ก็ไปเจอกันตอนไปเที่ยว ก็คุย ๆ กันแล้วก็ถูกคอกัน เราก็เริ่มไม่เที่ยว ไปซื้อของด้วยกัน คือพวกผมจะไม่แสดงออกนะ จะกอดคอกเหมือนเพื่อนสนิทกัน อะไรเงี้ยอะครับ ไม่สวีท ทำตัวปกติเหมือนเพื่อนกันทั่วไป เพราะเราต้องระวังเรื่องการวางตัว มันก็ไม่ยากนะ เพราะมันไม่ถึงกับผู้ชายกับผู้หญิงเขาคบกันที่ต้องสวีทกัน เราจะเหมือนเพื่อนกันมากกว่า ตอนนี่ก็คบกันมาห้าเดือนครับ ก็คบกันเรื่อย ๆ ไม่เครียด เพราะ เออ เพื่อนก็เยอะครับ แล้วเพื่อนก็รับได้ เลยไม่รู้สึกกดดันอะไร”...(ID08)

2) มีปัญหาเกี่ยวกับคนรักจึงต้องยุติความสัมพันธ์ลง

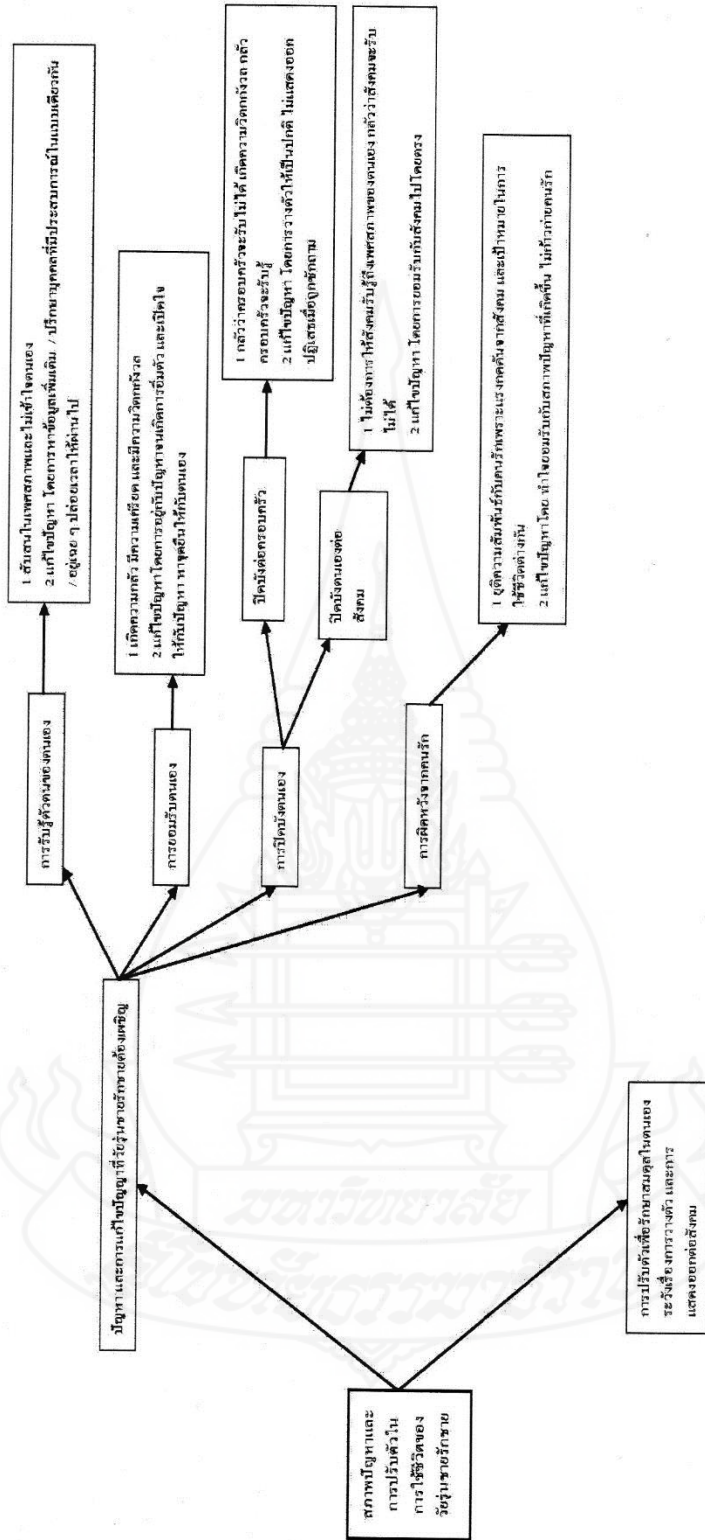
จากการสัมภาษณ์ พบว่าผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 3 คน ต้องยุติความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคนรักลง เพราะคนรักเลือกที่จะกลับไปคบเพศตรงข้าม (คบผู้หญิง) ทำให้ความสัมพันธ์ไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ อีกทั้ง หน้าที่ที่ต้องปฏิบัติต่อสังคม เป็นตัวกำหนดให้ต้องเก็บความรู้สึกที่มีต่อคนรักเอาไว้ ไม่สามารถแสดงออกไปได้ รวมไปถึงเป้าหมายในการใช้ชีวิตที่ต่างกัน ทำให้ต้องเดินกันคนละเส้นทาง ดังบทสัมภาษณ์

“ลองคบกันพักนึงแล้วเค้าก็บอกว่า เออ เค้าชอบผู้หญิงนะ เค้าก็เลยไป ก็คุยกันเหมือนเดิม ครับ แต่เค้าบอกไม่ใช่ทาง เค้าบอกคุยกันเหมือนเดิมเป็นแค่เพื่อนกัน”...(ID07)

“รักกันนะตอนที่คบกัน มีความสุขมากเลย มันเป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้งเกินไปจนอยู่ด้วยกันไม่ได้มากกว่า เพราะต่างคนต่างก็มีเหตุผล เพราะว่าเขาก็ต้องทำตัวให้เป็นผู้ชาย ต้องคบกับผู้หญิง แต่งงานมีลูก เขาคิดแบบนั้น แต่ในมุมมองของเรา เรารู้แค่ว่าเรายู่กับใครแล้วเรามีความสุข นั่นคือการตอบโจทย์ในชีวิตของเรา แต่ละคนมีคำตอบในชีวิตต่างกัน เราก็ถ้ามั่นใจไปด้วยกันไม่ได้ก็ต่างคนต่างอยู่ เรามีเป้าหมายและเหตุผลในการดำเนินชีวิตที่ต่างกัน”...(ID02)

“เคยคบอยู่นะ แต่ตอนนี้ก็เลิกกันไปแล้ว เหมือนเขามองว่า เราไม่ใช่เขาก็ไปคบผู้หญิงนะ เราก็ไม่ได้ว่าอะไร คนเรามันมีสิทธิ์ที่จะเลือกคบใคร เหมือนเขามองว่า คบต่างเพศดีว่าไร้งี้ คือเขาไม่อาจให้แม่เสียใจ”...(ID04)

3. การเผชิญปัญหาและการปรับตัวในการดำเนินชีวิต

ภาพที่ 4.4 การเผชิญปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชาย

3. สภาพปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชาย

การเผชิญปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชาย คือ สภาพปัญหาที่วัยรุ่นชายรักชายต้องเผชิญ และเมื่อเขาได้เจอกับปัญหาเขามีวิธีการแก้ไขปัญหานั้นอย่างไร เพื่อให้สามารถปรับตัวอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข สามารถดำเนินชีวิตในรูปแบบของตนเองได้อย่างเหมาะสม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ปัญหา และการแก้ไขปัญหาวัยรุ่นชายรักชายต้องเผชิญ

จากคำนิยามของสังคมไทยในปัจจุบันที่ยังไม่ยอมรับบุคคลที่เบี่ยงเบนทางเพศ ซึ่งในที่นี้หมายถึงชายที่รักเพศเดียวกัน หรือชายรักชาย ทำให้วัยรุ่นที่รับรู้ตนเองว่ารักเพศเดียวกันเกิดปัญหา ในที่นี้สามารถจำแนกได้ 4 ปัญหา 1) การรับรู้ตัวตนของตนเอง 2) การยอมรับตนเอง 3) การปิดบังตนเอง 4) การผิดหวังจากคนรัก ซึ่งจากข้อมูลที่สัมภาษณ์ได้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1.1 การรับรู้ตัวตนของตนเอง

วัยรุ่นชายรักชายมีปัญหาเกี่ยวกับการรับรู้ตัวตนของตนเอง ในช่วงแรกที่เริ่มเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย ซึ่งแต่ละคนพบกับสภาพปัญหาในรูปแบบของตนเอง ทำให้แต่ละคนต่างมีวิธีการจัดการกับสภาพปัญหาที่ต่างกันออกไป ดังนี้

1) สับสนในเพศสภาพและไม่เข้าใจตนเอง

วัยรุ่นชายรักชายพบกับสภาพปัญหาที่ต่างกัน คือ เกิดความสับสนในเพศสภาพของตนเอง และไม่แน่ใจในความรู้สึกตนเองกำลังค้นพบ ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ตอนนั้นก็สับสนนะ ว่าตัวเองชอบชายหรือหญิงกันแน่ ก็ก็สนใจผู้หญิงนะ แต่ก็รู้สึกดีเวลามีผู้ชายเข้ามาเล่นด้วย”...(ID02)

“ตอนนั้น ID01 ก็ งง ๆ นะ เพราะ ID01 ไม่เคยเล่นกับผู้หญิงเลย ใจ แล้วเราก็ชอบไปกอดเพื่อนผู้ชายห้องข้าง ๆ ก็สับสนนะว่า เราเป็นอะไร”...(ID01)

“ตอนนั้นรู้สึกเครียดมาก เหมือนเราไม่มีจุดยืนในสังคมเลย ไม่รู้ว่าจะยืนตรงไหนดี สับสนไปหมด”...(ID09)

“ตอนนั้นกังวลกับตัวเองมาก ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไร รู้แค่เราารู้สึกแปลก ๆ กับเพื่อนคนนี้ ทำไงดี เขาเป็นผู้ชาย”...(ID07)

2) แก้ไขปัญหา โดยการหาข้อมูลเพิ่มเติม / ปรึกษามุคคนที่ม่ประสบการณ์ในรูปแบบเดียวกัน / อยู่เฉย ๆ ปล่อยเวลาให้ผ่านไป

เมื่อต้องเจอกับสภาพปัญหาในการรับรู้ตัวตนตนเอง ก็เกิดความสับสน วิดกกังวล และเครียด และเพื่อให้จัดการกับสภาพปัญหาที่เจอนั้น วัยรุ่นชายรักชายก็ทำ

วิธีการแก้ปัญหาตามรูปแบบของตนเอง เช่น การศึกษาข้อมูลจากทางอินเทอร์เน็ต การปรึกษาคนที่มีความรู้สึกเดียวกับผ่านทางโซเชียลเน็ตเวิร์ค ปรึกษาคุณครู หรือเก็บเสียงไว้คนเดียวแล้วปล่อยมันผ่านไป และเกิดการตกตะกอนทางความคิด จนหลุดพ้นจากปัญหาที่เกิดขึ้น ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ID01ก็ไม่ทำอะไรเลยนะ มันเครียดมากในตอนนั้น ก็ID01เป็นคนเก็บความรู้สึกไว้กับตัวเองอยู่แล้ว ID01ก็ปล่อยมันผ่านไปเลย คิดว่าเดี๋ยวมันก็จะดีขึ้นเอง”...(ID01)

“ตอนนั้นคือความรู้สึกมันฟังเลยนะ เครียดมากเลย ก็ร้องไห้ แต่ไม่กล้าในใครรู้ ร้องไห้หนักมาก จน ในที่สุด เราก็คิดได้เอง เออ เป็นแบบนี้ก็ไม่ได้ไปฆ่าใครตายนี่ แล้วก็ลองคุย ๆ กับคนที่เขาเป็นแบบนี้ดู คุยในเน็ต เขาก็ให้กำลังใจมา เราก็ผ่านมากได้”...(ID02)

“เคยไปปรึกษาคุณครูผู้หญิงท่านนึงนะครับ เขาก็แนะนำมา เขาบอกว่าสมัยนี้มีคนเป็นแบบนี้กันเยอะ แล้วเขาก็ให้กำลังใจเรา ก็มีค้นหาข้อมูลในเน็ตดูบ้าง ตามเว็บต่าง ๆ”...(ID07)

“ผมเคยคุยกับน้อง ม.1 ที่เขาเป็นตุ๊ด น้องเขายังคิดได้มากกว่าผมอีก แล้วเราทำไมคิดไม่ได้ คือเราต้องอยู่กับปัจจุบันให้ดีที่สุด ทำวันนี้ให้ดีที่สุด”...(ID09)

3.1.2 การยอมรับตนเอง

จากการสัมภาษณ์วิจัยชายรักชายพบว่า เมื่อรับรู้ในตัวตนที่ตนเองค้นพบได้แล้ว สิ่งที่ยากกว่าคือการยอมรับในสิ่งที่ตนเองเป็น เพื่อปรับตัวให้อยู่ในสังคมตามเพศสภาพที่ตนเองเป็น อย่างเหมาะสมและมีความสุข ซึ่งสภาพปัญหาในการยอมรับตนเอง และการแก้ปัญหาที่มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) เกิดความกลัว มีความเครียด และมีความวิตกกังวล

ในการยอมรับสิ่งที่ตนเองเป็น วิจัยชายรักชายพบกับสภาพปัญหาที่ต่างกัน คือ ความกลัว ความเครียด ความวิตกกังวล ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เครียดมากจนร้องไห้ พยายามที่จะคุยกับผู้หญิงนะ เพื่อที่จะได้ไม่สนใจเพื่อนผู้ชาย กังวลว่าจะมีใครรู้ว่าเราเป็นอะไร แต่ทำไงได้เราเป็นแบบนี้”...(ID02)

“ID01แบบ ID01กลัว รับตัวเองไม่ได้ กลัวพ่อแม่จะเสียใจ กลัวว่าเขาจะรับเราไม่ได้ แต่ว่าเราก็ไม่เคยชอบผู้หญิงเลย”...(ID01)

“เราเคยเกลียดเพื่อนที่เป็นตุ๊ดด้วย แต่เราก็มามาเป็นแบบนี้เอง ตอนนั้นรับไม่ได้ ไม่อยากคุยกับใคร เก็บตัวไปพักใหญ่เลย”...(ID03)

“ตอนที่รู้ว่าตัวเองชอบเพศเดียวกันก็รู้สึกเครียดนะ คือไม่ใช่แค่คนอื่นจะยอมรับเราได้ไหมนะ เรายังรับตัวเองไม่ได้เลย มันแปลก ๆ นะ”...(ID07)

2) แก้ไขปัญหาโดยการอยู่กับปัญหาจนเกิดการอึดตัว และเปิดใจให้กับปัญหา หากดูย้อนให้กับตนเอง

เมื่อต้องเจอกับสภาพปัญหาที่ต้องยอมรับในเพศสภาพที่ตนเอง วิทยุรุ่นชายรักชายจึงหาวิธีการแก้ปัญหาตามรูปแบบของตนเอง โดยวิธีการ อยู่กับปัญหาจนเกิดการอึดตัว และในที่สุดเปิดใจให้กับปัญหา คิดได้ด้วยตนเองว่าเรายอมรับในสิ่งที่ตนเองเป็น และหากดูย้อนให้กับตนเอง ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ID01 ก็ไม่ทำอะไรอยู่เฉย ๆ แบบนั้น แล้วพอทนไม่ไหว ก็ปล่อยไปเลย ช่วงมันเลย ไม่สนละ ก็ ID01 อยากรู้แฟนเป็นผู้ชาย”...(ID01)

“ก็พยายามค้นหาคำตอบ ว่าเราเป็นอะไรกันแน่ แต่ไม่กล้าปรึกษาใครนะ กลัวคนรู้ คือปล่อยมันไป แล้วแบบ อยู่มาวันหนึ่ง เหมือนมันคิดได้เองว่า เอ้ย เป็นแบบนี้ก็ไม่ได้เสียหายอะไรนี่ คนเขาก็เป็นกันเยอะแยะ เราก็ไม่ได้ทำอะไรเสียหายนะ”...(ID02)

“.. ทำใจ (จำ) ก็คิดว่า มันก็คงไม่ไม่เป็นเสียหายอะไรกับคนอื่นมาก เราก็ชอบเค้าอย่างนี้ เราก็ดูแลเค้าไปก่อนอะไรอย่างเงี้ยอะครับ”...(ID07)

“ผมตอนนี้ก็แบบเคยคิดแบบนี้แหละ มันไม่มีที่ยืน ทุกคนไม่มีที่ยืน ทุกอย่างมันแบบ ไม่มีอคติ ไม่มีอะไรที่ตายตัวเลย เพราะฉะนั้นเราจะต้อง เราต้องแก้ไขให้ถูกทาง เราต้องเป็นผู้ที่แข็งแกร่ง เลย โอบกอดตัวเอง คือตอนไปอยู่ที่อินเดีย มีเพื่อนที่เขาเป็น แล้วเขามาช่วยตอนผมมีความต้องการ ผมเลยมองว่า ก็แค่นี้ไม่ได้ทำอะไรผิด”...(ID09)

3.1.3 การปิดบังตนเอง

หลังจากผ่านปัญหาในการรับรู้ตัวตนเองตนเอง และการยอมรับตนเองมาได้ แล้วจากการสัมภาษณ์วิทยุรุ่นชายรักชายพบว่า เขาไม่กล้าที่จะเปิดเผยตัวตนของตนเองให้ใครได้รับรู้ เพราะกลัวว่าจะถูกรังเกียจ และกลัวคนในครอบครัวจะรับไม่ได้ ซึ่งสภาพปัญหาในการปิดบังตนเอง และการแก้ปัญหา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ปิดบังต่อครอบครัว

ปัญหาของวิทยุรุ่นชายรักชายที่สร้างความหนักใจให้พวกเขาเป็นอย่างมาก คือ การที่ต้องปิดบังตนเองจากครอบครัว ไม่ให้ครอบครัวล่วงรู้ว่าตนเองเป็นอะไร ดังรายละเอียดต่อไปนี้

(1) กลัวว่าครอบครัวจะรับไม่ได้ เกิดความวิตกกังวล กลัวครอบครัวจะรับรู้

ด้วยกลัวว่าครอบครัวจะรับในสิ่งที่ตนเองเป็นไม่ได้ วิทยุรุ่นชายรักชายจึงต้องพบกับสภาพปัญหาในการปิดบังตนเองจากครอบครัวอย่างมาก เช่น ความกลัวว่าคนใน

ครอบครัวจะรู้แล้วรับไม่ได้ ความเครียดกลัวว่าสิ่งที่ตนเองเป็นจะทำให้คนในครอบครัวผิดหวัง และเสียใจ ความวิตกกังวลว่าถ้าคนในครอบครัวรู้จะห้ามไม่ให้ตนเองเป็นชายรักชาย ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เครียดแบบว่าคนอื่นจะรับไม่ได้ ครอบครัวก็กลัวมากเลย แต่ว่าตอนนี้ครอบครัวก็ยังไม่รู้ไง ความเครียดที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับกลัว แบบพ่อแม่จะรับได้ไหม ก็พ่อแม่จะผิดหวังในตัวลูก อะไรอย่างนี้”...(ID01)

“ไม่รู้จะปรึกษาใคร กลัวแม่รู้”...(นายกอ)

“ก็เสียใจครับ ก็คือ ก็กลัวนะ แต่แบบทำไงได้ล่ะ”...(ID02)

“พ่อแม่ยังไม่รู้ (ข้า) เครียดพอตัวเลยนะ ตอนที่ตัวเองเริ่มรู้ว่าตัวเองชอบเพศเดียวกัน รู้สึกเครียดครับ ก็กลัวว่าเขาจะรับไม่ได้ จะผิดหวังในตัวเรา”...(ID07)

“แต่แค่ตอนนั้นอะ คิดไปเองแล้วก็เครียดมาก คือแบบ อยู่กับแม่อย่างเงี้ย สมมติว่า แม่ชอบค่าออฟ ปองศักดิ์จากในทีวี แม่ดูทีวีอย่างเงี้ยอะครับ กินน้ำ แล้วแบบ เฮียๆ ไม่ได้เดี๋ยวนี้ ดูลูกคุณะพวกเนี่ยมัน เย่มาก เหมือนนมแม่พูดกระแทกเรา ดูซิจับเด็กไปตู่ย อะไรเนี่ยแยๆ พวกเนี่ย มันเป็นอย่างจี้กันหมดแหละ อย่างเงี้ย เลว แบบ โห่ แม่อะ (ทำเสียงสะอื้น) แม่ ออกก็แป้นจะแตกแล้วผมก็แบบนั่งฟังอยู่แล้วแบบ (ถอนหายใจ) เอ็ม ถ้าแม่รู้ความจริง นี่ก็รับเต็มๆเลยนี่หว่า (ข้า) ก็แบบเนี่ย ลักเพศ (เน้นเสียง) พวกเนี่ย อะไรเงี้ย”...(ID09)

(2) แก้ไขปัญหา โดยการวางตัวให้เป็นปกติ ไม่แสดงออก ปฏิเสธเมื่อถูก

ซักถาม

วัยรุ่นชายรักชายต้องพบกับสภาพปัญหาในการปิดบังตนเองจากครอบครัว ทั้งความกลัวว่าคนในครอบครัวจะรู้แล้วรับไม่ได้ ความเครียดกลัวว่าสิ่งที่ตนเองเป็นจะทำให้คนในครอบครัวผิดหวัง และเสียใจ ความวิตกกังวลว่าถ้าคนในครอบครัวรู้จะห้ามไม่ให้ตนเองเป็นชายรักชาย จากสภาพปัญหาดังกล่าว ทำให้วัยรุ่นชายรักชายต้องหาวิธีการในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ดังการวางตัวให้เป็นปกติ ไม่แสดงออก หรือปฏิเสธเมื่อถูกคนในครอบครัวถามถึงเพศสภาพของตนเอง ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ผมก็ทำตัวเฉย ๆ ไม่กรี้ดกร้าด ไม่แสดงออกแบบที่โรงเรียน ก็แบบปกติเลย เป็นผู้ชายแมน ๆ เลย”...(ID01)

“ก็กลัวพ่อแม่รู้ว่าเราเป็นอะไร แล้วเขาจะรับไม่ได้ กลัวเขาจะเสียใจนะ แต่แบบทำไงได้ล่ะ ก็เราเป็นแบบนี้ เราก็จะทำเสียงเข้ม ๆ หน่อยเวลาที่คุยกับพ่อแม่ เพื่อไม่ให้เขาจับได้ ไม่แสดงออก แค่นี้เป็นตัวเราที่นิ่ง ๆ ขริม ๆ เท่านั้นเอง”...(ID02)

“อยู่บ้านก็ทำตัวปกติ ไม่แสดงออกอะไร ไม่แสดงสีหน้า หรือทำเสียงอะไรมากมาย แม่เขาก็เคยสงสัยแล้วมาถาม แต่ก็ตอบปฏิเสธไป เราก็เป็นเรา เป็นเกย์ก็แค่ชอบผู้ชาย เราไม่ได้เปลี่ยนแปลงตัวเองไปแต่งหญิงนี่ครับ เราเลยทำตามปกติได้”...(ID08)

“เวลาที่ผมอยู่ที่บ้าน ผมจะวางตัวนิ่ง ๆ ครับ ไม่แสดงออกมากนัก นิ่ง ๆ ขรึม ๆ ทำตัวจริงจัง เป็นผู้ใหญ่น้อย จริงจังกับการเรียน”...(ID03)

“จะวางตัวยังไง ก็วางตัวปกติ ก็เลยไม่ต้องวางตัวอะไรมาเลย ก็ทำตามปกติไป ทำตัวเฉย ๆ ไป มันก็คือตัวผมอยู่แล้ว”...(ID04)

“ผมก็ไม่ได้วางตัวอะไรเป็นพิเศษนะ เป็นอย่างที่เคยเป็น เฉย ๆ ครับ”...(ID09)

2) ปิดบังตนเองต่อสังคม

หลังจากผ่านปัญหาในการรับรู้ตัวตนของตนเอง และการยอมรับตนเองมาได้แล้วจากการสัมภาษณ์วัยรุ่นชายรักชายพบว่า เขาไม่กล้าที่จะเปิดเผยตัวตนของตนเองให้ใครได้รับรู้ เพราะกลัวว่าจะถูกรังเกียจ ซึ่งสภาพปัญหาในการปิดบังตนเองจากสังคม และการแก้ปัญหา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) ไม่ต้องการให้สังคมรับรู้ถึงเพศสภาพของตนเอง กลัวว่าสังคมจะรับไม่ได้

วัยรุ่นชายรักชายต้องการที่จะปิดบังตนเองจากสังคม ไม่ต้องการให้สังคมรับรู้ถึงเพศสภาพของตน กลัวว่าสังคมจะรับไม่ได้ ทว่าแม้จะพยายามปิดบังสังคมก็ล่วงรู้อยู่ดี ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ก็มีแอบร้องไห้คนเดียว ไม่อยากให้ใครรู้ กลัวเขารับไม่ได้ แต่คือ... จริงๆ ตอนแรกเราก็เหมือนพยายามบอกเขาอะครับ แต่ก็คือ พวกเขาที่รู้ ๆ กันอยู่แล้วอะครับว่าเราเป็นยังไงอะครับ”...(ID02)

“เครียดแบบว่า กลัวเพื่อนจะแบบ จะรับไม่ได้ เคยแอบมีแฟนมาก่อน แล้วก็เลิกกัน แล้วเพื่อน ๆ ค่อยมาแอบรู้กัน แต่ID01 ไม่ได้บอกใครว่าเป็นแฟนกันกับคนนี้อะไรแบบนี้อะครับ เขารู้กันเอง”...(ID01)

“ตอนแรกก็ไม่มีความสุขนะ เพราะเราแบบ เห็นเราไม่เหมือนเพื่อนนะ เรา... เราเราไม่เหมือนเพื่อนเลยอะ... เราไม่เหมือนกระต่ายด้วยอะ แล้วแล้วจะอยู่ตรงไหนของสังคมอะ มีที่ยืนมั้ยเนี่ย”...(ID09)

“รู้ดีกว่าแบบ กลัวสังคมรอบข้างเค้าจะแบบ เห็น เค้าจะยอมรับเราได้อะไรเปล่าอะครับ”...(ID07)

(2) แก้ไขปัญหา โดยการยอมรับกับสังคมไปโดยตรง

การแก้ไขปัญหาวัยรุ่นชายรักชายต้องการที่จะปิดบังตนเองจากสังคม ไม่ต้องการให้สังคมรับรู้ถึงเพศสภาพของตน นั่น คือการยอมรับกับสังคมไปโดยตรง ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ก็นานอยู่ เกือบปีหนึ่ง แล้วก็แบบ ค่อย ๆ ออกอาการ แล้วเพื่อนก็ค่อย ๆ รู้ แล้วทีนี้ก็ HAPPY แล้ว ไม่ค่อยเครียดแล้ว ID01อยากมีแฟนออกด้วย ก็เลยแสดงออกเลย”...(ID01)

“ก็ค่อย ๆ บอกเพื่อนที่สนิทจริง ๆ อะครับ บอกโดยพูดตรง ๆ นี้อะครับ “กูเป็นเกย์เว้ย!!!”แบบนี้ครับ”... (ID02)

“ไป.. ปกติก็จะเป็นอยู่คริยางค์คริยางค์อยู่แล้วอะฮะ ก็จะแบบ ปล่อยไปกับเพลงคริยางค์ เป้าเพลงไปเรื่อย ๆ เรื่อยอะครับ แล้วก็ค่อย ๆ ยอมรับกับเพื่อน”...(ID07)

“คนมันเป็นอย่างงี้กันเยอะแยะ โห่ตอนนี้ผมเห็นน้องม.1อะ เป็นแฟนกับตุ๊ตอะ ก็แบบ แล้วน้องเค้าก็แบบ ค่อนข้างแบบ ตีอะ น้องเค้าเป็นคนดีมาก แล้วแบบ มันเปิดใจมาก แล้วทำไมแบบ โห่น้องม.1 เค้ายังคิดได้ แล้วทำไมตอน ม.1 เราคิดไม่ได้ ตอนนี่ก็เลยอยากจะอยู่กับปัจจุบัน อยากแก้ปัญหาก็ดีที่สุดในใจเลย ก็เลยเปิดเผยกับสังคมไปเลย”...(ID09)

3.1.4 การผิดหวังจากคนรัก

วัยรุ่นชายรักชายที่มีคนรักเชื่อว่า จะสมหวังในรักเสมอไป มีบ้างที่ต้องพบกับ การผิดหวังจากคนที่รัก ซึ่งสภาพปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญหามีดังนี้

1) ยุติความสัมพันธ์กับคนรักเพราะแรงกดดันจากสังคม และเป้าหมายในการใช้ชีวิตต่างกัน

สภาพปัญหาต้องยุติความสัมพันธ์ลง เป้าหมายในการใช้ชีวิตที่ต่างกัน ทำให้ต้องเดินกันคนละเส้นทาง และความเข้ากันไม่ได้ ดังบทสัมภาษณ์

“ลองคบกันพักหนึ่งแล้วเค้าก็บอกว่า เค้าชอบผู้หญิง เค้าก็เลยไปจากผม แต่เราก็คุยกันเหมือนเดิม ครับแต่เค้าบอกการคบผู้ชายไม่ใช่ทาง เค้าบอกคุยกันเหมือนเดิมเป็นแค่เพื่อนกัน”...(ID07)

“เครียดนะ ว่า มันบางทีมันไม่มีวุฒิธรรมสำหรับเรา ว่าแบบเธอเป็นคนทำให้แบบ เราเดินเข้ามาสู่ในจุด ๆ นี้ แต่พอเราก็อุดส่ำหัดคอคติทุกอย่าง เพื่อที่จะยอมรับเพื่อเธอ แต่อยู่มาวันหนึ่งก็กลายเป็นแบบว่า พอคอคติที่เราเคยสลัดไป แล้วเธอไม่เคยสนใจ เธอเอาสิ่ง ๆ นั้นมาใส่ใจ แล้วมันทำให้แบบ เราต่างคนต่างอยู่ด้วยกันไม่ได้ ด้วยเหตุผลแต่นั้น”...(ID02)

“เคยคบอยู่นะ แต่ตอนนี้ก็เลิกกันไปแล้ว เหมือนเขามองว่าเราไม่ใช่”...(ID04)

“เคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับผู้ชายด้วยกันนะ ตอนนั้นเรียนอยู่อินเดีย แต่ก็ไม่ใช่แฟนกัน แต่ผมรู้สึกดีกับเขานะ แต่เราไปกันไม่ได้ บางอย่างมันไม่ใช่ ก็คงเหมือนชายหญิงที่เข้ากันไม่ได้มั้ง”...(ID09)

2) แก้ไขปัญหาโดย ทำใจยอมรับกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ไม่ก้าวท้าวคนรัก

เมื่อเกิดความผิดหวังในความรัก วัยรุ่นชายรักชายก็มีวิธีการจัดการกับความผิดหวังด้วยการทำใจยอมรับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ค่อย ๆ คิดหาคำตอบ หากิจกรรมทำ และไม่ไปก้าวท้าวคนรัก เพื่อให้ปัญหายุติลง ดังบทสัมภาษณ์

“ทำใจ (ขำ) ก็คิดว่า มันก็คงไม่ไม่เป็นเสียหายอะไรกับคนอื่นมาก เราก็ชอบเค้าอย่างนี้ เราก็ดูแลเค้าไปก่อนอะไรอย่างเงี้ยอะครับ มันทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว”...(ID07)

“ถามตัวเองต้องการอะไร มันโอเคไหม มันแบบ เราก็ต้องคุยกับตัวเองเยอะ ๆ มันไม่ได้ใช้เวลากันสั้น ๆ ยังเป็นรักครั้งแรกของเรา เราไม่เคยมีประสบการณ์ เราก็ต้องหาแบบ ก็บางทีก็หาคนรู้จักบ้าง หาเพื่อนบ้าง หากคนที่เข้าใจบ้าง ก็แบบ ก็พยายามคุยกับเขาบ่อย ๆ เขาแบบคุยหลาย ๆ คน เราก็จะได้หลาย ๆ แง่คิด แล้วแบบจะได้เราก็เอามาประยุกต์ เอาความคิดตรงนั้นในหลาย ๆ แง่มุมมาประยุกต์กับตัวเอง ว่าทำอย่างไรให้มันเหมาะกับตัวเองมากที่สุด ทำอย่างไรที่ไม่ต้องให้ตัวเอง ไม่ต้องเครียด ไม่ต้องทุกข์ ค่อย ๆ ใช้ความคิดไปเรื่อย ๆ จนหาทางออกได้”...(ID02)

“ก็ปล่อยไป ก็ไม่คิดอะไร เราก็หากิจกรรมทำ อยู่กับเพื่อน”...(ID04)

“ก็เลยไม่เข้าไปก้าวท้าว ไม่เข้าไปใกล้เลยพยายามหลักข้ามใจ”...(ID09)

3.2 การปรับตัวเพื่อรักษาสมดุลในตนเอง ระวังเรื่องการวางตัว และการแสดงออกต่อสังคม

วัยรุ่นชายรักชายที่ไม่เผยตัวตนต่อครอบครัว และต้องระวังเรื่องการวางตัวในสังคม ทำให้เขาต้องมีการปรับตัวเพื่อให้เกิดสมดุลในเพศสภาพของตนเอง และดำเนินชีวิตอยู่ในครอบครัวและสังคมอย่างมีความสุข ซึ่งเขาใช้วิธีการตั้งใจทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด ทำให้พ่อแม่ภูมิใจ อยู่กับเพื่อนที่รับเขาได้ และไม่แค้นสังคมด้านลบ ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ทุกวันนี้ผมตั้งใจเรียน ผมหาแรงบันดาลใจ หาสิ่งที่ตนเองอยากเป็น ผมอยากเป็นหมอ และพยายามทำหน้าที่ของผมให้ดีที่สุด เดี่ยวสังคมก็ยอมรับได้เอง”...(ID03)

“ใช้วิธีการตั้งใจเรียนเอาครับ พยายามทำให้พ่อแม่ภูมิใจในตัวผม ผมเชื่อว่าสักวันท่านจะเข้าใจว่าสิ่งที่ผมเป็น ไม่ได้เลวร้ายอะไร”...(ID07)

“สิ่งที่ผมเป็นไม่ใช่สิ่งผิดปกติ เพื่อนผมเป็นกันเยอะ ผมก็แค่อยู่กับกลุ่มเพื่อนผม ระวังเรื่องการวางตัวบ้าง แล้วก็ตั้งใจเรียนของผมไป ทุกวันนี้ก็มีความสุขดี”...(ID06)

“ผมมองว่ามันอยู่ที่ความคิดนะ เราแค่ตั้งใจทำวันนี้ให้ดีก็พอ”...(ID04)

“ผมทำหน้าที่ของผม ทำกิจกรรมใช้ชีวิตตามปกติ ไม่สนใจเสียงของสังคมมากเกินไป เรารู้ว่าเราทำอะไรอยู่ก็พอ”...(ID08)

“ตั้งใจเรียน ให้พ่อแม่ภูมิใจ ท่านเหนื่อยกับเรามากแล้ว ถ้าเราแม้แต่ท้อแท้ใจ ชีวิตเราก็จะไม่เดิน ไปข้างหน้า ยังมีคนอื่นที่หนักกว่าเรา เราต้องทำตัวเราให้ดีก่อน วางตัวให้เหมาะสมก็พอ มีหน้าอะไรก็ทำไป อย่าเพิ่งไปคิดมาก”...(ID02)

“ผมใช้ความสามารถของผมในการปรับตัว ตั้งใจเรียนทำกิจกรรม หางานอดิเรกไป ทำวันนี้ให้ดีที่สุดครับ”...(ID09)

“ผมไม่สนใจสังคม ผมรู้ว่าผมเป็นอะไร แล้วเราก็มั่นใจ เราไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน เราทำดีกว่าใครหลายคนด้วยซ้ำ”...(ID05)

“ID01ก็อยู่กับเพื่อน ตั้งใจเรียน มีปัญหาที่ปรึกษาเพื่อน คุยกัน ทำให้พ่อแม่ภูมิใจในตัวID01”...(ID01)

4. บทเรียนของการเป็นชายรักชาย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักซึ่งเป็นวัยรุ่นชายรักชาย ทำให้ได้บทเรียนที่มีค่ามากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ 1) ข้อคิดในการดำเนินชีวิต 2) มุมมองของการมีชีวิตอยู่ 3) วิธีการทำฝันให้เป็นจริง 4) การอยู่กับความจริงที่ไม่เป็นอย่างฝัน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ข้อคิดในการดำเนินชีวิต

เป็นตะกอนความคิดที่ได้จากการพบเจอกับปัญหา จนเกิดเป็นข้อคิดที่วัยรุ่นชายรักชายใช้ในการดำเนินชีวิตให้มีความสุขที่สุด ตามรูปแบบของตนเอง ดังนี้

4.1.1 ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด

การวิตกกังวลเรื่องในอนาคตไม่ได้ช่วยแก้ปัญหา แต่การทำปัจจุบันให้ดีที่สุด จะส่งผลให้อนาคตออกมาดีเอง

“เรื่องอนาคตไม่ต้องไปคิดอ่า แบบมันไม่ใช่ เราค่อย ๆ ใช้ชีวิตในแบบของเราไปก่อน ถ้าเราทำดีมากพอ สักวันเขาจะรับเราได้ ว่าเราไม่ได้เลวร้ายอะไร ID01 เชื้อแบบนั้น” ... (ID01)

4.1.2 รับผิดชอบหน้าที่ของตนเอง

การวิ่งตามสังคมมากเกินไปไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ การจะดำเนินชีวิตให้มีความสุขในแบบของชายรักชายนั้น ให้คำนึงถึงหน้าที่และความรับผิดชอบ และทำออกมาให้ดีที่สุด ก็จะสามารมีความสุขในชีวิตได้

“ผมก็อยู่กับเพื่อนผมไป ตั้งใจเรียน ทำหน้าที่ของตนเอง เราเป็นแบบนี้ทำได้” ... (ID06)

“การรับฟังสังคมมากเกินไปไม่มีความสุข เราทำตัวเองให้ดี ดูแลพ่อกับแม่ให้ดี ส่วนอนาคตเราจะแต่งงานกับผู้หญิงไหม นั่นมันอนาคตเราไม่รู้” ... (ID05)

4.1.3 รู้จักวางตัวให้เหมาะสม

การดำเนินชีวิตในแบบชายรักชายให้มีความสุขนั้น การวางตัวให้เหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญ เพราะมันจะทำให้ไม่มีปัญหากับสังคม

“ชายและชาย มันก็คนปกติธรรมดาเนี่ย มันไม่ได้มีปัญหาอะไร เราสามารถแสดงออกได้ตามปกติ วางตัวเองให้เหมาะสม” ... (ID08)

4.1.4 ทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ

การพัฒนาตนเองให้ประสบความสำเร็จในชีวิต จะทำให้เราดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่า และมีความสุขจนไม่ต้องร้องขอความสุขจากใคร

“ถ้าคุณประสบความสำเร็จ ชีวิตคุณมีความสุขดีสิ้น ถ้ามั่นใจในเมื่อคุณยืนด้วยตัวเองแล้ว คุณต้องการอะไรมาเติมเต็มชีวิตคุณอีก ในเมื่อเราสามารถยืนด้วยตัวของตนเองได้แล้ว”...(ID02)

4.1.5 เชื้อมั่นในสิ่งที่ตนเองเลือกแล้ว

เมื่อได้เลือกอะไรไปแล้วก็ให้เชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเองเลือก ทุกคนมีศักดิ์ศรีเหมือนกัน ทำให้ที่เรามีความสุขก็พอ

“เชื่อมั่นในตนเอง ว่าสิ่งที่เราเป็นมัน ไม่ได้ผิดปกติ เราเป็นผู้ชาย แค่ไม่ได้ชอบผู้หญิง สิ่งที่เป็นกันมันคือสิ่งที่สังคมสร้าง เราคุยกับใคร อยู่กับใครแล้วมีความสุข เราก็เลือกอยู่กับคนนั้น อนาคตไม่แน่นอน”...(ID04)

4.2 มุมมองของการมีชีวิตอยู่

ในเมื่อสิ่งที่วัยรุ่นชายรักชายเลือกขัดต่อบรรทัดฐานทางสังคม มุมมองของการมีชีวิตอยู่ของเขาจึงเปลี่ยนเสมือนแรงผลักดันให้พวกเขาก้าวต่อไปข้างหน้า เปรียบเสมือนเส้นเลือดที่หล่อเลี้ยงชีวิตเขา และมุมมองเหล่านี้จะสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของเยาวชนที่เป็นลูกหลาน และเป็นอนาคตของสังคม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.1 มุมมองเพื่อให้ดำเนินชีวิตในสังคม

การที่วัยรุ่นชายรักชายต้องปิดบังตนเองต่อครอบครัว และสังคม เนื่องจากสังคมตัดสินวางบรรทัดฐานไว้ว่าชายหญิงต่อกัน แต่เมื่อมีชายรักชายเกิดขึ้นกลับถูกสังคมมองว่าเป็นสิ่งผิดปกติ ซึ่งในมุมมองของวัยรุ่นชายรักชายไม่คิดเช่นนั้น เพราะการที่ชายจะรักชายนั้นก็ไม่ได้ต่างจากชายรักหญิงแต่อย่างใด เขายังคงเป็นผู้ชายเช่นเดิม เพียงแค่เขาไม่ได้ชอบเพศหญิง เขายังคงมีความรู้ความสามารถที่ช่วยพัฒนาสังคมได้ โดยมุมมองที่วัยรุ่นชายรักชายมีต่อสังคม มีดังนี้

1) ใช้ชีวิตได้ดีกว่าที่สังคมตัดสิน

ถึงแม้จะชอบเพศเดียวกัน แต่ไม่ได้หมายความว่าศักยภาพในการดำเนินชีวิตจะถดถอย ไม่อยากให้สังคมมองเพียงเรื่องเพศแล้วตัดสินว่าปกติ หรือผิดปกติ โดยวัยรุ่นชายรักชายมองว่าเขาสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้ดีกว่าที่สังคมตัดสิน ดังบทสัมภาษณ์

“ผมมองว่า ผมก็เก่งนะ ไม่ต้องมองแค่เรื่องเพศได้มัย แบบ มองเรื่องที่เราแบบ เก่งด้านอื่นๆ อะ เรามีสิ่งดีหลายอย่างที่คนน่าจะมาค้นหาเราอะ ที่ไม่ใช่แค่เรื่องเนี่ย มันก็แค่สิ่งภายนอกเท่านั้น อยากให้เค้าแบบ มารู้อีก ตัวจริงๆของพวกเรา ที่จริงแล้วผมก็เป็นคนดีนะ จริงๆผมก็ผมก็มีความ ผมว่าผมจะสามารถเป็นเพื่อนคุณได้ เป็นเพื่อนที่ดีด้วย ผมรู้อีกคุณ ผม แต่ แต่คุณ ขอบอกอย่างคุณอย่ามองผมแค่นี้”...(ID09)

2) ให้สังคมเชื่อถือศักยภาพมากกว่าการมองเรื่องชายรักชาย

การแสดงออกว่าเป็นชายรักชายในสังคมไทย โดยเฉพาะในอาชีพที่คนในสังคมต้องการความน่าเชื่อถือเป็นสิ่งที่ต้องห้าม เนื่องจากต้องรักษาจริตของวิชาชีพ ซึ่งวัยรุ่นชายรักชายมองว่า เขามีศักยภาพมากกว่าจะให้สังคมมาเชื่อถือตัวเขาเพียงเพราะเรื่องชายรักชายดั่งบทสัมภาษณ์

“อีกอย่างหนึ่งคือ ถ้าเกิดแบบ ไปเรียนหมอนะ แล้วทำตัวอย่างนั้นคือ มันไม่มีความน่าเชื่อถือ ใจมึส แบบมีความน่าเชื่อถืออะไรอย่างนี้ด้วย แล้วถ้าเกิดมีข่าวอะไรแบบ กับผู้ชายอย่างเงี้ยมันก็แบบ เป็นหมอ คนเป็นหมอมันต้องมีจริยธรรมมากกว่าแบบคนปกติอะไรอย่างเงี้ย แต่วันนี้ผมสอบหมอดิแล้ว ถึงผมจะชอบชายหรือชอบหญิงในอนาคตผมไม่รู้นะ แต่ผมก็มีศักยภาพไม่ต่างจากคนอื่น”...(นายกอ)

3) ชายรักชายไม่ทำให้ใครเดือดร้อน

การที่คนในสังคมจะมองว่าใครมีเพศสภาพที่ปกติ หรือผิดปกติ นั้น ล้วนมาจากการที่คนในสังคมสร้างขึ้นมาเองเมื่อในอดีต และเชื่อต่อ ๆ กันมา แต่เมื่อมีคนที่แตกต่างกันออกไป จะถูกมองว่าผิดปกติ และ โดนรังเกียจ ซึ่งไม่ยุติธรรม ซึ่งวัยรุ่นชายรักชายมองการเป็นชายรักชายไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน ก็แค่ผู้ชายที่ไม่ได้ชอบผู้หญิง ดั่งบทสัมภาษณ์

“การที่ผู้ชายรักผู้ชายด้วยกันอะ ผมไม่เห็นมันจะผิดปกติตรงไหน ผมไม่เข้าใจว่าทำไมสังคมต้องกล่าวหาว่าผิดปกติด้วยนะ ก็เหมือนคนไทยส่วนใหญ่ชอบกินข้าวเป็นอาหารหลักก็ แต่ผมชอบกินราเม็ง มันผิดปกติตรงไหน ทุกวันนี้ผมมองว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งที่สังคมสร้างขึ้นมาจากความคิดของคนสมัยก่อน เชื่อต่อ ๆ กันมา มันไม่ยุติธรรมนะผมว่า ผมชอบผู้ชาย ผมไม่ได้ฆ่าใครหรือข่มขืนใคร ผมก็แค่ไม่ได้ชอบผู้หญิงปะ”...(ID04)

4) แม้เป็นเกย์ก็สามารถแต่งงานมีครอบครัวได้

สังคมไทยไม่เปิดกว้างในเรื่องชายรักชายมากนัก แต่หากคิดถึงแง่ความจริง “เกย์” ก็คือผู้ชายคนหนึ่งที่สามารถแต่งงานกับผู้หญิง และสามารถดูแลภรรยาได้ไม่ต่างจากผู้ชายทั่วไป ซึ่งอาจจะดีกว่าด้วย เนื่องเกย์จะเข้าใจผู้หญิงดีกว่าผู้ชาย ซึ่งวัยรุ่นชายรักชายมองว่าขั้นสุดท้ายของชีวิต ไม่ใช่ความรักที่โรแมนติก แต่เป็นความรักที่เข้าใจกัน และอยู่ดูแลกันไปจนตายจากกัน ดั่งบทสัมภาษณ์

“ถ้าเราคิดอีกแง่ ในแง่ของฝ่ายหญิงนะ การที่คุณได้แฟนเป็นเกย์ เกย์มันจะดูแลรักดีกว่าผู้ชายทั่วไปเพราะเขาจะเข้าใจคุณมากกว่า และขนทางสุดท้าย ของชีวิตคู่ของแต่ละคนสุดท้ายก็จบลงที่คำว่าเพื่อน มันไม่มีอะไรหวานแหววได้ตลอด”...(ID02)

“... ปัจจุบันก็ เกย์มันก็มีคือนข้างเยอะ แล้วถ้าอ้อม..สังคมเจี้ยครีบ ให้การยอมรับมากขึ้น แล้วก็ให้สามารถแต่งงานอะไรได้เจี้ยอะครีบ ผมว่ามันก็น่าจะเป็นอะไรที่ดีกว่านี้ เพราะว่าอย่างที่ได้อู๊ดไปคือพอ เกย์มันน้อยเจี้ยครีบ แล้วก็แต่งงานมันก็ได้ เอ้อ เจอกันในสถานที่ท่องเที่ยวอย่างเดียวน บางทีเรื่องเซ็กซ์มันก็เลยเข้ามาเกี่ยวเพราะความต้องการ เอ้อ มันเยอะแล้ว มันไม่สามารถทำอะไรเปิดเผยได้อย่างเจี้ยอะครีบ มันก็เลยทำให้มีเรื่อง โจรเรื่องอะไรตามมาด้วย ”... (ID08)

4.2.2 มุมมองในการดำเนินชีวิตที่มีให้ตนเอง

ในการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นชายรักชายการที่ไม่สังคมที่ยังไม่เปิดกว้างในเรื่องเพศ ทำให้วัยรุ่นชายรักชายสร้างมุมมองในการดำเนินชีวิตให้กับตนเอง เพื่อให้ตนเองสามารถดำเนินชีวิตได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) หาคความฝัน

การมองหาความฝันในเรื่องอาชีพนั้น จะเป็นแรงผลักดันให้วัยรุ่นชายรักชายดำเนินชีวิตในรูปแบบของตนเองต่อไปอย่างภาคภูมิใจในสิ่งที่ตนเองเป็น ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“เราก็จะรู้สึกแล้วว่า ณ ตอน ตอนนี่เราเรียน ถามว่าจุด ๆ นั้นเราควรมองไปทางเอาไว้เป็นประสบการณ์ว่าถ้าวันหนึ่งมีใครเข้ามา เราควรรับใคร ไว้คุยคนแบบไหนที่เราควรตีตัวออกห่าง เราควรวางตัวแบบไหนในสังคม แต่ที่สำคัญในตอนนี่คือ คุณฝันจะทำอาชีพอะไร คุณดูแลตัวเองดีพอรึยัง คุณดูแลพ่อแม่ดีพอรึยัง คุณควรทำตรงนี้ให้เต็มที่ก่อน ก่อนที่คุณจะมองในเรื่องของตรงนั้น เพราะจริง ๆ แล้วคุณ ไม่จำเป็นที่จะต้องใช้ชีวิตคู่ แต่ฝันของคุณ สิ่งที่คุณอยากทำ อาชีพที่คุณอยากทำ นั่นแหละคือสิ่งที่ตอบโจทย์ชีวิตของคุณ ”... (ID02)

2) พิสูจน์ตนเอง

เป็นการสร้างแรงจูงใจในตนเอง เพื่อให้ตนเองเกิดความมั่นใจในสิ่งที่ตนเองเป็นว่า ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่สังคมตัดสิน ดังบทสัมภาษณ์

“เราก็ เป็นอย่างเจี้ย เราก็เป็นคนดีได้ เราไม่ต้องไปแบบ ส่ามะเลเทเมา มั่ว เซ็กซ์ไร้งี้เราไม่ต้องก็ได้ เราเป็นคนดีให้เค้าเห็น ได้อะฮะ เราพิสูจน์ให้เค้าเห็น ได้ว่าเราเป็นคนดีได้พยายามทำ.. การเรียน หรืออะไรต่างๆที่แบบ คิดว่ามัน โอเคนะ เค้ายอมรับได้ พิคได้อะไรอย่างเจี้ยอะครีบ มันน่าจะลบกันได้”... (ID07)

3) คิดบวกกับตนเอง

คือการไม่ยึดติดทางความคิดต่อสิ่งที่เกิดขึ้น พยายามบวกด้านดีเพื่อให้ตนเองเกิดกำลังใจในการดำเนินชีวิต ดังบทสัมภาษณ์

“ผมจะมองโลกบวก ก็... ก็เหมือนกับว่า เปิดทุกอย่าง คือเราก็ไม่ได้ปิดกันตัวเองว่า เออ เราจะต้องแบบมีความคิดอย่างงี้ละ แบบไปทางนี้ละ คิดยังไงก็พูดอย่างงั้น คือยังงี้ก็ไอ้โน้อย่างงั้นเลย”...(ID03)

4.3 การทำฝันให้เป็นจริง

ความฝันของวัยรุ่นชายรักชาย คือการที่ทำให้สังคมยอมรับ และสามารถรักษาเพศสภาพของตนเองตามที่ต้องการเองต้องการเอาไว้ได้ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.3.1 สร้างความภาคภูมิใจ

วัยรุ่นชายรักชายเชื่อว่าการสร้างความภูมิใจให้กับครอบครัว จะสามารถทำให้ครอบครัวยอมรับในสิ่งที่ตนเองเป็นได้

“ต้องมีเรื่องที่ต้องภูมิใจบ้างอะครับ บ้างเรื่องเค้าอาจจะเสียใจแต่เราพยายามทำให้เค้าภูมิใจมากกว่า”...(ID07)

4.3.2 ความกตัญญู

วัยรุ่นชายรักชายเชื่อว่าความกตัญญูทวดเที จะเป็นสิ่งที่ทำให้พ่อแม่เข้าใจในสิ่งที่เขาเป็น และมองว่าถึงเขาจะไม่ได้รักหรือชอบผู้หญิง แต่เขาก็ยังสามารถดูแลพ่อแม่ได้ ดังบทสัมภาษณ์

“ถามว่าต้องการอะไร คงเป็นหมอยากดูแลพ่อแม่ อยากให้พ่อแม่สบาย นั่นแหละก็พอ (เสียงสั้น) เพราะท่านลำบากมามากแล้ว เราอยากทำให้ท่านมีความสุข เพื่อว่าท่านจะเข้าใจว่าถึงเราเป็นแบบนี้ เราก็สามารถเลี้ยงดูท่านได้ ไม่ต่างจากใครเลย”...(ID02)

4.4 การอยู่กับความจริงที่ไม่เป็นอย่างฝัน

การอยู่กับความจริงนั้น โทศร้ายในความรู้สึกของวัยรุ่นชายรักชายพอสมควร ทว่าเขาก็ต้องอยู่กับความจริงได้ ดังนั้นวัยรุ่นชายรักชายจึงต้องค้นหาวิธีการที่จะต้องอยู่กับความจริงให้ได้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.4.1 การให้กำลังใจตนเอง

กำลังใจนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะกับวัยรุ่นชายรักชาย เนื่องจากกำลังใจสามารถเป็นแรงผลักดันให้เขาอยู่กับความจริงที่มีปัญหามากมาย โดยปัญหาที่สังคมไม่ยอมรับคนที่รักเพศเดียวกัน ดังบทสัมภาษณ์

“คิดว่ามันแแต่เป็นแรงผลักดันมากกว่าคนทั่วไปด้วยซ้ำ เราคิดว่าเราเกิดมา (เสียงสั้น) คิดว่าบางทีที่เราเกิดมาเป็นแบบนี้มันต้องมีบางอย่างซ่อนอยู่ในตัวเรา บางอย่างมันไม่มีอะไรที่แบบว่า ธรรมชาติมันต้องรักษาสมดุลของมัน ในเมื่อเรามีสิ่งที่เราคิดว่าเป็นตราบาป หรือเป็นสิ่งที่แยกกับตัวเรา ถ้าเรานำสิ่งนั้น ไปเป็น สิ่งบั่นทอนเรา ชีวิตคุณก็พัง เป็นได้แค่คนไร้ค่า คุณต้องนำ

จุด ๆ นั้น มาสร้างเป็นกำลังใจให้ตนเอง และพัฒนาชีวิตคุณ คุณต้องใช้ให้มันเป็นแรงผลักดัน และมันจะใช้ได้อย่างมีคุณภาพมากกว่าใครหลาย ๆ คน ที่เขาปกติ”...(ID02)

4.4.2 ทำหน้าที่ของตน

การอยู่กับความจริงที่สังคมยังไม่เปิดรับให้กับชายรักชายมากนัก สิ่งที่วัยรุ่นชายรักชายเชื่อว่าเขาพอจะทำได้คือการทำหน้าที่ในเรื่องการศึกษาให้ดี ดังบทสัมภาษณ์

“ทุกวันนี้ผมก็ตั้งใจเรียน ผมอยากเป็นหมอ และพยายามทำหน้าที่ของผมให้ดีที่สุด เดี่ยวสังคมก็ยอมรับได้เอง ใช้เวลาอยู่กับเรื่องเรียนก็หายเครียดไปเยอะ”...(ID03)

“ใช้วิธีการตั้งใจเรียนเอาครับ พยายามทำให้พ่อแม่ภูมิใจในตัวผม ผมเชื่อว่าสักวันท่านจะเข้าใจว่าสิ่งที่ผมเป็นไม่ได้เลวร้ายอะไร”...(ID07)

“ทุกวันนี้ผมไม่อยากสนใจเรื่องอื่นมาก แค่ตั้งใจเรียนก็พอ”...(ID06)

“ผมแค่ตั้งใจทำวันนี้ให้ ทำกิจกรรม สนใจเรียนเราก็อยู่ได้นะ”...(ID04)

“ผมทำหน้าที่ของผม ทำกิจกรรมใช้ชีวิตตามปกติ”...(ID08)

“ตั้งใจเรียน ให้พ่อแม่ภูมิใจ”...(ID02)

“ตั้งใจเรียนทำกิจกรรม ทำวันนี้ให้ดีที่สุดครับ”...(ID09)

“ผมก็อยู่กับเพื่อน เพื่อนผมเก่งกันทั้งนั้นเลย เรียนดี ผมก็เรียนดี ผมว่าเพราะสิ่งที่ผมเป็นทำให้ผมเรียนเก่งกว่าใครหลายคนเยอะเลย”...(ID05)

“ID01ก็ตั้งใจเรียน ทำคะแนนสอบให้ดี ช่วยกันในกลุ่มเพื่อน”...(ID01)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยา เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจเพศวิถีของนักเรียนวัยรุ่นชายรักร่วมชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษาชายรักร่วมชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการเข้าสู่กระบวนการชายรักร่วมชายของวัยรุ่นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักร่วมชายมัธยมศึกษาตอนปลาย
3. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักร่วมชาย

3. ผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือวัยรุ่นชายรักร่วมชายมัธยมศึกษาตอนปลายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว จำนวน 9 ราย อายุ 16 – 18 ปี ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดชลบุรี มีการเปิดเผยตนเองกับบุคคลภายนอกอย่างน้อย 1 คน แต่ยังไม่เปิดเผยตนเองกับบุคคลใดในครอบครัว สามารถสื่อสารด้วยการพูดภาษาไทยได้ และมีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง โดยมีการเตรียมแนวคำถามเบื้องต้นไว้ล่วงหน้า ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมของสถานการณ์ในขณะนั้น และบันทึกเสียงสัมภาษณ์ด้วยเครื่องบันทึกเสียง โดยผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก เป็นจำนวน 9 ราย แต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 30 – 60 นาที จนกระทั่งข้อมูลที่ได้ครบ (ข้อมูลที่ได้อิ่มตัว)

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางของการวิจัยเชิงคุณภาพ กล่าวคือ

5.1 ผู้วิจัยทำการถอดความการสัมภาษณ์จากเทปบันทึกการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (verbatim) ออกมาเป็นบทสนทนาที่เป็นตัวอักษร (transcript) ด้วยตนเอง โดยบันทึกลงในแบบถอดความการสัมภาษณ์ จากนั้นตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล โดยการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้อีกไปพร้อมกับการฟังเทปบันทึกการสัมภาษณ์ซ้ำ

5.2 ผู้วิจัยทำการอ่านเนื้อหาจากบทสัมภาษณ์เพื่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่ได้รับจากผู้ให้ข้อมูล พยายามสังเกตแยกแยะความหมายของคำบรรยายทุกตอน หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงเริ่มถอดข้อความ (Coding) จากบทสัมภาษณ์โดยใช้ชื่อนามสมมติของผู้ให้ข้อมูลหลัก

5.3 ข้อความที่ได้จากขั้นตอนที่ 2 มารวบรวมสร้างเป็นประเด็นต่าง ๆ คือ ประเด็นหลัก (theme) ประเด็นย่อย (subtheme) หมวดหมู่ (category) และหมวดหมู่ย่อย (subcategory) โดยอาศัยการพิจารณาคำต่างๆ ที่ได้ถอดรหัสว่าคำเหล่านั้นแสดงถึงเรื่องอะไรเป็นประเภทอะไร จากนั้นผู้วิจัยได้ถอดข้อความในเชิงตีความ (interpretative coding) ซึ่งนำข้อมูลจากการถอดข้อความในขั้นก่อนหน้าทั้งสองส่วนมาเชื่อมโยงกัน ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาข้อมูลที่ถอดข้อความแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ซึ่งเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพทำการตรวจสอบ

1. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องศึกษาและทำความเข้าใจเพศวิถีของนักเรียนวัยรุ่นชายรักชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษาชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเรื่องราว ประสบการณ์ในการรับรู้เกี่ยวกับประสบการณ์ ที่เกี่ยวกับการเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย รูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชาย การเผชิญปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชาย ตลอดจนบทเรียนของการเป็นชายรักชาย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นมัธยมปลาย เริ่มต้นกระบวนการโดยการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ซึ่งเป็นการรับรู้ตนเองเกี่ยวกับการชอบเพศเดียวกัน อันประกอบไปด้วย 1) เริ่มต้นกระบวนการรับรู้ว่าคุณชอบเพศชายตั้งแต่อนุบาล ไม่สนใจเด็กผู้หญิง และอยากเลียนแบบพฤติกรรมตัวละครทางโทรทัศน์ 2) เริ่มต้นกระบวนการรับรู้ว่าคุณชอบเพศชายตอนเรียนชั้นประถม, ชั้นมัธยมต้น, ชั้นมัธยมปลาย เพราะพบว่าตนเองรู้สึกพิเศษเวลาได้เล่นกับเพื่อนผู้ชาย ทว่าในช่วงการเริ่มต้นการเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นมัธยมปลายนั้น จะยังไม่ค่อยมีความชัดเจนเท่าใดนัก โดยความชัดเจนในการรับรู้ตนเองว่าการชอบเพศเดียวกัน จะเกิดขึ้นเมื่อเข้าสู่ช่วงชั้นมัธยมต้น และชั้นมัธยมปลาย โดยสถานการณ์ หรือเหตุการณ์ หรือ ความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความชัดเจนในตนเอง คือ 1) ชอบเพื่อนสนิทของตนเองหลังจากที่อกหักจากเพศตรงข้าม (อกหักจากเพศหญิง) 2) มีความรู้สึกพิเศษกับเพื่อนผู้ชาย ซึ่งความรู้สึกนี้ไม่เคยเกิดกับเพื่อนผู้หญิงเลย 3) มีความต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน ซึ่งสาเหตุที่ส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นนั้นประกอบไปด้วย 1) สาเหตุที่มาจากสภาพแวดล้อมของ

ครอบครัว ซึ่งประกอบด้วย ลักษณะการเลี้ยงดูในวัยเด็ก ที่เป็นการเลี้ยงดูด้วยความทะนุถนอมคล้าย เด็กผู้หญิง หรือให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิงมากกว่าเล่นกับเด็กผู้ชาย หรือไม่ให้ลูกเล่นกับเพื่อนที่เป็นตุ๊กต บางครอบครัวไม่ค่อยให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิงเลย และบางครอบครัวก็เลี้ยงดูลูกโดยมีแม่เป็น ต้นแบบ 2) สาเหตุที่มาจากความใกล้ชิดกับบุคคลในครอบครัวก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่พบจากการศึกษา เช่น ความสนิทกับแม่เนื่องจากไม่ค่อยได้อยู่กับพ่อ / ไม่ได้อยู่กับครอบครัวที่สมบูรณ์ และแม่เป็นผู้ เลี้ยงดูใกล้ชิดลูกมากกว่าพ่อ ลูกจึงรู้สึกสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ ก็เป็นสาเหตุเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ ปัจจัยจากครอบครัวแล้ว ปัจจัยภายนอกอย่างเช่นสภาพแวดล้อมกลุ่มเพื่อน ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ พบจากการศึกษาวิจัยว่าส่งผลให้วัยรุ่นชายเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย คือ 1) รูปแบบการเลือก คบเพื่อน หรือสังคมของเพื่อนที่ผู้ให้ข้อมูลเลือกคบ กล่าวคือผู้ให้ข้อมูลมีลักษณะการคบเพื่อนผู้ชาย แต่สนิทกับเพื่อนผู้หญิงง่ายกว่า หรือบางคนมีแต่เพื่อนเพศชาย ไม่เคยเล่นกับเพื่อนผู้หญิง และมีผู้ให้ ข้อมูลบางคนได้รับการเสริมแรงทางบวก (สนับสนุนให้เป็น) จากกลุ่มเพื่อน หรือสังคม ได้รับการยุ ยงจากเพื่อน ได้รับการให้คำปรึกษาในลักษณะการเสริมแรงทางบวก ได้รับการการคัดค้านไม่เห็น ด้วยกับความโน้มเอียงทางเพศ แต่ภายหลังเปลี่ยนมาให้การสนับสนุน สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยอย่างหนึ่ง ที่พบจากการศึกษาวิจัยว่าส่งผลให้เกิดการโน้มเอียงทางเพศ นอกจากนี้ยังมีสาเหตุเกิดจากจิตใจ และ ความคิดของผู้ให้ข้อมูล ที่ส่งผลให้เขาเข้าสู่กระบวนการชายรักชายด้วย ซึ่งการผิดหวังจากผู้หญิง ความหวั่นไหวของจิตใจ การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีผู้หญิง แต่รู้สึกพิเศษกับเพื่อนเพศชาย ย้ายมา เรียนโรงเรียนชายล้วน แล้วรู้สึกพิเศษกับเพื่อนเพศชาย มุมมองและทัศนคติของผู้ให้ข้อมูล สาเหตุจาก การให้ความรู้ของครอบครัวต่อวัยรุ่นชายรักชาย การหาความรู้ข้อมูลต่าง ๆ จากแหล่งสืบค้นข้อมูล ทางอินเทอร์เน็ต เป็นสาเหตุที่ค้นพบจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

1.2 จากการศึกษาพบว่าวัยรุ่นชายรักชาย รูปแบบความสัมพันธ์ (เพศวิถีของชายรัก ชาย) มีการก่อตัวของสัมพันธ์ภาพ ใน 2 ลักษณะ คือ การสร้างความสัมพันธ์เพื่อความรัก และการ สร้างความสัมพันธ์เพื่อความใคร่ ส่งผลให้วัยรุ่นชายรักชายมีรูปแบบการวางตัวที่บ้านเพื่อปิดบัง ครอบครัว ไม่ให้ครอบครัวรู้ถึงลักษณะความสัมพันธ์ของตนกับเพื่อนชาย หรือคนรัก โดยจะ พยายามวางตัวเพื่อรักษาเพศสภาพในแบบที่ครอบครัวอยากเห็นแสดงให้ครอบครัวเห็นว่า เป็นเพื่อน กัน ตอบปฏิเสธเมื่อถูกคนในครอบครัวถาม ไม่แสดงออกเพื่อรักษาเพศสภาพของตน อีกทั้งยังมีการ วางตัวในสังคมเพื่อปิดบังเพื่อน โดยแสดงออกว่าเป็นแค่เพื่อนกัน หรือวางตัวให้เป็นปกติกับเพื่อน ที่ไม่สนิท เลือกที่จะแสดงออก โดยพิจารณาจากสถานการณ์ และวางตัวกับเพื่อนที่ยอมรับตนเองได้ เท่านั้น และจากการศึกษาเพศวิถีของชายรักชาย พบว่าเพศสัมพันธ์ระหว่างชายรักชายที่ไม่เปิดเผย ตัวตนต่อครอบครัวนั้น มีการเลือกสถานที่ที่วัยรุ่นชายรักชายมีเพศสัมพันธ์ เพื่อพยายามปิดบังผู้อื่น โดยจะเลือกมีเพศสัมพันธ์ที่บ้านของตนเอง ห้องน้ำในโรงเรียน ใช้โรงแรมหรือรีสอร์ท ซึ่งจะเลือก

ตามสะดวกของแต่ละคน และจากการศึกษานี้ยังพบอีกว่า วัยรุ่นชายรักชายมีพฤติกรรมการป้องกันโรคจากการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยง คือ ไม่ได้ป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์ เนื่องจาก 1) ไม่ได้ตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ 2) ไม่กล้าซื้อถุงยางอนามัย 3) ตนเองไม่ใส่แต่ให้คนรักใส่ ซึ่งการป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์ยังน้อยมาก เนื่องด้วยมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ทางเพศสัมพันธ์ของชายรักชายน้อยนั่นเอง และในรูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชายก็มีลักษณะการแสดงออกทางอารมณ์และการแสดงออกทางพฤติกรรม ของวัยรุ่นชายรักชายต่างกัน และกับแบ่งสถานะทางเพศก็มีการแบ่งแยกด้วยเช่นกัน แต่ว่าสถานะทางเพศของวัยรุ่นชายรักชายไม่ได้ถูกกำหนดไว้อย่างตายตัว กระนั้นในชายรักชายก็มีคำเรียกขานสถานะทางเพศของวัยรุ่นชายรักชายด้วย เช่น 1) เมะ (เซเมะ) Seme (เกย์คิง) 2) เคะ (อุเคะ) Uke (เกย์ควีน) 3) เซะ (เสะ) Se (โบบี้ท) และเมื่อศึกษาในเรื่องของทัศนคติของวัยรุ่นชายรักชายที่มีต่อรูปแบบความสัมพันธ์ของชายรักชาย พบว่า ชายรักชายไม่ได้เป็นคู่รักที่มั่ว sex หรือเปลี่ยนคู่นอนง่าย ชายที่รักเพศเดียวกันไม่ใช่สิ่งผิด ต้องการให้สังคมยอมรับวัยรุ่นชายรักชายบางคนอยากให้ผู้อื่นที่เป็นวัยรุ่นชายรักชายก้าวข้ามปัญหาให้ได้ และทำเองให้ดี และจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลพบว่าความรักความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคนรัก ยังมีที่รักษาความรักความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคนรัก และมีปัญหากับคนรักจึงต้องยุติความสัมพันธ์ลง

1.3 จากการศึกษา พบว่าวัยรุ่นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว มีสภาพปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิต ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการรับรู้ตัวตนของตนเอง ที่สับสนในเพศสภาพและไม่เข้าใจตนเอง ซึ่งวัยรุ่นชายรักชายจะแก้ไขปัญหา โดยการหาข้อมูลเพิ่มเติม ปรึกษาบุคคลที่มีประสบการณ์ในแบบเดียวกัน หรืออยู่เฉย ๆ ปล่อยเวลาให้ผ่านไป ปัญหาการยอมรับตนเองในเพศสภาพของตน ซึ่งปัญหานี้เกิดจากความกลัว มีความเครียด และมีความวิตกกังวล สามารถแก้ไขปัญหาโดยการอยู่กับปัญหาจนเกิดการอึดตัว และเปิดใจให้กับปัญหา หาจุดยื่นให้กับตนเอง ปัญหาการปิดบังตนเอง ที่ต้องปิดบังต่อครอบครัว เนื่องจาก กลัวว่าครอบครัวจะรับไม่ได้ เกิดความวิตกกังวล กลัวครอบครัวจะรับรู้ โดยวัยรุ่นชายรักชายได้แก้ไขปัญหา โดยการวางตัวให้เป็นปกติ ไม่แสดงออก ปฏิเสธเมื่อถูกซักถาม ปัญหาการปิดบังตนเองต่อสังคม เพราะไม่ต้องการให้สังคมรับรู้ถึงเพศสภาพของตนเอง กลัวว่าสังคมจะรับไม่ได้ แก้ไขปัญหา โดยการยอมรับกับสังคมไปโดยตรง ปัญหาการผิดหวังจากคนรัก การยุติความสัมพันธ์กับคนรักเพราะแรงกดดันจากสังคม และเป้าหมายในการใช้ชีวิตต่างกัน วัยรุ่นชายรักชายแก้ไขปัญหาโดย ทำใจยอมรับกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ไม่ก้าวถอยคนรักรัก อีกทั้งวัยรุ่นชายรักชายยังต้องมีการปรับตัวเพื่อรักษาสมดุลในตนเอง ระวังเรื่องการวางตัว และการแสดงออกต่อสังคมอีกด้วย

1.4 และจากการศึกษาวัยรุ่นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว ทำให้ทราบถึงข้อคิดของการเป็นชายรักชาย คือ 1 ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด 2 รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง 3 รู้จักวางตัวให้เหมาะสม 4 ทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ 5 เชื่อมมั่นในสิ่งที่ตนเองเลือกแล้ว อีกทั้งยังได้ทราบถึงมุมมองของการมีชีวิตอยู่ไม่ว่าจะเป็น มุมมองเพื่อให้ดำเนินชีวิตในสังคม ที่ประกอบไปด้วย 1 การใช้ชีวิตได้ดีกว่าที่สังคมตัดสิน 2 ให้สังคมเชื่อถือศรัทธามากกว่าการมองเรื่องชายรักชาย 3 ชายรักชายไม่ทำให้ใครเดือดร้อน 4 แม้เป็นเกย์ก็สามารถแต่งงานมีครอบครัวได้ มุมมองในการดำเนินชีวิตที่มีให้ตนเอง ซึ่งประกอบด้วย 1 การมองหาความฝัน 2 การพิสูจน์ตนเอง 3 การคิดบวกกับตนเอง ทำฝันให้เป็นจริง สร้างความภาคภูมิใจ และกตัญญูทดแทนที่ อีกทั้งได้ทราบข้อคิดเพื่อการอยู่กับความจริงที่ไม่เป็นอย่างฝัน เช่น การให้กำลังใจตนเอง ทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด

2. อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามประเด็นข้างต้น 4 ประการ ที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่การเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย รูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชาย การเผชิญปัญหา และการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชาย ตลอดจนบทเรียนของการเป็นชายรักชาย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นมัธยมปลาย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ทราบว่า การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายนั้น เริ่มต้นจากการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง เกิดความสงสัยในตัวตนของตนเองและพยายามคิดหาสาเหตุที่ส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย แสวงหาข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจในตนเอง

จากผลการวิจัยในส่วนของ การเริ่มรับรู้เกี่ยวกับตนเองนั้น เมื่อได้พิจารณากระบวนการเข้าสู่ชายรักชายแล้วนั้น จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นชายรักชายสามารถรับรู้เกี่ยวกับตนเองว่าตนเองชอบเพศชายตั้งแต่อนุบาล และเกิดความชัดเจนขึ้นเมื่ออยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Roger (ภาคภูมิ เดชะอนันต์วงศ์, 2555) ซึ่งได้อธิบายไว้ว่า "คน" สามารถแบ่งออกเป็นลักษณะต่างๆ ได้แก่ อัตมโนทัศน์ หรือ มโนภาพแห่งตน หรือความคิดรวบยอดของตน หรือ ตัวตนตามที่มองเห็น (self-concept) เป็นส่วนที่ตนมองเห็นภาพของตนเองที่บุคคลมีการรับรู้และมองเห็นตนเองในหลายแง่หลายมุมเช่น "ฉันเป็นผู้ชาย" "ฉันเป็นคนสวย" "ฉันเป็นคนโสด" "ฉันเป็นคนขี้เล่น" เป็นต้น ซึ่งในที่นี้คือ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้เกี่ยวกับตนเองว่า "ฉันเป็นชายรักชาย" ซึ่ง สุพร เกิดสว่าง (2546:49) ได้สรุปขั้นตอนการมีรสนิยมนแบบรักร่วมเพศไว้ว่า ผู้ที่รักร่วมเพศในวัยเด็กจะรู้สึกตัวว่าแตกต่างจากเพื่อนคนอื่น ๆ และเมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น เริ่มรู้สึกสนใจทางเพศ กับเพศ

เดียวกัน โดยมีความสอดคล้องกับสาเหตุที่ทำให้ค้นพบตนเองของผู้ให้ข้อมูลหลักในวัยเด็ก และชัดเจนในชั้นมัธยมต้นและปลาย ที่มีเริ่มรู้สึกว่ายากเป็นชายรักชายหลังจากได้ชมละครโทรทัศน์ และเกิดความรู้สึกว่ายากเป็นเหมือนตัวละครในเรื่องนั้น และสาเหตุที่ค้นพบว่าตนเป็นชายรักชาย จากการที่เกิดความรู้สึกพิเศษกับเพื่อนเพศเดียวกันกับตนเอง อยากคบหากับเพศเดียวกัน มีความต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน โดยสาเหตุที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักรับรู้เกี่ยวกับตนเองยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพร เกิดสว่าง (2546:34) ที่กล่าวว่า การเห็นแบบอย่างของพฤติกรรมรักร่วมเพศ จะมีแนวโน้มที่จะรักเพศ และข้อมูลการเป็นเกย์เนื่องจากประสบการณ์ การเรียนรู้ และ สังคมแวดล้อม โดยมีทฤษฎีที่อ้างว่า รสนิยมทางเพศ มาจากการเรียนรู้ทางสังคม การที่เพศชายด้วยกันอยู่ร่วมกันนาน ๆ โดยไม่มีโอกาสพบเพศตรงข้าม เช่น นักเรียนประจำ หรือ ทหารเกณฑ์ เมื่อไม่มีทางออก ไม่มีโอกาสมีเพศสัมพันธ์กับเพศหญิง อาจหันมามีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน อีกด้วย

ส่วนการศึกษาถึงสาเหตุที่ส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นนั้น พบว่าสาเหตุที่ส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย มีอยู่หลายสาเหตุ มีทั้งสาเหตุที่เกิดจากสภาพแวดล้อมล้อมตัวของตัวบุคคล ที่มาจากครอบครัวที่มีลักษณะการเลี้ยงดูในวัยเด็กที่เลี้ยงดูอย่างทะนุถนอมคอยดูแลเหมือนเด็กผู้หญิง ให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิงมากกว่ากับเด็กผู้ชาย ไม่ต้องให้ลูกเล่นกับเพื่อนที่เป็นตุ๊ด หรือบางครอบครัวไม่ค่อยให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิง การเลี้ยงดูลูกโดยมีแม่เป็นต้นแบบนั้น รวมไปถึงสภาพแวดล้อมของกลุ่มเพื่อน ทว่ายังไม่มีการวิจัยใด หรือทฤษฎีใดที่ให้การสนับสนุนอย่างชัดเจนในเรื่องของสาเหตุที่แท้จริงของการเป็นชายรักชาย ทว่าก็มีบางทฤษฎีที่กล่าวว่าความใกล้ชิดกับแม่มากกว่าพ่อ ดังทฤษฎีของ Freud ที่พบว่า เกย์ส่วนใหญ่มักมีประวัติคล้ายคลึงกัน (Brill 1962, สุพร เกิดสว่าง 2546) คือ ใกล้ชิดแม่และห่างเหินพ่อมากกว่าปกติ หรือมีแม่ที่เข้มแข็ง เป็นผู้นำ และมีบทบาทสำคัญในครอบครัว ปกป้องและเอาใจลูกชายมากเกินไป และจากการศึกษาเพิ่มเติมพบว่าสภาพแวดล้อมกลุ่มเพื่อนเป็นเพียงปัจจัยประกอบทางสังคม ที่ไม่ได้มีอิทธิพลต่อผู้ให้ข้อมูลหลักมากนัก สอดคล้องกับปฏิริยาของกลุ่มเพื่อนสนิท ในงานวิจัยของ สีตลา ประดิพัทธ์กุลชัย (2551)

จากการศึกษาสาเหตุที่เกิดจากสภาพจิตใจของตัวบุคคลเองนั้น พบเหตุการณ์ที่ส่งผลต่อจิตใจ ที่ในอดีตเคยมีเรื่องราวที่ผิดหวังกับการคบเพื่อนเพศหญิงมากระทบต่อความรู้สึก และจิตใจ และเมื่อมีเพื่อนเพศชายเข้ามาคอยสนทนินทสนม จึงเกิดความรู้สึกดีกับเพื่อนเพศชาย จากเหตุการณ์นี้เป็นผลต่อเนื่องสู่จุดเริ่มต้นของการเข้าสู่กระบวนการชายรักชาย ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีบางทฤษฎีที่กล่าวว่า รักร่วมเพศเกิดจากความเจ็บปวดทางจิตใจ (<http://www.siamspeed.com>, ค้นคืน 6/08/2558) แต่ก็ยังไม่สามารถกล่าวได้ว่านี่คือสาเหตุที่ส่งผลให้วัยรุ่นชายเข้าสู่กระบวนการรักเพศ

เดียวกัน เนื่องจากก็ยังมีวัยรุ่นชายที่ผิดหวังด้านความรักจากเพศตรงข้ามที่ยังคงเพศสภาพชายรักเพศตรงข้ามเช่นเดิม ส่วนในเรื่องของสาเหตุการเข้าสู่กระบวนการชายรักชายที่มาจากสาเหตุทางความคิดด้านมุมมองทางความรักของวัยรุ่นชายรักชาย ก็ที่ถือเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เขาเข้าสู่กระบวนการชายรักชายได้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลของ สุพร เกิดสว่าง (2546) ที่ว่าการแบ่งกลุ่มคนรักร่วมเพศ ออกจากกลุ่มคนรักต่างเพศเป็นเรื่องยาก เพราะคนบางคนอาจมีรสนิยมทางเพศทั้งสองแบบแต่มักน้อยต่างกัน (Kinsey และคณะ, 1948) โดยเขาพึงพอใจที่จะคบหากับเพศใด หรือมีความสัมพันธ์กับเพศใดก็ได้ ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของเขามีสอบุคคล ซึ่งเขาอาจจะมิมีรสนิยมชายรักชาย แต่เขาก็ยังสามารถแต่งงานกับผู้หญิงที่เขารู้สึกดีได้ด้วย Gregori M Herek, Ph.d. , ทำให้ไม่ต้องบอกหากคุณ ไม่ได้ถามบทความที่ศึกษาการเปิดเผยตนเอง Intergroup และทัศนคติของเกย์ มีอยู่ส่วนหนึ่งได้กล่าวถึงรสนิยมต่างเพศ และร่วมเพศซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยในส่วนนี้ว่า รสนิยมต่างเพศ และร่วมเพศ มันคือพฤติกรรมที่ยอมรับร่วมกันตลอดมาเมื่อในอดีต เปรียบเสมือนวัฒนธรรมและกฎระเบียบเกี่ยวกับการกำหนดพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งมนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้นมา และให้ความนิยมต่อ ๆ กันมา ซึ่งมันไม่ได้ต่างอะไรจากมุมมองทางวัฒนธรรม (Herdt, 1984) ดังนั้นรสนิยมทางเพศจึงไม่ได้เป็นเพียงแรงดึงดูดทางเพศของเพศตรงข้ามเท่านั้น แต่รสนิยมทางเพศแบบรักร่วมเพศจึงควรเป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่ปกติ

ในส่วนของสาเหตุจากการให้ความรู้ของครอบครัวต่อวัยรุ่นชายรักชายนั้น ตามที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่าการให้ความรู้เรื่องเพื่อนต่างเพศในวัยเด็กของครอบครัว เป็นสาเหตุหนึ่งที่ได้ส่งผลให้วัยรุ่นชายรักเพศเดียวกันกับตน เพราะขาดความรู้เรื่องเพศนั้น สอดคล้องกับแนวคิดขั้นก่อนการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน (Pre-coming out) อรุณี สุทธิชัยนิมิต (2551) ได้ศึกษารูปแบบกระบวนการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันตามลักษณะความสัมพันธ์ในรูปแบบความรักใคร่ (Romantic Attachments) ของ Eli Coleman (1982) พบว่าในขั้นนี้เป็นขั้นที่บุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มสงสัยในเอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) และความสนใจทางเพศของตน (Sexual Orientation) ที่แตกต่างไปจากคนอื่น ดังนั้นในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจึงเริ่มทำการค้นหาตัวเอง โดยเริ่มรับข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับการรักเพศเดียวกัน ซึ่งขั้นนี้มีโอกาสที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะไม่ยอมรับตนเอง และพยายามปฏิเสธสิ่งต่างๆ ที่ตนรับรู้ได้ ซึ่งถ้าอธิบายตามหลักทฤษฎีของ Freud ที่เกี่ยวกับกลไกการป้องกันตัว (Defense Mechanism) นั่นก็คือ การที่บุคคลไม่ยอมรับในเพศของตน ทำให้เกิดการปฏิเสธว่าไม่เป็นความจริง (Denial) การเก็บกดหรือเก็บซ่อน (Repression) โดยแสดงออกในการปฏิเสธตนเอง หรือกล่าวโทษผู้อื่น เพื่อให้ความขัดแย้ง (Conflict) เนื่องมาจากการค้นพบว่าตนเองมีพฤติกรรมขัดต่อขนบธรรมเนียม ความเชื่อ หรือค่านิยม

ทางสังคมที่ตนอยู่ลดน้อยลง แต่ถึงกระนั้นผู้ที่เป็นผู้ปกครองก็ควรระมัดระวังและใส่ใจในการให้ความรู้เรื่องเพศกับลูกเช่นกัน

2.2 รูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชาย (เพศวิถีของชายรักชาย)

ผลการวิจัยในส่วนของรูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชาย หรือเพศวิถีของชายรักชาย พบว่าเมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักยอมรับเพศสภาพที่ตนเองเป็นได้แล้วนั้น ส่วนใหญ่จะยังไม่พร้อมที่จะเปิดเผยเพศสภาพของตนเองให้กับครอบครัวได้รับรู้ เพื่อความสบายใจทั้งของตนเองและของครอบครัว เนื่องจากกลัวว่าจะทำให้ที่บ้านผิดหวังกับสิ่งที่ตนเองเป็น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นพสิทธิ์ สิริจรูญชัย ที่พบว่าเรื่องการรับรู้ภายในบริบทของครอบครัว พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่รับรู้ท่าที่ไม่ยอมรับชายรักชายจากคนในครอบครัว มีความรู้สึกทางลบท่ามกลางการไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว มองว่าการเปิดเผยตัวตนต่อครอบครัวไม่ใช่เรื่องจำเป็น และมองว่าการเปิดเผยต่อครอบครัวนั้นยากกว่าการเปิดเผยกับเพื่อน วัยรุ่นชายรักชายจึงมีวิธีการวางตัวที่บ้านเพื่อปิดบังครอบครัว และรักษาเพศสภาพที่ตนเองในรูปแบบต่างๆ และผลการวิจัยผู้ให้ข้อมูลหลักอยู่กับเพื่อน ที่ให้การยอมรับในเพศสภาพของผู้ให้ข้อมูลหลัก และเพื่อนที่ไม่ได้ให้การยอมรับเพศสภาพของผู้ให้ข้อมูลหลัก ผู้ให้ข้อมูลหลักก็มีการวางตัวในสังคมเพื่อนเพื่อปิดบังตัวตนกับเพื่อนเวลาที่อยู่กับเพื่อนที่ไม่ยอมรับ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาแนวคิดการเปิดเผยความเป็นรักร่วมเพศต่อสังคม จากการศึกษาของ Telljohann & Price (1993, สิตลา ประดิพัทธ์กุลชัย, 2551) วัยรุ่นรักร่วมเพศเคยเผชิญปัญหาในโรงเรียนเนื่องจากพฤติกรรมทางเพศของพวกเขา พวกเขาจะเกิดความรู้สึกหวาดกลัว ด้วยการเรียนรู้ด้านลบจากการปฏิบัติจากสังคม ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมักจะวางตัวนิ่งเฉยหรือไม่เปิดเผยตัวตนให้เพื่อนในโรงเรียนรับรู้ และจะเลือกเปิดเผยตัวตนกับเพื่อนที่สนิทและยอมรับเขาเท่านั้น เนื่องจากปฏิกิริยาจากเพื่อนสนิทไม่ได้ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาแนวคิดการเปิดเผยความเป็นรักร่วมเพศต่อสังคม สิตลา ประดิพัทธ์กุลชัย (2551) ที่กล่าวว่าปฏิกิริยาของกลุ่มเพื่อนสนิทต่อการเปิดเผยความเป็นรักร่วมเพศไม่รุนแรง ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเลือกที่จะเปิดเผยต่อเพื่อนสนิทก่อน ประกอบกับงานวิจัยของ อรุณี สุทธิชัยนิमित (2551) กล่าวว่าเมื่อบุคคลรักเพศเดียวกับอยู่กับเพื่อนต่างเพศหรือสังคมบุคคลรักเพศเดียวกัน ซึ่งมีเจตคติทางบวกเกี่ยวกับการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันจึงเกิดเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลรักเพศเดียวกันเกิดการปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมเพื่อเปิดเผยตัวตน

ในส่วนของ การก่อตัวของสัมพันธภาพ ผลการวิจัยพบว่าวัยรุ่นชายรักชายสร้างความสัมพันธ์เพื่อให้พบความรัก สร้างความสัมพันธ์เพียงความใคร่ ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันตามการสร้างเอกลักษณ์ทางเพศ ของ Vivienne (1979, อรุณี สุทธิชัยนิमित, 2551) และรูปแบบกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันตาม

รูปแบบความใคร่ ของ Eli Coleman (1982, อรุณี สุทธินิมิต, 2551) ซึ่งการก่อตัวของสัมพันธภาพนี้เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการไปสู่การเปิดเผยตัวตนของวัยรุ่นชายรักชาย

ผลการศึกษาเพศสัมพันธ์ระหว่างชายรักชาย พบว่าการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชายมีลักษณะไม่ต่างจากชายที่รักเพศตรงข้ามเท่าใดนัก ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ สุวัทธนา อารีพรรค (2557) การปฏิบัติทางเพศของพวกกรักร่วมเพศชายก็เหมือนการร่วมเพศระหว่างชายกับหญิง ต่างกันตรงที่ไม่ได้ร่วมเพศด้วยองคชาตกับช่องคลอดเท่านั้น ผู้ชายจะเริ่มต้นการกอดจูบ ลูบคลำ ใช้ปากและลิ้นหรือมือกับอวัยวะเพศของอีกฝ่ายหนึ่งและร่วมเพศทางทวารหนักหรือทางระหว่างขานั่นเอง และผลจากการวิจัยยังพบวัยรุ่นชายที่รักเพศเดียวกันและต้องปิดบังตัวตน เมื่อมีความต้องการที่จะร่วมรักกับคนรักของตนเขาต้องระมัดระวังในหลายๆ เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของสถานที่ การแบ่งสถานะทางเพศสภาพกับเพื่อนของตน ทักษะการที่มีต่อความสัมพันธ์ทางเพศของผู้ให้ข้อมูลหลักเอง และความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ของชายรักชาย สอดคล้องกับการวิจัยของ สุวัทธนา อารีพรรค (2557) ที่พบว่าผู้ชายบางคนนิยมการมีเพศสัมพันธ์ กับคนแปลกหน้าเป็นครั้งเป็นคราว ดังนั้นเขาจึงต้องพยายาม ค้นหาบุคคลประเภทเดียวกันตามสถานเริงรมย์ต่างๆ หรือตามห้องพักผู้ชาย ในเมืองใหญ่ๆ จะมีเกย์บาร์ ซึ่งเป็นสถานที่สำหรับพบปะสังสรรค์ของพวกผู้ชายเหล่านี้ แต่ก็จะไม่เพียงพอสำหรับพวกกรักร่วมเพศ ปัจจุบันพวกเขาจึงพยายามหาวิธีให้พวกตนได้พบปะกันอย่างสะดวก โดยการก่อตั้งสมาคม หรือศูนย์กลางของพวกตนขึ้น อีกทั้งกรักร่วมเพศชายจะมีบทบาททางเพศ 3 อย่าง คือ เป็นฝ่ายกระทำ เป็นฝ่ายถูกกระทำ หรือแบบผสม แต่การร่วมเพศทางทวารหนักก่อนข้างจะมีลักษณะแน่นอนว่าฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายกระทำ หรือฝ่ายถูกกระทำ อย่างไรก็ตามกรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่มักมีบทบาททางเพศแบบผสม คือ จะเป็นแบบใดก็ได้ ตามที่คู่ของตนแต่ละคนพอใจ และมีส่วนน้อยเท่านั้นที่มีบทบาทเป็นหญิงหรือชายแน่นอน พวกที่ชอบมีบทบาทเป็นหญิงเราเรียกว่า ควิน ลักษณะที่สังเกตได้คือ ท่าทางกระดุกกระดิง กระชดกระช้อย ซึ่งมักจะเกินกว่ากิริยาของหญิงทุกๆ ไปด้วยซ้ำ ส่วนอีกพวกที่มีบทบาทเป็นชายเราเรียกว่า เกย์ ลักษณะที่บอกได้คือ การมีรูปร่างใหญ่ ออกหนา และเป็นนักเพาะกาย รูปร่างของพวกเกย์นี้จะช่วยกระตุ้นอารมณ์เพศ ของคู่ที่ต้องการลักษณะของความเป็นชาย หรือความเป็นพ่อซึ่งเขาไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดในวัยเด็ก

จากผลการวิจัยพฤติกรรมการป้องกันโรคจากการมีเพศสัมพันธ์ จากข้อมูลผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่า มีวัยรุ่นชายรักชายเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว 4 คน จากผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 9 คน และมี 3 คนไม่ได้ป้องกันตนเองขณะมีเพศสัมพันธ์คนรัก เพราะไม่ได้ตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ ไม่กล้าซื้อถุงยางอนามัย ตนเองไม่ใส่แต่ให้คนรักใส่มีเพียง 1 คนที่ใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ เพราะตนเองได้มีการศึกษาข้อมูลมา และทำการตกลงกันเวลามีเพศสัมพันธ์กันต้องป้องกันทุกครั้ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรภัทร หลงกุล และสุพรรณิ พรหมเทศ (2555) ได้ศึกษาผู้ให้ข้อมูล

จำนวน 5 กลุ่มและสัมภาษณ์เชิงลึกจำนวน 4 รายผลการศึกษา พบว่าชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย เหตุผลของการไม่ใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์คือไม่ได้เตรียม ไม่ได้พก ไม่คิดว่าจะมีเพศสัมพันธ์คิดเป็นมีเพศสัมพันธ์ทางปากจึงไม่ใช้คิ๊ด และรู้สึกไม่เป็นธรรมชาติไม่ได้อารมณ์ ไม่ต่อเนื่อง

ผลการวิจัยทัศนคติของวัยรุ่นชายรักชาย ที่แสดงออกต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัวบุคคล ซึ่งมีทั้งการแสดงออกในแบบที่พึงพอใจ เห็นด้วย หรือ แสดงออกในแบบที่ต่อต้าน ไม่เห็นด้วย ในที่นี้กล่าวถึงทัศนคติของวัยรุ่นชายรักชายที่มีต่อ ความสัมพันธ์ทางเพศ ต่อตนเอง ต่อสังคม และต่อผู้อื่นที่เป็นวัยรุ่นชายรักชาย พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีทัศนคติต่อความสัมพันธ์ของชายรักชาย ในลักษณะที่ไม่เห็นด้วยต่อความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่มีการป้องกัน และมั่วคู่นอน สอดคล้องกับทฤษฎีทางเพศและพัฒนาการทางเพศของมนุษย์ (คั่นคั่น 7/08/2558) ที่ได้มีการประยุกต์แนวคิดปรากฏการณ์นิยมในการศึกษาเรื่องเพศ เพื่อให้เข้าใจจิตสำนึกของตนเอง และเข้าใจความรู้สึกทางเพศของตนเอง อันจะส่งผลให้มีการปฏิสัมพันธ์ทางเพศกับคนอื่น ได้ดีด้วย ส่วนแนวคิดทางชาติพันธุ์วิทยา (ethnomethodology) นำเสนอโดย ฮาโรลด์ การ์ฟิงเกิล (Harold Garfinkel) เป็นเทคนิควิธีที่มนุษย์ใช้ในการเผชิญกับโลกประจำวัน ตัวอย่างของการประยุกต์แนวคิดนี้ในเรื่องเพศ ได้แก่ การวิเคราะห์การเริ่มปฏิสัมพันธ์ทางเพศของคู่รักว่ามีการพูดจาโต้ตอบ และใช้ภาษาท่าทางอย่างไร เมื่อเริ่มมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งจากจิตใต้สำนึกที่ระลึกถึงความถูกต้อง จึงไม่เห็นความกับต่อความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่มีการป้องกัน และมั่วคู่นอน เช่นเดียวกับทัศนคติที่สังคมมีต่อชายรักชายที่มั่วคู่นอน

ทัศนคติที่มีตนเองของผู้ให้ข้อมูล ตรงข้ามกันกับที่สังคมมอง แม้ว่าจะสังคมจะมองวัยรุ่นชายรักชายว่าอย่างไร แต่พวกเขาแสดงความรู้สึก มุมมองต่อตนเองว่า การที่เขาเป็นชายที่รักเพศกันนั้นไม่ใช่สิ่งผิด เป็นเรื่องปกติ สมัยนี้มีคนเป็นเกย์กันมากมาย ชายรักชายก็แค่คนที่ไม่ได้สนใจผู้หญิง ก็เท่านั้นเอง ดังผลการวิจัยของ Evelyn Hooker (1957, สุพร เกิดสว่าง, 2546) ได้ศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มเกย์และชายรักต่างเพศ กลุ่มละ 30 คน ซึ่งมีอายุ การศึกษา ฯลฯ เหมือนกัน พบว่า ผู้ทดสอบไม่ทราบว่าเป็นผู้รับการทดสอบคนใดเป็นเกย์ และคนใดเป็นรักต่างเพศ จึงสรุปได้ว่าเกย์ และชายรักต่างเพศไม่ได้มีความแตกต่างกัน บวกกับทัศนคติด้านบวกที่มีต่อตนเองของผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติในรูปแบบของตน

ทัศนคติที่มีต่อสังคมของผู้ให้ข้อมูล เป็นความรู้สึก และมุมมองของวัยรุ่นชายรักชายที่มีต่อสังคมที่พวกเขาอาศัยอยู่ เป็นทัศนคติด้านลบต่อสังคม เพราะสังคมมีทัศนคติด้านลบกับบุคคลรักร่วมเพศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kim Carang (2004) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับมหาเศรษฐีที่มีสาเหตุของความทุกข์ทางจิตใจที่ต้องเผชิญกับ เลสเบียน เกย์และ 2 เพศ (LGBs) จะมีการตีตราและการเลือกปฏิบัติที่พวกเขาเผชิญในสังคม การรับรู้ของการเลือกปฏิบัติส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม และงานวิจัยเรื่อง

แรงกดดันทางสังคมที่ส่งผลกระทบต่อเลสเบียน เกย์ กะเทย (QLD Association for Healthy Communities, คำนี้น 6/08/2558) พบว่าผู้ที่รักร่วมเพศมีความกลัวจากประสบการณ์ที่ถูกเลือกปฏิบัติ ถูกคุกคามความเป็นส่วนตัวจากสังคม

2.3 การเผชิญปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศ

ผลจากการวิจัยพบว่า การเผชิญปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศ มีทั้งปัญหาการรับรู้ตัวตนของตนเองที่เริ่มต้นด้วยความสับสนว่าตนเองต่างจากเพื่อนคนอื่น ปัญหาการยอมรับตนเองหลังจากที่รับรู้ในสิ่งที่ตนเองเป็นว่าต่างจากเพื่อนคนอื่นอย่างไร ปัญหาการปิดบังตนเองที่ไม่กล้าเปิดเผยต่อครอบครัว และสังคมเนื่องด้วยเกรงว่าสิ่งที่ตนเองเป็นจะทำให้ครอบครัวผิดหวังหรือสังคมจะรับไม่ได้ และปัญหาการผิดหวังจากคนรักที่เป็นเพศเดียวกันกับตน แต่ไม่สามารถครองรักกันได้เนื่องจากบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศ สอดคล้องกับการศึกษาของ อรุณี สุทธิชัยนิมิต (2551) ได้ศึกษารูปแบบกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันตามลักษณะความสัมพันธ์ในรูปแบบความรักใคร่ (Romantic Attachments) ของ Eli Coleman (1982) แบ่งออกได้เป็น 5 ชั้น ประกอบด้วย

ชั้นก่อนการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน (Pre-coming out) ในขั้นนี้เป็นขั้นที่บุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มสงสัยในเอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) และความสนใจทางเพศของตน (Sexual Orientation) ที่แตกต่างไปจากคนอื่น ซึ่งตรงกับปัญหาการรับรู้ตัวตนของตนเองที่เริ่มต้นด้วยความสับสนว่าตนเองต่างจากเพื่อนคนอื่น ดังนั้นในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจึงเริ่มทำการค้นหาตัวเอง โดยเริ่มรับข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับการรักเพศเดียวกัน ซึ่งขั้นนี้มีโอกาสที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะไม่ยอมรับตนเอง และพยายามปฏิเสธสิ่งต่างๆ ที่ตนรับรู้ได้ ซึ่งถ้าอธิบายตามหลักทฤษฎีของ Freud ที่เกี่ยวกับกลไกการป้องกันตัว (Defense Mechanism) เพื่อให้ผ่านปัญหาการยอมรับตนเองหลังจากที่รับรู้ในสิ่งที่ตนเองเป็นว่าต่างจากเพื่อนคนอื่น ซึ่งถ้าผู้ให้ข้อมูลผ่านการยอมรับตนเองได้ ขั้นนี้ไปได้จะเข้าสู่ขั้นต่อไป

ชั้นการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน (Coming out) ขั้นนี้จะเกิดขึ้นได้เมื่อบุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านั้นสามารถยอมรับโอบอ้อมสถานภาพทางเพศของตนได้เสียก่อน กล่าวคือ บุคคลรักเพศเดียวกันนั้นๆ รับรู้ เข้าใจ และยอมรับว่าตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันและมีความชอบในบุคคลที่มีเพศเดียวกันกับตน เมื่อเป็นได้ซึ่งตรงกับปัญหาที่ผู้ให้ข้อมูลอยากให้เป็น หรือ สังคมเข้าใจในสิ่งว่าตนเองรักร่วมเพศ เพื่อที่จะได้เปิดเผยตัวตนกับเพื่อน หรือสังคมได้ ดังนี้แล้ว เมื่อผู้ให้ข้อมูลมีความต้องการที่จะบอกกับคนอื่นถึงตัวตนของตนเอง ซึ่งสิ่งที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะต้องเผชิญคือ การได้รับการปฏิเสธหรือผลของการตอบรับทางลบการบุคคลที่ตนเลือกและตัดสินใจที่จะบอก และ

หากได้รับการปฏิเสธหรือการตอบรับในทางลบจะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ต่ำลง แต่หากเป็นไปในทางกลับกันจะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น ทั้งนี้บุคคลที่บุคคลรักเพศเดียวกันมีแนวโน้มที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันคือเพื่อนสนิทที่พวกเขาไว้ใจ

ขั้นการค้นหาและการทดลอง (Exploration Experimentation) ซึ่งในขั้นนี้จะตรงกับการก่อตัวของความสัมพันธ์ของชายรักชายในหัวข้อที่ 2 รูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชาย ในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจะเริ่มค้นหาทดลองในสิ่งที่เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจะมีโอกาสได้รู้จักกับบุคคลรักเพศเดียวกันด้วยกันมากขึ้น ทำให้เข้าใจตนเองและเกิดเอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) ของตน และหากมีผลตอบรับทางสังคมในทางบวกมักมีความเป็นไปได้ที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะพัฒนาเอกลักษณ์ทางเพศของตนไปในทางที่ดี ขั้นการสร้างความสัมพันธ์ครั้งแรก (First Relationships) สำหรับขั้นนี้เป็นขั้นที่บุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มต้นมีความรัก ความสัมพันธ์กับคู่ของตนที่เป็นเพศเดียวกัน ซึ่งจะมีการคาดหวังถึงความมั่นคง มีคำมั่นสัญญาเป็นข้อตกลงในความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Committed Relationship) ซึ่งไม่จำเป็นว่าการมีความรักความสัมพันธ์กับคู่รักในครั้งนี้จะเป็นการมีความรัก และความสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายของบุคคลรักเพศเดียวกัน ซึ่งในขั้นนี้ผู้ให้ข้อมูลมีโอกาสที่จะสมหวังในความรักหรือผิดหวังก็ได้ หากสมหวังในรัก ก็จะเข้าสู่ขั้นการบูรณาการ (Intergration) ขั้นนี้เป็นการประสานกันของเอกลักษณ์ทั้งภายนอกที่บุคคลในสังคมรับรู้ (Public) และเอกลักษณ์ภายในที่เป็นตัวเอง (Private) ของบุคคลนั้นๆ ในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจะสร้างความสัมพันธ์ที่มั่นคง ซื่อสัตย์ และจริงใจต่อกันมากขึ้นกว่าในขั้นการสร้างความสัมพันธ์ครั้งแรก (First Relationships)

จากที่กล่าวมาคือผู้ให้ข้อมูลที่เผชิญปัญหาและสามารถปรับตัวได้ตามกระบวนการเปิดเผยตัวตนได้ ทว่าหากผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถเปิดเผยตนเองต่อสังคม หรือครอบครัวได้ ไม่สามารถสมหวังสมหวังในรักได้ การแก้ปัญหาของผู้ให้ข้อมูลที่เปลี่ยนความคิดของตนเองเกี่ยวกับเหตุการณ์ หรือแม้แต่การเปลี่ยนความสนใจไปทำกิจกรรมอย่างอื่น เป็นการแก้ปัญหาที่ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อรุณี สุทธิชัยนิมิต (2551) ที่อธิบายถึงแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเผชิญปัญหาเอาไว้ว่า การเผชิญปัญหา (Coping Effort) ซึ่งเต็มไปด้วยความเครียดและอารมณ์ บุคคลที่มีการแก้ปัญหาที่ดีจะส่งผลต่อการปรับตัวในที่ดีต่อไป (Lazarus, 1976) แต่หากการเผชิญปัญหาโดยการมุ่งเน้นที่อารมณ์ (Emotional-Focused Coping) นับเป็นกระบวนการทางปัญญากระบวนการหนึ่ง ซึ่งใช้เพื่อลดความทุกข์หรือความโศกเศร้าทางอารมณ์ วิธีการที่กลุ่มบุคคลที่แก้ปัญหาโดยมุ่งที่อารมณ์ส่วนใหญ่เลือกใช้ ได้แก่ การหลีกเลี่ยง หลีกหนี การกลบเกลื่อนปัญหา การเลือกสนใจ การเปรียบเทียบในเชิงบวก การใช้ผลทางบวกปิดบังผลทางลบ สำหรับวิธีที่สองเป็นวิธีการเผชิญปัญหา

ในลักษณะที่ไม่ได้มุ่งปรับเปลี่ยนที่ความหมายเหตุการณ์ แต่ใช้วิธีการอื่นๆ เช่น การเลือกสนใจ การหลีกเลี่ยง เช่นนี้แล้วความหมายในเหตุการณ์จะยังคงอยู่เพียงแต่อยู่เพียงบางส่วนหรือถูกกำจัดออกบางส่วนในชั่วเวลาหนึ่ง ซึ่งการจัดการกับปรับหาที่เกิดขึ้นจะเป็นการนำไปสู่ การปรับตัวเพื่อรักษาสมดุลในตนเองของวัยรุ่นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว ที่ต้องระวางเรื่องการวางตัวในครอบครัวและสังคมภายนอก ทำให้เขาต้องมีการปรับตัวเพื่อให้เกิดสมดุลในเพศสภาพของตนเอง และดำเนินชีวิตอยู่ในครอบครัวและสังคมอย่างมีความสุข ซึ่งเขาใช้วิธีการตั้งใจทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด ทำให้พ่อแม่ภูมิใจ อยู่กับเพื่อนที่รับเขาได้ และไม่แค้นสังคมด้านลบ สอดคล้องกับการแก้ปัญหาการมุ่งเน้นที่ตัวปัญหาตาม ทฤษฎีของ Kahn et al. (1964, อ้างถึงใน Lazarus et al., 1984) อธิบายไว้ คือ มุ่งการแก้ไขปัญหาไปที่สิ่งแวดล้อมและมุ่งแก้ไขปัญหาที่ตัวเราเอง โดยวิธีการจะมุ่งเน้นไปที่แรงจูงใจหรือการปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญา เช่น เพิ่มแรงปรารถนา (Shifting the level of aspiration) ลดสิ่งที่ยุ่งเกี่ยวกับตนเอง (Reducing ego involvement) มองหาหนทางเลือกอื่นๆ เพื่อเพิ่มความพึงพอใจ (Finding alternative channels of gratification) พัฒนามาตรฐานใหม่ของพฤติกรรม (Developing new standards of behavior) หรือเรียนรู้ทักษะและกระบวนการใหม่ๆ (Learning new skills and procedures) เป็นต้น

นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่าวัยรุ่นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัวมีสภาพปัญหา ที่ต้องปิดบังต่อครอบครัว เนื่องจาก กลัวว่าครอบครัวจะรับไม่ได้ กลัวครอบครัวจะรับรู้ ซึ่งจากปัญหานี้ทำให้วัยรุ่นชายรักชายเกิดความวิตกกังวล มีความเครียดกับปัญหาที่เกิดขึ้น จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ถึงปัญหาที่ต้องปิดบังต่อครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลหลักจะแสดงออกทางสีหน้าว่ามีความวิตกกังวล (ID01) หรือร้องไห้ออกมา (ID02) อีกทั้งกคคคตนเองจนมีผลกระทบต่อ การเรียน ส่วนสาเหตุที่ต้องปิดบังไม่ใช่เพียงเพราะความกลัวว่าครอบครัวจะรับไม่ได้กับความ โน้มเอียงทางเพศและเพศสภาพที่ตนเองเป็น แต่วัยรุ่นชายรักชาย เข้าใจว่าเพศสภาพที่ตนเองเป็นนั้น เป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ ไม่ให้การสนับสนุน บางสังคมเกิดการต่อต้านอย่างรุนแรง ถ้าครอบครัว ต้องมารู้ถึงเพศสภาพของตน ครอบครัวย่อมต้องเสียใจ ด้วยบางครอบครัวมีบุตรชายเพียงคนเดียว (ID01 , ID02 , ID05 , ID08) ซึ่งผู้ให้ข้อมูลหลักนั้นต่างรับรู้ทำหน้าที่ของการเป็นบุตรชาย คือ การรักษาชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล สืบทอดสกุล ทว่าด้วยเพศสภาพที่เป็น และรสนิยมทางเพศของตนขัดแย้งกับบรรทัดฐานทางสังคม แน่แน่นอนว่าหากครอบครัวรับรู้ย่อมต้องผิดหวัง เสียใจ รับไม่ได้ และอาจมีเหตุการณ์อื่น ๆ ที่เป็นผลมาจากการที่ครอบครัวรับรู้ความจริงตามมามากมาย เพราะรักครอบครัว และตระหนักถึงความรู้สึก ความคิดของครอบครัวที่มีต่อมุมมองเรื่องความ โน้มเอียงทางเพศ (ID02) ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักเลือกที่จะปิดบังครอบครัว เพื่อไม่ให้ครอบครัวเสียใจ โดยวัยรุ่นชายรักชายได้แก้ไขปัญหานี้ โดยการวางตัวให้เป็นปกติ ไม่แสดงออก ปฏิเสธเมื่อถูกซักถาม ปัญหา

การปิดบังตนเองต่อสังคม เพราะไม่ต้องการให้สังคมรับรู้ถึงเพศสภาพของตนเอง กลัวว่าสังคมจะรับไม่ได้ แต่เมื่อปัญหามาถึงจุดอึดอัด ผู้ให้ข้อมูลหลักเลือกที่จะแก้ไขปัญหาโดยการยอมรับกับสังคมไปโดยตรง ผลที่ได้กลับมาจากสังคมมีบ้างที่ไม่สนับสนุน แต่เมื่อเวลาผ่านไป ผู้ให้ข้อมูลหลักได้แสดงให้เห็นว่าการที่ตนชอบเพศเดียวกันตน ไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหาใด บุคคลที่คัดค้าน ก็เริ่มยอมรับ ไม่มีการล้อเลียน สามารถคบเป็นเพื่อนกันไป แต่ก็ไม่ได้มีการแสดงออกว่าให้การสนับสนุน อีกปัญหาที่พบจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักคือการผิดหวังจากคนรัก การยุติความสัมพันธ์กับคนรักเพราะแรงกดดันจากสังคม ถึงแม้ว่าจะมีบางคนที่ได้รับได้ต่อความโน้มเอียงทางเพศที่เป็นชายรักชาย แต่นั่นก็เป็นเพียงส่วนน้อยของสังคม ผู้ให้ข้อมูลหลัก (ID02) เล่าว่าตนเลิกกับคนรักเพราะคนรักเป็นห่วงความรู้สึกของคนในครอบครัว ที่หากรู้ว่าตนเองชอบเพศชายซึ่งเป็นเพศเดียวกันกับตน ครอบครัวจะรับไม่ได้และเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ด้วยความรับผิดชอบต่อความรู้สึกของครอบครัวที่มีทำให้ต้องเลือกที่จะเลิก และกลับไปเป็นเพศชายที่รักต่างเพศ ซึ่งปัญหาเช่นนี้เป็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ ทำได้เพียงยอมรับความจริงที่เกิดขึ้นกับตน และปล่อยให้เวลาเป็นตัวค่อย ๆ จัดการกับความรู้สึกให้หายจากความผิดหวังจากความรัก เป้าหมายในการใช้ชีวิตต่างกัน ก็ไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ การแก้ไขปัญหาโดย ทำใจยอมรับกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นไม่ก้าวกายคนรัก ส่วนผู้ให้ข้อมูลหลักที่ยังคบกับคนรักก็ต้องมีการปรับตัวเพื่อรักษาสมดุลในตนเองเพื่อต้องกัน ไม่ให้ครอบครัวล่วงรู้ถึงเพศสภาพของตน ระวังเรื่องการวางตัว และการแสดงออกต่อสังคมอีกด้วย

2.4 บทเรียนของการเป็นชายรักชาย

ผลการศึกษา ผู้ให้ข้อมูลหลักซึ่งเป็นวัยรุ่นชายรักชาย พบว่าผู้ให้ข้อมูลได้พบบทเรียนของการเป็นชายรักชายในเรื่องของข้อคิดในการดำเนินชีวิต มุมมองของการมีชีวิตอยู่วิธีการทำฝันให้เป็นจริง การอยู่กับความจริงที่ไม่เป็นอย่างฝัน

ข้อคิดในการดำเนินชีวิตนั้นเป็นตกตะกอนความคิดที่ได้จากการพบเจอกับปัญหาจนเกิดเป็นข้อคิดที่วัยรุ่นชายรักชายใช้ในการดำเนินชีวิตให้มีความสุขที่สุด ตามรูปแบบของตนเอง ทำปัจจุบันให้ดีที่สุดการวิตกกังวลเรื่องในอนาคตไม่ได้ช่วยแก้ปัญหา แต่การทำปัจจุบันให้ดีที่สุดจะส่งผลให้อนาคตออกมาดีเอง ซึ่งผู้ให้ข้อมูลพบว่า รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง การวิ่งตามสังคมมากเกินไปไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ การจะดำเนินชีวิตให้มีความสุขในแบบของชายรักชายนั้น ให้คำนึงถึงหน้าที่และความรับผิดชอบ และทำออกมาให้ดีที่สุด ก็จะสามารภมีความสุขในชีวิตได้ การรู้จักวางตัวให้เหมาะสม การดำเนินชีวิตในแบบชายรักชายให้มีความสุขนั้น การวางตัวให้เหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญ เพราะมันจะทำให้ไม่มีปัญหากับสังคมการทำให้ตนเองประสบความสำเร็จการพัฒนาตนเองให้ประสบความสำเร็จในชีวิต จะทำให้เราดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่า และมีความสุข

จนไม่ต้องร้องขอความสุขจากใครต้องเชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเองเลือกแล้ว เมื่อได้เลือกอะไรไปแล้วก็ใช้เชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเองเลือก ทุกคนมีศักดิ์ศรีเหมือนกัน ทำให้เรามีความสุขก็พอ ซึ่งบทเรียนชีวิตเหล่านี้สอดคล้องกับความหมายการเรียนรู้ ที่หมายถึง การปรับเปลี่ยนทัศนคติแนวคิดและพฤติกรรมอันเนื่องมาจากการได้รับประสบการณ์ ซึ่งควรเป็นการปรับเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของ Bloom ที่กล่าวว่า เมื่อเกิดการเรียนรู้ในแต่ละครั้งจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น 3 ประการ จึงจะเป็นการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ คือ การเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้ ความคิด ความเข้าใจ (Cognitive Domain) การเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ หรือความรู้สึก (Affective Domain) การเปลี่ยนแปลงทางด้านการเคลื่อนไหวของร่างกาย (Psychomotor Domain) เพราะเมื่อผู้ให้ข้อมูลเผชิญกับปัญหา การเรียนรู้จากปัญหาจึงเกิดตามมา และเกิดการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้ตนเองสามารถปรับอยู่อยู่ในบริบทของสังคมได้

ในส่วนของมุมมองของการมีชีวิตอยู่ในเมื่อสิ่งที่วัยรุ่นชายรักชายเลือกขัดต่อบรรทัดฐานทางสังคม มุมมองของการมีชีวิตอยู่ของเขาจึงเปลี่ยนเสมือนแรงผลักดันให้พวกเขาก้าวต่อไปข้างหน้า เปรียบเสมือนเส้นเลือดที่หล่อเลี้ยงชีวิตเขา และมุมมองเหล่านี้จะสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของเยาวชนที่เป็นลูกหลาน และเป็นอนาคตของสังคม ซึ่งเป็นมุมมองเพื่อให้ดำเนินชีวิตในสังคมของวัยรุ่นชายรักชายที่ต้องปิดบังตนเองต่อครอบครัว และสังคม เนื่องจากสังคมตัดสินวางบรรทัดฐานไว้ว่าชายหญิงต่อกัน แต่เมื่อมีชายรักชายเกิดขึ้นกลับถูกสังคมมองว่าเป็นสิ่ง มุมมองว่าความกตัญญู วัยรุ่นชายรักชายเชื่อว่าความกตัญญูทวดเวที จะเป็นสิ่งที่ทำให้พ่อแม่เข้าใจในสิ่งที่เข้าเป็น และมองว่าถึงเข้าจะไม่ได้อีกหรือชอบผู้หญิง แต่เขาก็ยังสามารถดูแลพ่อแม่ได้ นั่น คือความภาคภูมิใจของผู้ให้ข้อมูลที่หวังต่อปฏิภิกิริยาของคนในครอบครัว ให้เป็นไปในด้านบวก เมื่อเขาเปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชันนิกันต์ ตูญสินภัย (2546, อนุศิ ศุทธิชัยนิมิต, 2551) และสอดคล้องกับทฤษฎีการปรับตัว ของ Sigmund Freud เรื่องการปรับตัวโดยการทดแทน (Sublimation) หมายถึง เปลี่ยนความรู้สึกหรือแรงผลักดันให้เป็นรูปแบบที่สังคมยอมรับ และชดเชย (Compensation) เป็นกลไกการปรับตัวเพื่อข่มลักษณะด้อยของตนเองโดยการสร้างปมเด่นเพื่อแทนปมด้อยเดิม เพื่อให้ตนรู้สึกสบายใจขึ้น กลไกนี้จะช่วยให้บุคคลเกิดความรู้สึกยอมรับนับถือตนเอง ซึ่งเป็นกลไกทางจิตที่ค่อนข้างดี ถ้าหาสิ่งชดเชยไปในทางสร้างสรรค์และบุคคลประสบความสำเร็จ

การอยู่กับความจริงที่ไม่เป็นอย่างฝัน การอยู่กับความจริงนั้น โหดร้ายในความรู้สึกของวัยรุ่นชายรักชายพอสมควร ทว่าเขาก็ต้องอยู่กับความจริงได้ ดังนั้นวัยรุ่นชายรักชายจึงต้องค้นหาวิธีการที่จะต้องอยู่กับความจริงให้ได้ การให้กำลังใจตนเอง กำลังใจนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะกับวัยรุ่นชายรักชาย เนื่องจากกำลังใจสามารถเป็น

แรงผลักดันให้เขาอยู่กับความจริงที่มีปัญหามากมาย โดยปัญหาที่สังคมไม่ยอมรับคนที่รักเพศเดียวกัน ทำหน้าที่ของตน การอยู่กับความจริงที่สังคมยังไม่เปิดรับให้กับชายรักชายมากนัก สิ่งที่วัยรุ่นชายรักชายเชื่อว่าเขาพอจะทำได้คือการทำหน้าที่ในเรื่องการศึกษาให้ดี สอดคล้องกับ ทฤษฎีของ Rogers ที่กล่าวตัวตนตามที่เป็นจริง (Real Self) เป็นลักษณะของบุคคลที่เป็นไปตาม ความเป็นจริงที่เกิดขึ้น และตัวตนตามอุดมคติ (Ideal Self) หมายถึง ภาพที่ตนเองอยากจะเป็น ซึ่งหมายถึงบุคคลยังไม่สามารถเป็นได้ในสภาวะปัจจุบัน โรเจอร์ส ได้อธิบายถึงการทำงานของตัวตนในบุคคลว่า ต้องสอดคล้องกันอย่างเหมาะสม คือ มโนภาพแห่งตนของบุคคลจึงต้องมี ตรงกับ ความเป็นจริง และตรงจากประสบการณ์ ถ้าบุคคลมีประสบการณ์ที่ทำให้มโนภาพแห่งตนเดิมที่เขามี อยู่ไม่ตรงกับ ความเป็นจริง ขัดแย้งและไม่สอดคล้อง (Incongruence) กับตน ตามความเป็นจริงมากเท่าไร บุคคลจะเกิดการป้องกันตนเอง เกิด ความวิตกกังวล และนำไปสู่ปัญหาทางอารมณ์ จิตใจ และบุคลิกภาพมากขึ้นเท่านั้น และนอกจากนี้ ผู้ที่มีมโนภาพแห่งตน สอดคล้องกับตนตาม ความเป็นจริงนั้น ก็มักจะพอใจและมองเห็นตนตามอุดมคติสอดคล้องกันไปด้วยเช่นกัน เพราะเขาจะมี ความรู้สึกพึงพอใจกับตัวตนที่แท้จริงของเขาเสมอ ไม่จำเป็นต้องสร้างภาพตนตามที่ต้องการเป็นขึ้นมา เพราะเขาจะไม่อยากจะเป็นใครอีกนอกจากเป็นตัวของตัวเองเท่านั้น จะเป็นผู้ที่มีสุขภาพจิตดีไม่ป้องกันตนเอง ยอมรับการเปลี่ยนแปลง และมีแนวโน้มที่จะพัฒนาไปสู่การรู้จักตัวเองอย่างแท้จริง ยอมรับตนเอง สามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับ ความเป็นจริง มีการรับรู้ต่อสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพกล้าเปิดตนเองออกมารับประสบการณ์ใหม่ๆ เลือกตัดสินใจด้วยตนเอง โดยไม่ขึ้นอยู่กับ การยอมรับของผู้อื่นและสังคม ตลอดจนเข้าใจในค่านิยมของตนเอง ในขณะที่สามารถยืดหยุ่นต่อสถานการณ์ต่างๆ โดยไม่ยึดติดอยู่ในค่านิยมของตนอย่างยึดติดเป็นต้น อันเป็นคุณลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพที่สมบูรณ์ ซึ่งถือได้ว่าเป็นบทเรียนที่ผู้ให้ข้อมูลได้มีการนำไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตของตนเอง

อย่างไรก็ตามจากผลการวิจัยที่พบว่าผู้ให้ข้อมูลสามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับสภาพของตัวตนได้ สามารถรักษาสมดุลในการปิดบังตัวตนต่อครอบครัว และเปิดเผยตัวตนต่อสังคมเฉพาะกลุ่ม อีกทั้งเรียนรู้ที่จะวางตนในสังคมให้สอดคล้องกับบริบททางสังคม เพื่อเป็นการปรับตัวในการดำเนินชีวิต แต่พวกเขาก็ยังหวังว่าสังคมจะมีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและมุมมองที่มีต่อตัวผู้ให้ข้อมูลที่เป็นชายรักชายจากด้านลบ เป็นด้านบวก เพื่อให้บุคคลที่เป็นลักษณะเดียวกับผู้ให้ข้อมูลหลักได้รับการยอมรับจากสังคม

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการประยุกต์ใช้

3.1.1 จากการศึกษาพบว่า การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นมัธยมปลาย นั้น เริ่มต้นกระบวนการโดยการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ซึ่งเป็นการรับรู้ตนเองเกี่ยวกับการชอบเพศเดียวกัน เริ่มต้นกระบวนการรับรู้ที่ตนเองชอบเพศชายตั้งแต่อนุบาล ซึ่งในส่วนนี้พบว่า ในทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมในวัยเด็ก หรือวัยอนุบาล (เสริมเกียรติ พรหมสุข, 2544; 192) นั้นมีพฤติกรรมทางสังคมอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นในระยะวัยเด็กตอนต้น คือ การที่เด็กชายเริ่มมองความแตกต่างระหว่างเพศ (Period of primary sexual differentiation) เด็กเริ่มรู้จักว่าตนเองเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย เป็นเพศพ่อ หรือเพศแม่ และควรจะปรับพฤติกรรมอย่างไรจึงจะสมเป็นเด็กผู้หญิงหรือเด็กผู้ชาย การเรียนรู้เหล่านี้ นอกจากเด็กจะอาศัยการเรียนรู้และการเลียนแบบแล้ว ยังถูกแนะนำจากผู้ใหญ่ และจากการเล่นด้วย เนื่องจากความแตกต่างของอวัยวะเพศภายนอก (sex organ) ที่เด็กสังเกตเห็นนี้เองทำให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็น (Need for curiosity) ของเด็กวัยนี้สูงมาก จึงแสดงออกมาเป็นคำถาม “อะไร” “ที่ไหน” “อย่างไร” “ทำไม” และอื่นๆ ผู้ใหญ่จึงต้องเข้าใจเด็กด้วย ซึ่งจากการศึกษาพบสาเหตุที่ส่งผลต่อการเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นนั้นประกอบไปด้วย

1) สาเหตุที่มาจากสภาพแวดล้อมของครอบครัว ซึ่งประกอบด้วย ลักษณะการเลี้ยงดูในวัยเด็ก ที่เป็นการเลี้ยงดูด้วยความทะนุถนอมคล้ายเด็กผู้หญิง หรือให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิงมากกว่าเล่นกับเด็กผู้ชาย หรือไม่ให้ลูกเล่นกับเพื่อนที่เป็นตุ๊ด บางครอบครัวไม่ค่อยให้ลูกเล่นกับเด็กผู้หญิงเลย และบางครอบครัวก็เลี้ยงดูลูกโดยมีแม่เป็นต้นแบบ หรือแม่กระทั่งการให้ความรู้เรื่องเพศแก่เด็ก ซึ่งตามหลักแล้วการตอบคำถามหรือการให้ความรู้ หรือการเลี้ยงดูเด็กในวัยนี้สำคัญมาก ในการให้ความรู้หรือการตอบคำถามผู้ใหญ่ ควรตอบคำถามสั้น ๆ ที่เด็กพอจะเข้าใจเมื่อเวลาเด็กถาม ไม่ควรแสดงท่าทีที่รำคาญ หรือตอบคำถามเลี่ยงไปทางอื่นที่ไม่ตรงกับความจริง เนื่องจากจะเป็นการสกัดกั้นความคิดความเข้าใจของเด็ก ดังนั้นท่าทีของพ่อแม่ ท่าทีของผู้เลี้ยงดูเด็ก หรือญาติพี่น้องผู้ใกล้ชิดกับเด็กจะมีความสำคัญมาก การเรียนรู้และตระหนักในบทบาททางเพศนั้นจะเป็นพื้นฐานอย่างหนึ่งของชายหนุ่ม หญิงสาว (เสริมเกียรติ พรหมสุข, 2544; 192) การเลี้ยงดูในวัยนี้จึงควรให้เป็นไปตามหลักพัฒนาการทางสังคมของวัยเด็ก ไม่ตีกรอบ หรือกำหนดให้เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมหรือสังคมเฉพาะเพศใดเพศหนึ่งมากเกินไป เพื่อป้องกันความโน้มเอียงทางเพศที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอีกทางหนึ่ง

2) สาเหตุที่มาจากความใกล้ชิดกับบุคคลในครอบครัวก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่เกิดจากการศึกษา เช่น ความสนิทกับแม่เนื่องจากไม่ค่อยได้อยู่กับพ่อ / ไม่ได้อยู่กับครอบครัวที่

สมบุรณ์ และแม่เป็นผู้เลี้ยงดูใกล้ชิดลูกมากกว่าพ่อ ลูกจึงรู้สึกสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ จากการศึกษาพัฒนาการทางบุคลิกภาพในทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud's Psychoanalytic Theory) ซึ่งฟรอยด์ได้แบ่งพัฒนาการทางบุคลิกภาพออกเป็น 5 ชั้น และมีชั้นที่ 3 ชั้นอวัยวะเพศ (Phallic Stage) อยู่ในระยะ 3 – 5 ขวบ มีความสอดคล้องกับข้อค้นพบในครั้งนี้ โดยในชั้นที่ 3 ความสุขจะเลื่อนจากอวัยวะขั้วมา เป็นอวัยวะเพศ เด็กต้องการความใกล้ชิดจากพ่อแม่ เพื่อเป็นแบบในการปรับตัว ในช่วงนี้เด็กจะเกิดความสับสน เพราะทั้งเด็กหญิงและเด็กชายจะเริ่มสนใจในอวัยวะเพศของตนเอง มีความอยากรู้อยากเห็นความแตกต่างทางเพศด้านกายวิภาค การพัฒนาในขั้นนี้เป็นช่วงที่เด็กชายและเด็กหญิง เกิดปมขัดแย้งในใจหรือปมยุ่งยากทางจิตใจ ที่เรียกว่าปมออดิปุส หรือออดิปุสคอมเพล็กซ์ (Oedipus Complex) ในเด็กชายจะมีอาการหวงแม่ ขณะเดียวกันก็จะเริ่มเลียนแบบพ่อ เพราะเขาเห็นแม่ปฏิบัติต่อพ่อด้วยความรัก และอยากให้แม่ปฏิบัติต่อเขาเช่นนั้นบ้าง เนื่องจากได้วิเคราะห์ เห็นว่าหากทำตัวเป็นคู่แข่งของพ่อตนจะชนะได้ยาก จึงเก็บความรู้สึกที่ต้องการเป็นคู่แข่งไว้ภายใต้จิตใต้สำนึก แล้วแสดงกลวิธานป้องกันตน โดยเลียนแบบพ่อ ส่วนความรักความหวงแม่ต้องเก็บกคความรู้สึกไว้ ด้วยเช่นกัน แล้วแสดงกลวิธานป้องกันตนแบบทดแทน คือเกิดความรักที่บริสุทธิ์ เทิดทูนแม่แทน (ลักษณะ สิริวัฒน์, 2545; 50) ทว่าจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่า ในวัยเด็กความสัมพันธ์กับแม่เนื่องจากไม่ค่อยได้อยู่กับพ่อ/ไม่ได้อยู่กับครอบครัวที่สมบุรณ์ และแม่เป็นผู้เลี้ยงดูใกล้ชิดลูกมากกว่าพ่อ ลูกจึงรู้สึกสนิทกับแม่มากกว่าพ่อ ดังนั้นแนวทางในการเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ความใส่ใจเรื่องพัฒนาการในช่วงวัย 3 – 6 ขวบ เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการทางบุคลิกภาพที่เหมาะสม ครอบครัวต้องเป็นแบบอย่างที่ดี ให้ความเอาใจใส่ ให้ความรักความอบอุ่น และสร้างบรรยากาศให้เป็นประชาธิปไตย ส่งเสริมให้เด็กได้แสดงกิจกรรมตามเพศของตน และส่งเสริมให้สนใจในกีฬาต่าง ๆ บิดา มารดาให้ความรู้เรื่องเพศที่ถูกต้อง แก่บุตร เปิดโอกาสให้บุตร ได้พบปะกับเพื่อนเพศเดียวกัน และเพื่อนในโอกาสอันควร(ลักษณะ สิริวัฒน์, 2545; 120)

3.1.2 จากการศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายรักชาย (เพศวิถีของชายรักชาย) พบว่าเพศสัมพันธ์ระหว่างชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัวนั้น มักจะแอบมีเพศสัมพันธ์โดยปิดบังไม่ให้คนในครอบครัวรับรู้ มีการเลือกสถานที่เพื่อพยายามปิดบังผู้อื่น โดยจะเลือกมีเพศสัมพันธ์ที่บ้านของตนเองในขณะที่ผู้ปกครองไม่อยู่บ้าน มีเพศสัมพันธ์ที่ห้องน้ำในโรงเรียนในกรณีของนักเรียนที่อยู่หอพักที่โรงเรียน ใช้โรงแรมหรือรีสอร์ทที่สะดวกในการเข้าใช้บริการ ซึ่งจะเลือกตามสะดวกของแต่ละคน โดยในเรื่องนี้เป็นสิ่งที่ผู้ปกครองจะเข้าไปดูแลได้ยาก เนื่องจากในช่วงวัยนี้เกิดในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นช่วงวัยที่ลูกจะออกห่างจากพ่อแม่ และใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนมากกว่าอยู่กับพ่อแม่ อยู่นอกบ้านมากกว่าอยู่กับครอบครัว ดังนั้นบิดา มารดา ควร

ให้การดูแลอย่างใกล้ชิด การให้ความรัก และการให้คำแนะนำที่ถูกวิธีในการดำเนินชีวิตการบุตร โดยเฉพาะความรู้เรื่องเพศศึกษาและการโรคทางเพศสัมพันธ์ แม้จะไม่ทราบว่าบุตรในการดูแลจะไปมีเพศสัมพันธ์หรือไม่ แต่การให้ความรู้ก็ยังเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ส่วนเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ในห้องน้ำที่โรงเรียน ครูผู้ดูแลควรให้การตรวจตรา และใส่ใจในรายละเอียดของการแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็ก จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักทำให้ทราบว่า การมีเพศสัมพันธ์ในห้องน้ำที่โรงเรียนเป็นที่ ๆ สะดวกที่สุด และนั้ดเจอกันง่ายที่สุด อีกทั้งยังปลอดภัยที่สุดด้วย ครูที่ดูแลนักเรียนจึงต้องใส่ใจในรายละเอียดให้มาก ตลอดจนควรมีการให้ความรู้เรื่องโรคทางเพศสัมพันธ์ เนื่องจากการศึกษานี้ได้พบว่า วัยรุ่นชายรักชายมีพฤติกรรมการป้องกันโรคจากการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยง คือไม่ได้ป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์ เนื่องจาก 1) ไม่ได้ตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ 2) ไม่กล้าซื้อถุงยางอนามัย 3) ตนเองไม่ได้แต่ให้คนรักใส่ ซึ่งการป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์ยังน้อยมาก เนื่องด้วยมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ทางเพศสัมพันธ์ของชายรักชายน้อยนั่นเอง การที่ผู้ใหญ่ให้ความรู้เรื่องการป้องกันโรคที่เกิดจากทางเพศสัมพันธ์จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องให้ข้อมูลอย่างชัดเจน แต่ไม่ควรให้ข้อมูลที่เป็นไปในแนวทางการสนับสนุน แต่ควรให้ความรู้ในแนวทางให้ได้ตระหนักถึงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น อีกทั้งเพื่อสร้างความเข้าใจ และให้เห็นถึงความสำคัญของการป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์

3.1.3 จากการศึกษา พบว่าวัยรุ่นชายรักชายที่ไม่เปิดเผยตัวตนต่อครอบครัว มีสภาพปัญหาและการปรับตัวในการใช้ชีวิต ไม่ว่าจะเป็ปัญหาการรับรู้ตัวตนของตนเอง ที่สับสนในเพศสภาพและไม่เข้าใจตนเอง ปัญหาการยอมรับตนเองในเพศสภาพของตน ซึ่งปัญหานี้เกิดจากความกลัว มีความเครียด และมีความวิตกกังวล ปัญหาการปิดบังตนเอง ที่ต้องปิดบังต่อครอบครัว เนื่องจาก กลัวว่าครอบครัวจะรับไม่ได้ เกิดความวิตกกังวล กลัวครอบครัวจะรับรู้ ปัญหาการปิดบังตนเองต่อสังคม เพราะไม่ต้องการให้สังคมรับรู้ถึงเพศสภาพของตนเอง กลัวว่าสังคมจะรับไม่ได้ ปัญหาการผิดหวังจากคนรัก การยุติความสัมพันธ์กับคนรักเพราะแรงกดดันจากสังคม และเป้าหมายในการใช้ชีวิตต่างกัน ซึ่งปัญหาของวัยรุ่นชายรักชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะมีปัญหาค่อนข้างคล้ายคลึงกัน โดยในสภาพปัญหาเช่นนี้ ครูแนะแนวสามารถจัดการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อให้วัยรุ่นชายรักชายระดับมัธยมปลายที่มีปัญหาล้ายกันได้มาแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน หาแนวทางการแก้ไขปัญหาร่วมกัน ตลอดจนเป็นกำลังใจให้กัน อีกทั้งครูแนะแนวยังสามารถสอดแทรกความรู้ และแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องได้

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ควรทำการศึกษาประสบการณ์ของวัยรุ่นชายรักชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เปิดเพศตัวตนต่อครอบครัว เพื่อให้เกิดความเข้าใจในประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศต่อครอบครัวของวัยรุ่นชายรักชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

3.2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์นี้ เช่น ความสัมพันธ์ในครอบครัว รูปแบบการเลี้ยงดู การมีเพศสัมพันธ์ การป้องกันโรคติดต่อ ด้วยวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อขยายผลการศึกษาและยืนยันข้อค้นพบไปสู่ชายรักชายทั่วไปในบริบทของสังคมไทย

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัย

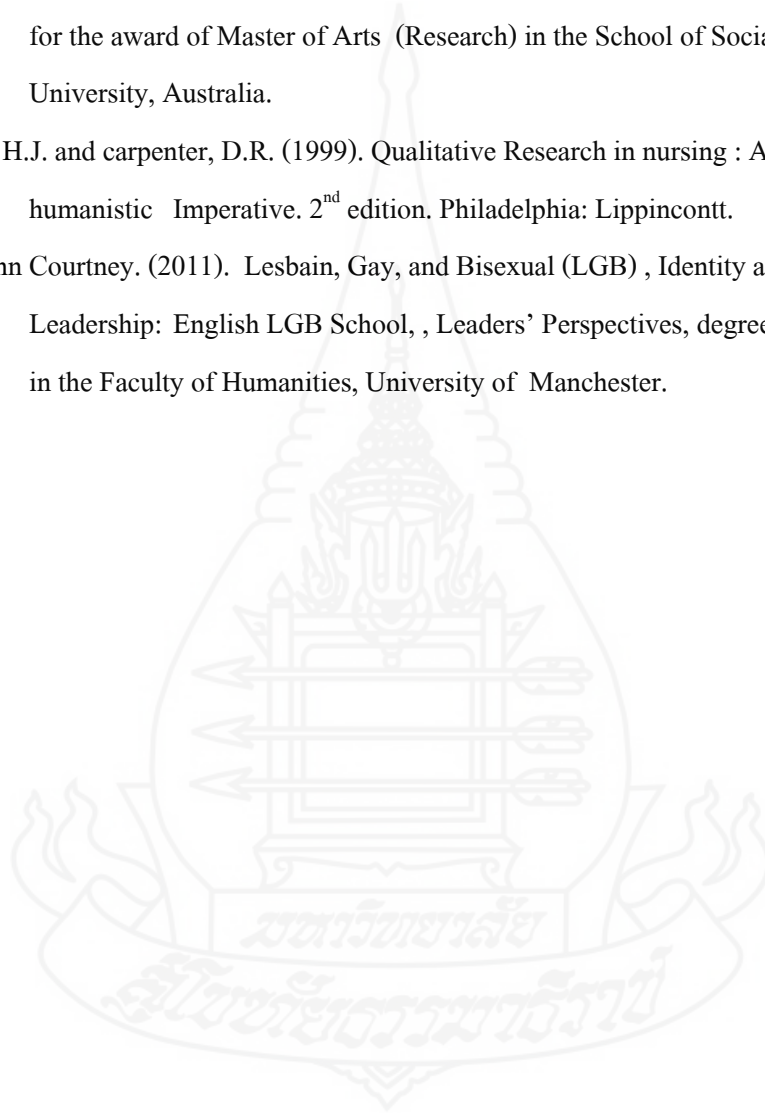
สกลนครราชภัฏ

บรรณานุกรม

- กฤตยา อาชวนิจกุล. (2554). เพศวิถีที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปในสังคมไทย. *วารสารประชากรและสังคม*, 2554, หน้า 43 – 66.
- จิรภัทร หลงกุล และสุพรรณิ พรหมเทศ. (2555). การใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายในจังหวัดขอนแก่น. *วารสารวิจัยสาธารณสุขศาสตร์* 5(2) พฤษภาคม – สิงหาคม 2555 หน้า 29.
- ไชยศิริ บุญกุลศรีรุ่ง. (2554). *เพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- เตโช ชัยวุฒิ. (2554). *ประสบการณ์การเปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชายต่อครอบครัว*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- นฤพนธ์ คิ้ววิเศษ. (2557). *งานวิจัยเกย์ไทย กับความเข้าใจเชิงญาณวิทยา*. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร [ออนไลน์] เข้าถึงจาก <http://www.sac.or.th/main> (ค้นคืน 30 พฤศจิกายน 2557).
- นพสิทธิ์ สิริจรรยาชัย. (2555). *ประสบการณ์ทางใจของชายรักชายที่ไม่เปิดเผยความโน้มเอียงทางเพศของตนเองต่อครอบครัว*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- พิมพ์วัลย์ บุญมงคล และคณะ. (2551). *ภาษาเพศในสังคมไทย: อานาจ สิทธิ และสุขภาวะทางเพศ, นครปฐม: ภาควิชาความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้านเพศภาวะเพศวิถี และสุขภาพ, คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล*.
- ภาคภูมิ เดชะอนันต์วงศ์. (2555). *การยอมรับตนเองด้านความโน้มเอียงทางเพศของชายรักชาย : การวิจัยเชิงคุณภาพแบบทีม ผู้วิจัยเห็นชอบร่วมกัน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- เวิร์คพอยท์ พับลิชซิ่ง. (2548). *แม่ครับผมเป็นเกย์*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เวิร์คพอยท์สำนักพิมพ์.
- สิตลา ประดิพัทธ์กุลชัย. (2551). *การเปิดรับสื่อ ทัศนคติ และพฤติกรรมทางสังคมของกลุ่มชายรักชาย ในเขตกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

- สุพร เกิดสว่าง. (2546). *ชายรักชาย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ สามเจริญพาณิชย์.
- _____. (2546). *ชายมีเพศสัมพันธ์กับชาย*. กรุงเทพฯ: สามเจริญพาณิชย์. Adam's Love. ศูนย์วิจัยโรคเอดส์ สภากาชาดไทย. สถิติของชายมีเพศสัมพันธ์กับชายไทย กับเชื้อ เอช ไอวี [ออนไลน์] เข้าถึง จาก <http://www.adamslove.org/d.php?id=122> (ค้นคืน 30 พฤศจิกายน 2557).
- สุภางค์ จันทวานิช. (2551). *วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 16). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี ศุทธิชัยนิมิต. (2551). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการเปิดเผยสถานภาพของหญิงรักเพศเดียวกันในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นต่อครอบครัว*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- American Psychological Association: Lesbian gay bisexual Transgender Concerns Office, Washington, DC, Online: <http://www.apa.org/pi/lgbtc> (16/03/2015).
- Clarke, V., Ellis J.S., Peel E., & Riggs W.D. (2910). *Lesbian gay bisexual trans & queer Psychology: an introduction*. New York: Cambridge University Press.
- Clinard, M.B., Meier R.F. (2001). Emerging issues in research on lesbians' and gay Men's mental health: Does sexual orientation really matter? *American Psychologist*, 56, 931 – 947.
- Floyd, F.J., Stein, T.s., Harter, K.S.M., Allison, A., & Nye, C.L. (1999). Gay, lesbian, and bisexual you: Separation – individuation, parental attitudes, identity consolidation, and well – being. *Journal of Youth and Adolescence*, 28, 719 – 739.
- Hunter. Ski, et al. *Lesbain, Gay, and Bisexual Youths and Adults*. (1998). United States of American : Sage Publications.
- Kinsey AC, Pomeroy WB and Martin CE (1948). *Sexual behavior in the human male*, Wb saunders, Philadelphia.
- Mari Storvold Holan. (2009). *Forbidden Identity: the link between lack of LGBT-rights and marginalization*. Master's Thesis for Award of Mphil in Development Studies (Specialising in Geography) Department of Geography Norwegian University of Science and Technology (NTNU).
- Moal mddimore FM. (1996). *A Natur History of Homosexuality*, John Hopkins Univer Press, Baltimore, Marryl.
- Rogers, C.R. (1974). *Psychoterapy and Personslity Change*. Chicago: University of Chicago.

- Sabrina Fong, B.A., (2004). Homophobic Bullying and Safety for queer youth in high school, a retrospective study., Submitted in partial satisfaction of the requirements for the degree of Master of Social work at University of California Davis.
- Sarang Kim. (2008). Is it because I'm gay? The effect of sexual orientation on perceived discrimination – A cross-cultural study, Submitted in fulfilment of the requirements for the award of Master of Arts (Research) in the School of Social Sciences: Bond University, Australia.
- Streubert, H.J. and carpenter, D.R. (1999). Qualitative Research in nursing : Advancing the humanistic Imperative. 2nd edition. Philadelphia: Lippincott.
- Steven John Courtney. (2011). Lesbian, Gay, and Bisexual (LGB) , Identity and school, Leadership: English LGB School, , Leaders' Perspectives, degree of Master of Arts in the Faculty of Humanities, University of Manchester.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัย

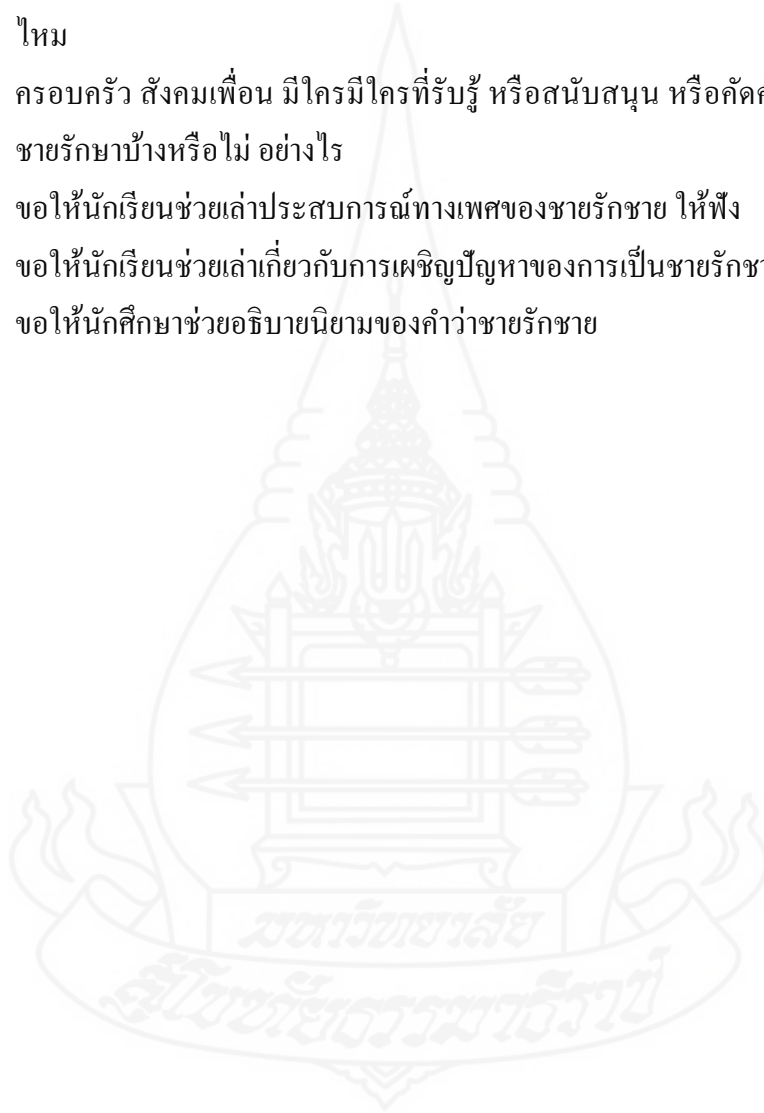
สกลนครราชภัฏ

ภาคผนวก ก
แนวคำถามสัมภาษณ์

แนวคำถามสัมภาษณ์

1. ขอให้นักเรียนช่วยแนะนำตัวเอง และเล่าเกี่ยวกับครอบครัวพอให้เข้าใจ
2. ขอให้นักเรียนช่วยเล่าประสบการณ์การเป็นชายรักชายให้ฟัง ตั้งแต่การเริ่มเข้าสู่กระบวนการเป็นชายรักชาย ชัดเจนกับตนเองเมื่อไหร่ และเคยมีแฟนเป็นเพศเดียวกันไหม
3. ครอบครัว สังคมเพื่อน มีใครมีใครที่รับรู้ หรือสนับสนุน หรือคัดค้านกับการที่เราเป็นชายรักชายบ้างหรือไม่ อย่างไร
4. ขอให้นักเรียนช่วยเล่าประสบการณ์ทางเพศของชายรักชาย ให้ฟัง
5. ขอให้นักเรียนช่วยเล่าเกี่ยวกับการเผชิญปัญหาของการเป็นชายรักชาย
6. ขอให้นักศึกษาช่วยอธิบายนิยามของคำว่าชายรักชาย

ภาคผนวก ข
การให้ข้อมูล

ประเด็น	เนื้อหาที่กล่าวถึง	การให้ข้อมูล								
		ใบไม้	ดวงจันทร์	นาย กอ	พระอาทิตย์	ก้อนเมฆ	ผอม	ก้อนหิน	สายลม	ยูนิคอร์น
2.2)	ได้รับการเสริมแรงทางบวก (สนับสนุนให้เป็น) จากกลุ่มเพื่อน หรือสังคม	-	-	√	√	-	√	√	-	√
(1)	การขู้งจากเพื่อน	-	-	√	√	-	√	-	-	-
(2)	การให้คำปรึกษาในลักษณะการเสริมแรงทางบวก	-	-	-	-	-	-	√		√
2.3)	มุมมองของกลุ่มเพื่อน	-	√	-	-	-	√	√	√	-
(1)	การให้การสนับสนุน	-	-	-	-	-	√	√	√	-
(2)	การคัดค้าน	-	√	-	-	-	-	-	-	-

1 การเข้าสู่กระบวนการชายรักชายของวัยรุ่นมัธยมปลาย (ต่อ)

ประเด็น	เนื้อหาที่กล่าวถึง	การให้ข้อมูล								
		ใบไม้	ดวงจันทร์	นาย กอ	พระอาทิตย์	ก้อนเมฆ	ผอม	ก้อนหิน	สายลม	ยูนิคอร์น
1.2.2	สาเหตุเกิดจากจิตใจ และความคิด	-	√	√	√		√	√	√	-
1.2.2.1	เหตุการณ์ที่ส่งผลต่อจิตใจ	-	√	√	-	-	-	√	-	-
1.2.2.2	ความหวั่นไหวของจิตใจ	-	-	-	-	-	-		-	-
1)	เรียน โรงเรียนที่นักเรียนชายและหญิงเรียนร่วมกัน แต่รู้สึกพิเศษกับเพื่อนเพศชาย	-	-	-	-	-	-	√	-	-
2)	ย้ายมาเรียน โรงเรียนชายล้วน แล้วรู้สึกพิเศษกับเพื่อนเพศชาย	-	-	-	-	-	-	-	√	-
3)	ความคิดเป็นเหตุ	-	-	-	√	-	√	√		-
1.2.3	สาเหตุจากการให้ความรู้ของครอบครัวต่อวัยรุ่นชายรักชาย	√	-	-	-	-	-	-	-	√
1.3	การหาความรู้ ข้อมูลต่าง ๆ	-	√	-	-	√	-	-	√	√

ประเด็น	เนื้อหาที่กล่าวถึง	การให้ข้อมูล								
		ใบไม้	ดวงจันทร์	นายกอด	พระอาทิตย์	ก้อนเมฆ	ผอม	ก้อนหิน	สายลม	ยูนิคอร์น
2.4.3	ความรู้เกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ทางเพศสัมพันธ์ของชายรักชาย	√	-	-	-	-	-	-	-	√
2.4.4	การแสดงออก และการแบ่งสถานะทางเพศของวัยรุ่นชายรักชาย	-	√	√	-	-	-	-	-	-
2.4.4.1	สถานะทางเพศของวัยรุ่นชายรักชาย	√	√	-	-	-	-	√	-	√
2.4.4.2	คำเรียกขานสถานะทางเพศของวัยรุ่นชายรักชาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-
1)	เมะ (เซเมะ) Seme (เกย์คิง)	-	√	-	-	-	√	√	-	-
2)	เคะ (อุเคะ) Uke (เกย์ควีน)	-	-	√	√	-	-	-	√	-
3)	เซะ (เสะ) Se (โบบี้)	√	-	-	-	√	-	-	-	√
2.4.5	ทัศนคติของวัยรุ่นชายรักชาย	√	√	√	√	√	√	√	√	√
2.4.5.1	ทัศนคติที่มีต่อความสัมพันธ์ของชายรักชาย	-	√	-	√	-	-	-	√	√
2.4.5.2	ทัศนคติที่มีต่อตนเอง	-	√	-	√	√	√	-	-	√
2.4.5.3	ทัศนคติที่มีต่อสังคม	-	√	-	-	-	-	√	√	√
2.4.5.4	ทัศนคติที่มีต่อผู้อื่นที่เป็นวัยรุ่นชายรักชาย	-	√	-	-	√	-	-	-	-
2.4.6	ความรักความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคนรัก	√	√	-	-	-	-	√	√	-
2.4.6.1	ยังรักษาความรักความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับคนรัก	√	-	-	-	-	-	-	√	-
2.4.6.2	มีปัญหาต่อยูติความสัมพันธ์ลง	-	√	-	-	-	-	√	-	-

3. การเผชิญปัญหาและการปรับตัวใน การใช้ชีวิตของวัยรุ่นชายรักชาย

ประเด็น	เนื้อหาที่กล่าวถึง	การให้ข้อมูล								
		ไปไม่	ดวงจันทร์	นาย กอ	พระอาทิตย์	ก้อนเมฆ	ผอม	ก้อนหิน	สายลม	ยูนิคอร์น
3.1	ปัญหา และการแก้ไขปัญญาที่วัยรุ่นชายรักชายต้องเผชิญ	√	√	√	√	√	√	√	√	√
3.1.1	การรับรู้ตัวตนของตนเอง การแก้ไขปัญหา	√	√	-	-	√		√	√	√
3.1.2	การยอมรับตนเอง การแก้ไขปัญหา	√	√	√	√	√	√	√	√	√
3.1.3	การปิดบังตนเอง	√	√	√	√	√	√	√	√	√
1)	ต่อครอบครัว การแก้ไขปัญหา	√	√	√	√	√	√	√	√	√
2)	สังคม การแก้ไขปัญหา	√	√	-	-	-	-	√	-	√
3.1.4	การผิดหวังจากคนรัก การแก้ไขปัญหา		√	-	-	-	-	√	-	-
3.2	การปรับตัวเพื่อรักษาสมดุลในตนเอง	√	√	√	√	√	√	√	√	√

4. บทเรียนของการเป็นชายรักชาย

ประเด็น	เนื้อหาที่กล่าวถึง	การให้ข้อมูล								
		ไปไม่	ดวงจันทร์	นาย กอ	พระอาทิตย์	ก้อนเมฆ	ผอม	ก้อนหิน	สายลม	ยูนิคอร์น
4.1	ข้อคิดในการดำเนินชีวิต	√	√	√	√	√	√	√	√	√
4.1.1	ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด	√	√	√	√	√	√	√	√	√
4.1.2	รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง	√	√	√	√	√	√	√	√	√
4.1.3	รู้จักวางตัวให้เหมาะสม	√	√	√	√	√	√	√	√	√
4.1.4	ทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ	√	√	√	-	-	-	√	-	-
4.1.5	เชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเองเลือกแล้ว	√	√	-	√	√	√	-	√	√
4.2	มุมมองของการมีชีวิตอยู่	-	√	-	-	-	-	-	-	√
4.2.1	มุมมองเพื่อให้ดำเนินชีวิตในสังคม	-	-	√	-	-	-	-	-	√
4.2.1.1	สังคมตัดสินแค่เรื่องเพศ	-	√	√	√		√	-	√	√
4.2.1.2	สังคมไม่เชื่อถือคนเบี่ยงเบนทางเพศ (ชายรักชาย)	-	-	√	-	-	-	-	√	√
4.2.1.3	สังคมสร้างบรรทัดฐานขึ้นมาเอง	-	√	-	√	√	√	-	√	√

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	ว่าที่ร้อยตรีหญิงนพวรรณ อุ่นมาก
วัน เดือน ปีเกิด	28 กรกฎาคม 2529
สถานที่เกิด	จังหวัดชลบุรี
ประวัติการศึกษา	คณะศึกษาศาสตร์ สาขาจิตวิทยา วิทยาศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัย มหาสารคาม พ.ศ 2552
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา
ตำแหน่ง	ครูแนะแนว

